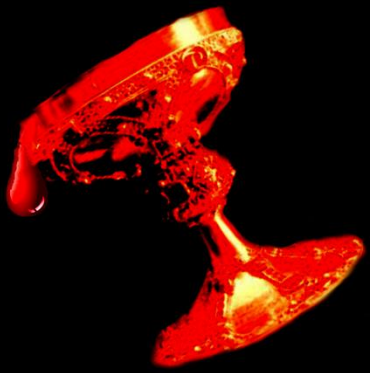

Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ 4

Úsvit predátorů, drak a krysa

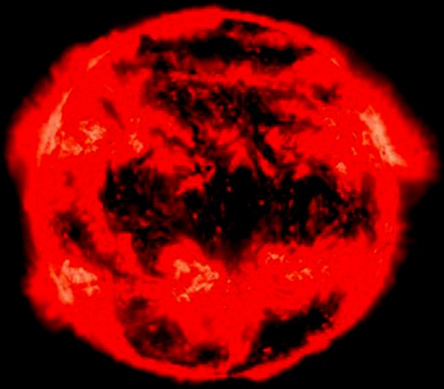

Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ 4

Úsvit predátorů, drak a krysa

Copyright

© Valerie Theriel

Krev predátorů 4

Úsvit predátorů, drak a krysa

Autorka: Valerie Theriel
Vydal: Martin Koláček - E-knihy jedou
1. elektronické vydání
Praha, 2018
Česky

ISBN:
978-80-7589-634-6 (ePub)
978-80-7589-635-3 (mobipocket)
978-80-7589-636-0 (pdf)

Motto:

„Není nic horšího, než znát budoucnost.“

Upozornění: Anaxianský slovník s vysvětlením významu cizích slov, uvedených v knize, naleznete na internetových stránkách autorky, vztahujících se k tetralogii Krev predátorů.

PROLOG:

Co bylo na počátku? Těžko říct. Povídá se, že nic. Ale jak by se nic stalo ničím bez něčeho? Každopádně jsme byli. On a Já. Dvojice protikladných energií. Dvě síly, existující mimo okovy prostoru a času. Hmotné i beztělé. Entity, mocné a schopné tak, že je to nad chápání jakékoli myslící bytosti.

Při našem střetu plamen svým žárem tavil chlad, zmateně se choulící v lůně temnoty, jež náhle zaleskla se miliony hvězd. Bylo to souznění i boj. Splynutí jiskřilo odporem a chvělo se hrůzou z poznání. Odmrštěný a raněný nepřijetím, s úžasem pozoroval, co zrodilo se s rozdělením.

Paprsek světla dokonalé krásy vyšlehl do dáli. Vtělená láska hledala si únik. Má vůle ostře švihla časem. Noříme se do něj spolu. Ochránit… Světelná stopa přeskočila staletí, udělala kličku v čase dalšího setkání a ztratila se. Vztekle zavyl. Temnotu a chlad rozprostřel v nekonečnu, aby hledal. A našel…

Štíhlá ruka s plesknutím dopadne na mokré dřevo rodového totemu. Ani déšť, vytrvale skrápějící zemi, z něj nesmyje krvavý otisk. Marně se nehty pokouší získat oporu pro zesláblé tělo, chvějící se zimou a vyčerpáním. Vzápětí se zřítí k zemi. Žena s velikým

břichem sípavě oddechuje. Nohy má zalité krví, když se opět zkroutí v návalu bolesti.

Záblesk. Postava v kápi, zpod které svítí žluté oči, napřahuje ruce s nelidsky zahnutými dlouhými drápy k trpící rodičce. Inteligentní oči v jinak primitivním obličeji zazáří pochopením i úsměvem. Zmučené tělo najde sílu posadit se na mokrou zem a upřít pohled na příchozí.

„Já… Je blízko. Musíme jít," vyšle k ní myslí.

„Ano. Udělám z toho hezkou legendu. Početí bez otce, zrození se znamením… Děkuji za úschovu. Ty víš… Toto není loučení. Uvidíme se, Inaish. Na konci," přijde jí zpět od majitelky žlutých očí.

Natáhne paže směrem k ní. Z prstů vyšlehne modrý plamen. Vzápětí se ozve dětský pláč, jenž však hned utichne. Postava v kápi i s nemluvnětem mizí. Po jejím odchodu se stále krvácející žena bezvládně složí na mokrou hlínu. Upře oči k nebi a vydechne naposled.

O chvíli později se na místě objeví muž s ostrým nástrojem, sloužícím nejen ke stahování zvířecích kůží. Skloní se k mrtvé a zachmuří se. Jeho zlostí bledá tvář vyjadřuje zklamání. Pak se rychlým krokem vydá do blízké jeskyně. Ta je však prázdná…

Mlčky kráčeli jeden za druhým úzkou pěšinou, provázeni světlem louče, již v silné ruce třímal nejstarší, téměř dospělý svalnatý mladík. Konečně spatřili volný prostor. Les končil. Šest dívek a stejně tolik chlapců se vynořilo na louce. Jedna ze sester se ještě

otočila směrem k siluetám stromů. Povzdechla si a po smutné tváři se jí skutálela slza. Ona jediná věděla, že už je po všem.

Dvanáct sourozenců stanulo v kruhu. Nejstarší zapálil louče svých pěti bratrů. Po objetí na rozloučenou se rozdělili do dvojic. Každý chlapec s dívkou po boku vykročil jiným směrem. Nejchytřejší a nejlepší představitelé svého druhu se vydali vést a učit ostatní. A tak to mělo být vždy. Byli budoucností své rasy. Výjimeční, zrození tou, jejíž tělo již pomalu vychládalo.

Vyzáblý muž v dlouhém černém plášti nevnímal otlačená kolena, ani zatuchlý vzduch stanu, spoře osvětleného několika skomírajícími svícemi. Drmolil dál. Byl v domnělém bezpečí křídou nakresleného kruhu a pentagramu. Rozhodně nečekal, že se po tolika hodinách vzývání někdo skutečně objeví.

Zlatavá záře ho překvapila. Stejně tak popelavá pleť a žluté oči. Vyděsily ho až zlatem zdobené rohy, čouhající z hustých ebenových vlasů. Kožnatá křídla na zádech se lehce pohybovala, i když příchozí zůstala stát. Úšklebek odhalil ostré špičáky. Ruce, založené na klenuté hrudi, končily zahnutými drápy.

„Jsi Ďábel?“ odvážil se zeptat klečící muž.

Marně se pokoušel vstát. Ztuhlé nohy, roztřesené navíc strachem, vypovídaly poslušnost. Hrozilo mu, že se před tou děsivou bytostí rozplácne na zem jako vyčerpaná moucha. Po dlouhé době bez jídla a vody se tak skutečně cítil.

„Nenamáhej se, šamane. Mě stejně nepřevýšíš. A nedělej si iluze. Vzývání a jiné hloupé rituály smrtelníků mě nepřivolají. Ani

prolévání krve, nebo zákazy, jež si vymýšlíte, místo toho, abyste používali mozek a řídili se vůlí. Jsem zde, protože je to v mém zájmu. Pokud mě máš za Ďábla, budiž. Stejně tak mohu být démonem, čarodějkou… Ale proč? Já jsem, nic víc," oznámila mu stroze podivným vrčením příchozí, i s hrozivými atributy nesmírně krásná žena.

„Ty víš, co chci, že ano?" nadhodil muž, který se konečně namáhavě postavil, aby se cítil o něco jistěji.

Pohled do žlutooké tváře z větší blízkosti ho však tohoto pocitu rychle zbavil, stejně tak, jako její pohrdavý smích, s nímž reagovala: „Být králem? Proč to? Není lepší jako mág našeptávat vládcům a ovlivňovat jejich činy, aby ses pak vytratil do davu, pokud se něco zvrtne? A šel o dům dál, pokračovat v práci, aniž bys také skončil na šibenici, či padl v bitvě? Tohle ti nestačí? Myslíš, že ti jako králi neuteče a opět neukončí svůj život? Jak naivní!"

Než se nadál, vyslala k němu jakýsi modrý paprsek, který ho obalil. Vzápětí šokovaně zjistil, že na zemi poblíž leží tělo muže, podobného jemu samotnému jako vejce vejci.

„Co…" zalapal po dechu při pohledu na něj.

„To je tvá budoucnost, mágu. Jednou se ti bude hodit. Pochopíš za pár stovek let. Zatím rozvíjej svůj talent. Jen tak se dostaneš mezi vyvolené. A jednou se staneš ne králem, ani jiným vladařem, ale Bohem. Slibuji," šokovala ho žena se žlutýma očima.

Už otevíral ústa, ale i nyní ho posunkem přerušila a doplnila: „A budeš mít ji. Tak blízko, jak si o tom ani netroufáš snít. Spokojen?"

„Co za to ale žádáš? Chceš moji krev?“ zajímal se znejistěle.

„To by sis vše rychle rozmyslel. Nepokoušej mě!“ zasmála se a zmizela.

Nejdřív nevěděl, co má dělat s nehybným tělem, ale instrukce se mu po chvíli objevily přímo v hlavě. Ohromen celým neobvyklým zážitkem, rozhýbal strnulé klouby a vydal se konat, co mu rohatá bytost přikázala. Vykonával její vůli tak, jako každý. Ale on byl jedním z mála, který to věděl. Aspoň protentokrát…

Vysoká žena s krátkými vlasy rázně kráčela chodbou honosné vily. Vzhledem i oblečením připomínala spíše chlapce. Její tvář byla zachmuřená. Když zevnitř jednoho pokoje slyšela hlasitý vzlykot a zoufalý nářek, hrubé rysy její nehezké tváře ještě více ztvrdly. V očích se jí objevil smutek i hněv.

Dovnitř vtrhla bez zaklepání. Jako první ji upoutalo zrcadlo, po jehož ploše se rozprostírala prasklina, velmi podobná pavučině. Zjevně dostalo zásah těžkým předmětem, který její zrak objevil hned vzápětí. Na blízké posteli seděla žena, jež by svou ženskost rozhodně ničím neskryla. Ramena se jí chvěla pláčem.

Příchozí si s ustaraným výrazem sedla vedle ní. Beze slov něžně pohladila tu krásnou tvář s jemnou pletí, lesknoucí se slzami. Objala třesoucí se křehké tělo a přitiskla si hlavu krásky na širokou hruď. Hranaté ruce s velkými prsty obemkly útlou paži a neobratně ji pohladily.

„Nikdy to neskončí. Na takové prokletí ani vyspělost lidstva nestačí. A nedá se to změnit. Proč pravda tak strašně bolí? Jak mám

žít s tím, že mi je odepřeno, co všichni ostatní alespoň jednou…“ šeptala kráska, než se jí zlomil hlas.

„Ještě jsem tu já. Možná to neskončí, ale už ti nikdo neublíží. Ochráním tě,“ slibovala na ženu až příliš hlubokým hlasem příchozí.

„Ale co když se mnou zrovna nebudeš?“ namítla její společnice.

„Budu. Našla jsem cestu. Je čas využít tu věc ve tvůj prospěch. Nikdo nás už nerozdělí,“ pronesla přesvědčivě a hrdě návštěvnice.

„Nemůžeš se přece kvůli mně vzdát tolika věcí! Co ty? Tvé potřeby a zájmy, tvá identita…“ vytřeštila na ni oči po následném vysvětlení obyvatelka domu, která se od ní mezitím odtrhla a narovnala se.

„Všechno důležité přišlo s tebou. Vím, že toho nebudu litovat,“ ukončila hovor vyšší z žen, vstala a podáním ruky pomohla na nohy i jí.

Již klidnější kráska se vděčně usmála a s důvěrou pohlédla do tváře sveřepé ochránkyně, která už nemusela nic dodávat. Po staletích, kdy se ty dvě stále potkávaly, nebylo třeba…

Mezi spící dvojicí bylo místo, kam položila dítě. Zavrtělo se a začalo nabírat k pláči. Něžně ho políbila na čelo a ukázala prstem na oblohu. Byla jasná noc a na nebi se třpytily spousty hvězd. Ještě se usmála, než se její tělo rozplynulo ve zlatavé záři. Malinké ruce se natáhly do prázdna a krásná tvář se zkrabatila smutkem. Pak na obloze přibyla další hvězda. Jasnější a zářivější, než ostatní. Chlapeček se uklidnil a otočený směrem k oknu spokojeně usnul.

Část první: Hvězda zkázy

„Nemusím lhát. Pravda přece vždycky bolí nejvíc.“
Ishtara Ligera

1. KAPITOLA – POSELSTVÍ RŮŽE

Axilea se neklidně zmítala a prudce kolem sebe rozhazovala rukama. Zase to viděla a slyšela. Země pukala a vše se rozpadalo v prach, pohlceno ohnivou září, provázející výbuch, jenž ukončil existenci planety Anaxia. Nezbylo z ní vůbec nic. Sledovala to z velké výšky, ale následná tlaková vlna pohltila i ji. Tak to skončilo pokaždé a tento sen ji pravidelně budil hrůzou. Věštecký dar byl i prokletím, ač svým varováním vlastně přispěl k budoucí záchraně celého lidstva. Jenže čelit noc co noc vidině zkázy rodné planety pro ni bylo nesmírně frustrující.

Dnes však poprvé došlo ke změně a vidinu následovala jiná. Spatřila sebe i ostatní členy Rady moudrých v jejich zasedací místnosti. Spolu s nimi tam byl nějaký cizí muž. Nikdy předtím ho neviděla. Vypadal mladě, což ovšem vůbec neznamenalo, že mladý skutečně byl. Díky vyspělosti lidské rasy mohl každý vypadat, jako by právě ukončil pubertu, i kdyby žil už několik staletí. Jeho však usvědčily oči. Vyzařovaly sice neobyčejnou inteligenci, ale působily nezralým dojmem. Jako by postrádal životní zkušenosti a byl na světě velmi krátce. Takovou věc ona, která již naopak prožila mnoho životů, ihned rozpoznala.

Co ji však upoutalo nejvíc, nebyl vzhled neznámého, ač jeho úchvatná krása brala dech. Spolu s ním se tam totiž nalézalo podivné

zařízení. Vypadalo jako dveře, ale bez výplně. Jen jakýsi rám. Nejdříve prázdný, ale pak v něm zavířily živly. Oheň, voda, půda a vzduch se spolu mísily v podivném víru. Mladík tím procházel a něco vysvětloval členům Rady. Co to bylo, už ale neslyšela.

Její sen se totiž vzápětí opět změnil. Spatřila samu sebe v oné místnosti, kde už seděla po boku svého muže Arendaxela. Neznámý krasavec ji jako jediný viděl, což bylo velmi zvláštní. Přišel k ní a vzal ochromenou věštkyni za ruku, aby se spolu přenesli úplně jinam. Axilea s požitkem dýchala čistý vzduch a pod nohama cítila svěží trávu, spatřila blankytné nebe a překrásnou přírodu kolem stejného zařízení, umístěného v krajině, působící naprosto nedotčeně. Takové místo na planetě neznala. Měla silný pocit, že tohle Anaxia vůbec není.

Zde onen vysoký černovlasý mladík s impozantními svaly poněkud pozměnil svůj vzhled. Zatímco předtím byl oblečený v černých kožených kalhotách a košili stejné barvy, nyní měl na zádech veliká bílá andělská křídla a hrudník mu nekrylo vůbec nic. Obrovská ruka s dlouhými prsty, jako stvořenými pro hru na hudební nástroj, ukázala na podivný rám, který mu zjevně patřil, a ona spatřila, jak jím po skupinkách procházeli lidé. Na druhém konci však vyšel jeden jediný. Působil hmotněji, než ti, kteří vešli dovnitř. Chvíli to pozorovala, než svůj pohled přenesla opět na něj. Pousmál se a v jeho očích byla laskavost a naděje. Pro celou jejich rasu…

Potom se probudila. Prudce oddechovala rozrušením a přemýšlela o významu vidiny, aniž si všímala okolí. Až po chvíli

zaznamenala, že ji sleduje muž. Její láska, spřízněná duše, milovaný Arendaxel, jako obvykle hlídal její spánek a sám byl probuzen reakcemi manželky na děsivé vidiny. Chápavě se usmíval, připraven poskytnout jí podporu a skrýt vyděšenou ženu v mohutném objetí. Obvykle měla ihned lepší náladu, tentokrát však byla zamyšlená. A vypadalo to, že i on zachytil nějakou změnu.

Přisunul se blíže, zkoumavě ji pozoroval a tiše se zeptal: „Dnes to bylo jiné? Čekal jsem, že se probudíš, ale místo toho ses uklidnila. Jako bys sledovala věci, co tě zaujaly, ne zkázu. A pak jsi řekla podivné slovo."

Na její tázavý pohled doplnil: „Sarsadis. Tohle jsi řekla. Nerozumím tomu. Co bylo jinak? Povíš mi to, lásko?"

Axilea zvážněla a vzápětí s lítostivým výrazem zavrtěla hlavou: „Promiň, ale ani já nevím, co to znamená. Musím hned mluvit se Zpovědníkem."

V příští chvíli se přemístila k zrcadlu, před kterým si upravila vzhled a změnila krajkovou noční košili na halenku a kalhoty, načež se obrátila k němu, aby se ozvala: „Omlouvám se, lásko, ale tohle nepočká. Potřebuji konzultaci. A dokud si nebudu jistá tím, co to znamená…"

„Tak mi to nemůžeš říct. Vím. Už to znám. A respektuji," přerušil ji chápavě Arendaxel, který se mezitím přenesl až k manželce.

Věštkyně se lehce pousmála a něžně svého muže pohladila po tváři se slovy: „A já ti děkuji za to, že mě hlídáš. A za všechno. Miluji tě. Brzy se vrátím, tak se zatím prospi, miláčku."

S příjemným pocitem u srdce, který jí dával úžasný vztah s ním, zmizela. Muž si zase lehl, přičemž cítil totéž. I přes mizérii blížící se zkázy a tíživý dar jeho ženy se právě v této chvíli nijak netrápil. Byl hrdý na to, že je varovala právě její schopnost a on jí může být po boku. Nepříjemnosti s tím spojené, třeba že jej každý den budí výkřiky a zmítáním se ze spaní, přijímal coby nutné zlo. Ostatně jako každá spřízněná duše, přijímající svůj protějšek se vším všudy. Brzy opět upadl do spánku, zatímco jiný muž z něj byl vyrušen.

Anaxianský Zpovědník byl na probouzení od potřebných celkem zvyklý. Jenže toho bylo poslední dobou už moc. Žádost o vstup do bytu od jeho sestry Axiley obvykle nevěstila nic dobrého. Zvláště uprostřed noci. Naplnila ho obavami. Otevřel jí se smíšenými pocity. Jinak měl sestru samozřejmě velmi rád. Stejně jako ostatních deset sourozenců. Jen věděl, že by ho zbytečně nebudila. Něco se muselo stát. Cítil, že za tím bude nějaká nová vidina.

Alanbird uvedl Axileu do obývacího pokoje svého příbytku, v němž žil sám a pobýval tak málo, že moc věcí ani nepotřeboval. Vždy žil hodně skromně, to už sourozenci dávno věděli. Bohatství tohoto muže spočívalo ve vědění, a hlavně v srdci a spravedlivé mysli. Jeho schopnost děsila viníky tak, že se raději káli nebo se rovnou báli hřešit. A pokud ne, dokázal v nich pocit viny vyvolat, ale i sejmout, když se někdo obviňoval zbytečně. To však po něm Axilea nežádala. Vylíčila mu pokračování vidiny, jejíž obsah již několik měsíců důvěrně znala celá planeta.

V tom, že šla s tímhle za ním, byl určitý záměr. Většina Anaphoxielanů, jak si lidští obyvatelé planety říkali, již prožila mnoho životů. Po objevech členů Rady moudrých byly jejich předchozí duše spojeny s tou, která dlela v současném těle. Tím si pamatovali vše, co prožili. Každou bolest i křivdu, včetně vlastních prohřešků. Věděli, co jak bolí, a proto se již zdráhali komukoli ubližovat. Spolu s dalšími vymoženostmi moderní doby tudíž došlo k téměř úplnému vymýcení zla v lidském chování. A pokud někdo vybočil z řady, byl tu právě Zpovědník, aby ho usměrnil.

Něco jiného však byly tak zvané nové duše, neboli lidé, kteří se narodili už za nových podmínek. Ti se museli všechno učit, což trvalo velmi dlouho. Dospěli brzy, ale jejich duševní vývoj bylo nutno pohlídat. Ten fyzický byl totiž až příliš rychlý. To si vzal Alanbird také na starost. Vzdělával děti a mládež. Učil tyto nováčky rozeznat dobro a zlo, v čemž byl i díky svému daru celkem úspěšný. A právě to, že je v kontaktu s novou generací, k němu Axileu nyní přivedlo. Mimo faktu, že kromě svých partnerů býval on často prvním, komu se sourozenci svěřovali. Pokud se tedy rovnou neobrátili na matku jich všech, Asirtu.

Alanbird si sedl na pohovku naproti sestře a vstřebával nadějnou vidinu toho podivného zařízení a neobyčejně pohledného mladíka, aby po chvíli řekl: „Tak to vypadá, že někdo opravdu najde novou planetu, kam se můžeme přemístit po zkáze Anaxie. Krasavec s andělskými křídly… Sarsadis, říkáš? Já vím, co to znamená. Použila jsi starý jazyk Anaxie. Skoro nikdo už ho nezná. A není divu, když

díky naší sestře Asinoise léta používáme v případě neznalosti jazyka toho druhého telepatii a sdílení obrazů. Je to spasitel, sestřičko."

„Tak to je výborné! Možná nás tam to zařízení rovnou přenese! Ale působilo to na mě stejně, jako když nám Aidish spojoval duše z minulých životů s těmi novými. A to je divné, protože už přece neumíráme! No, každopádně se celý proces jistě vysvětlí, až nám ten mladík ono zařízení předvede. Doufám, že víš, kdo to je. Podle očí bych si troufla tipnout, že nová duše, takže ho musíš znát," zaradovala se Axilea.

„Obávám se, že vůbec netuším, kdo to je. Souhlasím s tebou, že má v očích skutečné mládí, ale tak pohledného muže bych určitě nepřehlédl ani já, který si mužů jinak nevšímám. Tohle je takový krasavec, že se za ním asi otáčejí i sochy žen v parku. Nicméně věřím tvým vidinám, Axileo. Pokud jsi ho viděla v sídle Rady, tak se tam časem určitě objeví. Takže se tím netrap a počkej na to, až…" zchladil její nadšení bratr.

Jeho slovní projev přerušilo to, jak se sestra zadívala na noční oblohu. Něco ji tam upoutalo a zjevně znepokojilo. Vstala a podivně opatrným způsobem se přesunula k oknu, aby si poté zděšeně zakryla tvář rukama a vykřikla. Ihned se přemístil k ní a nechápavě zíral na tmavé nebe, poseté hvězdami. Potom si toho taky všiml. V jeho rukou se objevil dalekohled, jímž si oblohu prohlédl a zatvářil se stejně znepokojeně.

„Jak to bylo? Pouhým okem viditelná, přístrojům však vždycky zčerná? Pak je to ona, protože dalekohledem jsem ji nezachytil. Ale

dále si to nepamatuju. Tobě to Arendaxel tehdy zapsal, když to slyšel, tak bys možná…“ zašeptal po chvíli roztřeseným hlasem.

„Nová hvězda, jasná, bledá, více než rok spát ti nedá. Její objev konec věstí, přichystej se na neštěstí,“ odrecitovala strnule Axilea.

Alanbird se po chvíli vzpamatoval a uchopil sestru za paže, aby k ní důrazně pronesl: „My ho najdeme! Anebo si on najde nás. Viděla jsi to, tak věř! Vše, co vidíš, se přece vždycky splní, ne? Nikdy jsi nezklamala, ani tvůj dar. Takže jdi klidně spát, sestřičko.“

„Přesto bych si to prozatím ráda nechala pro sebe. Je to tak neuvěřitelné! My všichni hledali, celá planeta, ty nejlepší mozky, vědci, kapacity… A nenašli. Ani neumíme změnit podmínky jiné planety tak, aby byla vhodná k životu. Můžeme stvořit cokoli neživého, ale život ne. A pak si přijde takový svalnatý krasavec bez zkušeností a přenese nás jinam? Podivné…“ namítla nejistě ona.

„Anděl. Co to asi znamená? Nejspíš je to jen symbol, nesmíš to brát doslova. Ale podivné to je, souhlasím. Aby bylo někomu takhle naděleno… Inteligence, krása tváře, svalnatá postava… Jenže když beru v úvahu to, jak jsme vyspělí, proč by se nemohl narodit někdo tak krásný?“ usoudil Zpovědník, který už ale jevil známky únavy.

Axilea je zachytila a prohlásila: „Tak já už půjdu. Taky se potřebuju dospat. Přitulím se k Arendaxelovi a budu doufat, že už se mi nebude nic zdát.“

„Jen abys teď záměrně nesnila o tom andělském krasavci!“ škádlil ji bratr.

„Prosím tě! Ten bude zadaný dřív, než na pískovišti uplácá první bábovičku! Já už svou spřízněnou duši mám. Nevyměnila bych ji za

nikoho jiného. Však víš, jak to chodí. Promiň, zapomněla jsem, že… Ale poznáš je, ne?“ zarazila se uprostřed toho, jak se mu snažila to škádlení vrátit, věštkyně.

Vybavila si to, o čem se v jejich rodině snažili nemluvit. Respektovali, že si to hodlá vyřešit sám. Anebo neřešit. Ani jeden ze sourozenců sice tohle nechápal, ale nechávali to být. Alanbird to dobře věděl a oceňoval přístup bratrů a sester, i když ho celá věc bolela a cítil se hrozně.

I nyní se pousmál a mávl rukou. Rozloučili se a on osaměl. Při cestě zpátky do postele nad tímto problémem přemýšlel. Píchlo ho u srdce, když si vybavil smutek v očích ženy, jíž se týkal. Navzdory únavě nemohl dlouho usnout a neklidně se převaloval v posteli. Anaxianský Zpovědník byl sám pronásledován pocitem provinění, s nímž se stále nedokázal vypořádat. Ač už ulehčil od pocitu viny spoustě svých krajanů, nevěřil, že s tímhle někdo pomůže jemu. Ani že jednou překoná svůj strach.

Milovala jeho hlas. Moc ráda poslouchala, jak vážně přednáší o historii planety i lidstva a odpovídá na zvědavé otázky. Občas situaci odlehčil vtípkem, což bylo ze všeho nejlepší. Obdivovala jeho humor. Nemohla se nabažit sledování gest, jimiž provázel výklad. Rozhodně to bylo lepší, než trčet v laboratoři. Většinu dopoledne strávila zkoumáním simulací, majících za cíl odhalit účinky umělého prostředí na organismus Anaphoxielanů. A pak to přišlo. Když viděla výsledky, propadla panice. Sice věděla, že by bylo rozumnější svolat Radu a oznámit to všem, ale emoce ji ovládly natolik, že takto jednat

nedokázala. Neměla oporu v partnerovi, který by ji ukonejšil a podělil se s ní o toto břímě. Ale milovala jeho a on tu byl pro všechny potřebné. Musela za ním dřív, než se zblázní. Nyní byla potřebnou ona.

Přednáška se pomalu chýlila ke konci. I čas tomu odpovídal. Bylo poledne a pozornost jeho posluchačů slábla, i když je dokázal zaujmout. A potom přišly ty pocity. Hrůza a bolest. Někdo trpěl. Alanbird zpozorněl. Aniž přerušil výklad, pohlédl směrem, odkud to přicházelo. Sice se krčila v poslední lavici, ale jeho daru neunikla. Negativní emoce ji spolehlivě zviditelnily. Když se na ni podíval, polkla a znervózněla. Zmocnily se jí protichůdné pocity. Radost ze setkání se mísila s nejistotou z jeho záhadného chování. Nemohla si pomoci, aby stále nedělala narážky, které si později vyčítala. Zalitovala toho, že raději nezůstala v laboratoři. Zvedla se a chtěla odejít.

„Tak, mládeži, pro dnešek již končíme. Pokud zvolíte tradiční způsob přesunu na chodbu, prosil bych vás o shovívavost vůči mým letitým uším a vybavení místnosti. Vrzání opravdu není můj oblíbený zvukový vjem. A nezapomeňte, že máte povolený odchod pouze s doprovodem!“ uslyšela náhle od katedry.

Nyní jí bylo trapné zmizet. Sebrala odvahu a přesunula se přímo k němu, aby se tak vyhnula střetu s rozdivočelou početnou skupinou dětí a mládeže, která i přes upozornění skutečně dost hlučně opouštěla přednáškový sál. Otřásla se a on obrátil oči v sloup, což ji přinutilo se pousmát. Nemohla si pomoci. Byl tak milý! Musela ho alespoň pozdravit. Konec konců byli příbuzní.

„Ahoj, Viv! Co ty tady? Nejsi přece nová duše. Navzdory tomu, že jsi žila jen jeden předchozí život, máš v sobě minimum zla. A když to říkám já, můžeš tomu věřit," oslovil ji, když v místnosti zůstali úplně sami.

Anvivia cítila, že na ni použil svůj dar, aby jí pomohl. To ji trochu povzbudilo, ač si nebyla jistá jeho důvody. Soudila, že to dělá jen z bratrské lásky, jak to bohužel pro ni vypadalo. U srdce ji to ale zahřálo tak jako tak, ač ji stále tížilo, co dnes zjistila. Nejistota z jeho chování ji také nepřestávala trápit.

„Důvěřuj, ale prověřuj, ne? Jistě není na škodu mít mě pod dohledem, když jsem ještě tak mladá a nepoučená mnoha životy. Co kdyby se něco změnilo? Tobě se svěřím do rukou ráda, ač vím, že budu jednou z mnoha. To samé platí naopak, pokud bys potřeboval lékařskou péči. Ale zdá se, že jsou stále v kurzu zlobivé holky," provokovala ho, než si zase neodpustila narážku.

Alanbird se na ni upřeně zadíval a posmutněle reagoval: „Ty nebudeš nikdy jednou z mnoha, Anvivio. Otázkou je, zda by v dnešní době ještě hodná holka stála o zlobivého kluka."

Opětovala jeho pohled, a zatímco ji první část jeho projevu potěšila, napadlo ji, jaký význam asi má ten zbytek. Byl přece Zpovědník. Dokázal odnímat, ale i vyvolat pocit viny. Ale co on sám? Kdo sňal vinu za to, co udělal v minulých životech, z něj? Anvivia vycítila, že právě tam může být klíč k vysvětlení toho, co se mezi nimi dělo.

Její úvahy přerušilo to, jak stanul přímo před ní a jemně jí zvedl bradu, aby viděl do jejích očí. Tento dotek a zkoumavý pohled ji

rozechvěl. Ztratila úplně řeč a zapomněla na celý svět. Toužila jen po tom, složit se mu do náručí. Cítila se malátná a slabá, odevzdaná. Ale i smutná, když si uvědomila fakta. Už to ji trochu probralo, ještě než se jí vážně zeptal, co ji trápí.

Pár minut nato už seděla tam, kde v noci jejich společná sestra Axilea. Oba se cítili stísněně. Ani jeden však netušil, že ten druhý má stejné obavy. Když jí zrak zabloudil k pootevřeným dveřím Alanbirdovy ložnice, musela se rychle kousnout do rtů a sevřít pěsti, aby zahnala nevhodné myšlenky. Už tak s ní dost cloumaly emoce, když seděl přímo naproti. Vážně ji pozoroval, aniž dal najevo svou touhu pokleknout před ní a poprosit za odpuštění i o něco jiného. Odprosit ji za tajnosti a krutost, jíž se na skrytě milované ženě dopouští. Na chvíli dokonce doufal, že jí někdo ublížil, aby mu mohl rozbít ciferník. Tím jako by symbolicky zranil sebe. Ale v duchu sebekriticky připustil, že přiťuknout si s dotyčným by zde bylo více na místě. Potlačil pocity vyvrhele a soustředil se na vážný problém, jí právě nastíněný.

„Takže, pokud to správně chápu, hrozí nám degenerace. To zní logicky. Být bez slunečního svitu, střídání dne a noci, čerstvého vzduchu, omezeni jenom na pobyt v kovových prostorách s nekonečnými chodbami, určitě zdravé není. Ale domníval jsem se, že to vyřeší naše léčivé schopnosti. V čem je problém?“ promluvil poté, co sestra ukončila své líčení.

„Budeme postupně slábnout. V takových podmínkách dochází k pozvolným ztrátám energie. A nedá se to nahradit ani návratem ke konzumaci stravy, ani doplňováním vitamínů a léčením dílčích

nedostatků, když vzniknou. Proměníme se, je to zákonité. Prostředí ovlivňuje každého tvora. Naše rasa by nyní mohla závidět rostlinám a zvířatům, že zůstanou v podobě DNA, uložené v Grálu, jenž vymyslel a stvořil náš bratr Anadir. Protože jak půjde čas, nebude o co stát. Už se nedivím těm, kteří se chtějí vyhnout přežívání na kosmických lodích tím, že se nechají uspat a uložit do jakýchsi hypnokomor. Ne každý má rodinu, která ho podporuje. Mnohdy byly rozpory příliš velké, tak si odpustili, ale nestýkají se. A ne všichni také mají milujícího partnera," povzdechla si Anvivia.

Alanbirdovi zatrnulo, přesto se odvážil vznést dotaz: „A ty? Po tomto zjištění… Uvažuješ snad rovněž o takovém řešení?"

Žena vážně opětovala jeho sice znepokojený, avšak další emoce neukazující pohled, aby ho svými dalšími slovy uklidnila: „Ne. Mám přece zodpovědnost. Musím se snažit na něco přijít dřív, než bude příliš pozdě a z nás se stanou jakési zmutované příšery, či co. Ani si ty výsledky nezkouším zobrazit vizuálně, jsem z toho ještě dost špatná. Anebo mohu vymyslet nové léčebné metody. Vsadím se, že naši bratři a sestry z oboru zvolí totéž. Nebo si umíš představit, že by tohle nechalo Aisona chladným? Aberma se také vyzná, když zastavila stárnutí, pomůže nám. Jistě i Anadir a Arendaxel."

„A Ariletovi stačí trochu polechtat ego, aby chtěl něco převratného dokázat. Jistě vymyslí další hromadu umělých genů," přidal se smíchem Alanbird.

Potom si vzpomněl na Axileinu novou vidinu a pocítil naději. Utrápený výraz Anvivie se mu nelíbil. Vnímal i její emoce, jako by byly jeho vlastní. Už proto si byl jistý tím, že jí působí bolest svou

nerozhodností a zbabělostí. Její oči mu již tisíckrát prozradily, co k němu žena cítí. A on stále doufal, že ona nepozná to, co jí tají, aby ji ochránil. I přesto se přesunul až k ní. Přisedl a ignoroval, jak mu prudce buší srdce a celé tělo reaguje na blízkost ženy, která ho přitahovala jako žádná jiná před ní, protože to nebyla jenom fyzická touha. Soustředil se na přesvědčivost svých slov, podpořených darem, jímž disponoval. Uchopil ji za křehké ruce a doslova ji hypnotizoval pohledem.

„Poslouchej, Viv! Neztrácej naději, ano? Ještě stále se může stát zázrak a my, celá naše rasa, dostaneme šanci na…“ začal důrazně, než mu selhal hlas.

Pochopil, že to byla chyba. Celý se rozklepal, když vnímal, jak moc ho to k ní táhne a nutí vyznat se z citů, které skrýval, i mnohem víc. Toužil po tom, vzít ji do náručí a odnést do ložnice, kde by jí divoce ukázal, co v něm dřímá. Už to viděl před sebou jako ve filmu. Anvivia ovšem také. Ta si však myslela, že jsou to její vlastní představy. Možná byly, protože oba právě snili o tomtéž. Ale přiznala by to asi právě pouze ona. Nyní bylo otázkou chvíle, kdy se pravda, tak dlouho skrytá, projeví. Nemělo k tomu však dojít.

Dvojici totiž vyrušila žádost o vstup, kterou Alanbird zachytil. Ačkoli ho to i trochu zamrzelo, vnímal ji jako spásu. Anvivii rozladilo, když pustil její ruce a omluvil se, aby zmizel v chodbě u vstupních dveří. Chvíli tam s někým tlumeně hovořil, přičemž mu odpovídal rozčilený mužský hlas. Bylo jasné, že ho někdo naléhavě potřebuje. Povzdechla si a smířila se s tím. Oba měli starostí až nad hlavu. A po dlouhých měsících beznaděje nedoufala, že se něco

změní. Když se vrátil, tázavě se na něj zadívala, aby se zároveň chystala k odchodu za svými povinnostmi. Ukázalo se však, že to nebude až tak jednoduché.

„Myslím, že tvé nabídky k lékařské prohlídce využiju," oznámil překvapivě a jí se rozbušilo srdce už jen z představy, že se ho bude moci dotknout.

„Ale! Že by se v proslulém Zpovědníkovi objevilo dítě, když chce prohlídku od pediatra? Vezmi ovšem na vědomí fakt, že mí pacienti bývají obvykle nazí!" zažertovala, ač se stále tvářil vážně.

Výraz jeho tváře se nezměnil, pouze nabyl jakési lítostivosti, s níž ji pohladil po tváři a prosebně dodal: „Kéž by to bylo možné, Viv. Ale nahý pacient bude. Uvidíme se za půl hodiny v laboratoři, ano? Teď musím odejít."

Z netrpělivého pohledu pochopila, že spěchá. Tak se mlčky vytratila. Ještě se klepala, když u svého stolu v laboratoři vstřebávala celé jejich setkání. Údaje na monitoru jí připomněly další problém. Bylo toho na ni už moc. Obávala se toho, co asi znamená jeho tajemná žádost. Lámala si s tím hlavu, ale nemohla vůbec na nic přijít. V zoufalství se neubránila volání, vyslanému k osobě, která jí byla po Zpovědníkovi nejbližší. Když bylo vyslyšeno, utřela si slzy a začala se těšit na to, že ho znova uvidí. I kdyby jí to mělo způsobit bolest.

Asirta se zhmotnila v hale obřího sídla Rady moudrých. Obrovská budova, plná chodeb a laboratoří, působila téměř děsivě. Všude chodili lidé, zabraní do své práce nebo úvah, mnohdy ve

dvojicích nebo skupinkách, ponořených do živé diskuze na nějaké téma. Ona sama tam nezapadala přinejmenším vzhledem. Její šaty byly jako z dávných dob, a celý zjev nepřipomínal vědkyni, lékařku, ba ani recepční, která se na ni přátelsky usmála. Navzdory tomu však byla váženou členkou společnosti, a dokonce i věhlasné Rady moudrých.

„Vítám vás, paní Asirto! To máme ale krásný den, viďte!“ přivítala ji slečna se zářivě bílými zuby, oblečená v kostýmku a šátku.

„Jeden by čekal, že s vyspělostí lidstva zmizí stereotypy. Ale podívej se tady. Kostýmky, lékařské pláště… Ti pitomci se mohou třeba stokrát převléct. Stačí pomyslet na to, jak chtějí vypadat. Navíc jim už ani nehrozí potřísnění krví, či něčím horším. A stejně vypadají jako v dobách, kdy to tady páchlo dezinfekcí. Pochopíš to, Sir?“ přišlo k Asirtě přímo z jejího podvědomí ženským hlasem.

„Ty se je ještě stále snažíš chápat, Axi? Mně stačí, že už necítím tu dezinfekci. O zbytku raději neuvažuji. Stačí mi tohle,“ vyslala obratem zpět Asirta, jež se vydala na jisté speciální místo.

Zastavila se v rohu haly u stolu a několika křesel, poblíž kterých stála spousta váz, plných řezaných květin. Některé byly čerstvé, jiné pomalu uvadaly, či se již nacházely ve stádiu hniloby a rozkladu se spoustou smetí kolem. Na stole trůnilo pár hromádek dopisů. Z mnohých stoupala vůně parfémů, jimiž byly postříkány. Kdokoli se ocitl v blízkosti tohoto zákoutí, málem se z té směsice pachů udusil. Také zde ležely různě velké krabice s mašlemi a dárkové

tašky. Asirta namátkově do jedné z nich hmátla a vytáhla na světlo její obsah. Spatřila nádherně se třpytící diamantovou brož.

Slečna recepční mezitím fascinovaně opustila svůj pracovní prostor, kde jako nová duše poznávala, co to obnáší mít zaměstnání. Všechno pro ni bylo ještě úžasné a neznámé. Dávala to často a upřímně najevo, což staletí žijící ženu vždycky přimělo pouze k shovívavému úsměvu. Nyní ji však znechutil stav této části budovy. Zamračila se a otočila k dívce, sledující šperk v její ruce.

„Nechápu, že proti tomu nikdo neprotestuje," zabručela nespokojeně.

„Proč by to kdokoli dělal? Je to přece vaše! Oltář Bohyně lásky. Tolik krásy! Květiny, dary, písemné omluvy bývalých partnerů, žádosti o ruku, pozvánky na rande… Té lásky všude kolem!" vydechla uchváceně okouzlená recepční.

„A toho smradu!" poznamenal k tomu ženský hlas v podvědomí Asirty, která díky tomu musela rychle skrýt úsměšek, než zase zvážněla.

„Já vaše nadšení sice chápu, ale co je romantického na uvadajících kytkách? Nebo na omluvách od slabochů, kteří nedokázali být skutečnými partnery? To jednou sama pochopíte. Přeji vám, aby vaše láska byla opravdová. Abyste v ní měla štěstí. Ale od nynějška tady to svinstvo nechci vidět. Dary nepřijímám. Zde máte tuto brož jako talisman. Zbytek nechám zmizet. Jak jste sama řekla, je to můj oltář. A já ho tu nechci," rozhodla vzápětí nekompromisně.

Mladá dívka se však tvářila tak nešťastně a zničeně, že Asirta nakonec svůj názor změnila. Dovolila jí oltář zachovat, ale dopisy měla ihned likvidovat. Dary si naopak mohla ponechat jako odměnu za práci, kterou věnuje kontrole stavu květin a úklidu těch zvadlých. Tak se dohodly a obě byly spokojeny. Zvláštně oblečená žena již byla na odchodu, když ji upoutala nádherná tmavě rudá růže s velmi dlouhým stonkem, ladící s jejími šaty a celkovým vzhledem. Byla na ní připevněná stužka se složeným papírem, na kterém byl zřejmě nějaký vzkaz. To ji zaujalo, a jelikož byl pro ni, nerozpakovala se jej přečíst.

„Krví odhalí ti růže, kdo tebe milovat může. Komu ji dnes budeš sát, tomu lze svou lásku dát," stálo na papíru barvou, jež skutečně připomínala krev.

Asirta se zachvěla. I mysl v jejím podvědomí k ní vysílala údiv a zamyšlení nad touto záhadou. Potom však papír se stužkou od stonku odtrhla a nechala zmizet spolu s ostatními věcmi. Recepční již naštěstí nebyla poblíž ní. Věnovala se prohlížení váz a posuzování čerstvosti jejich obsahu. Anaxianská Bohyně lásky se s ní pokynutím rukou rozloučila a zamířila tam, kam plánovala jít. Růži ale stále držela v ruce. Její zamyšlení málem vedlo k úrazu. Na dlouhé chodbě náhle klopýtla a skoro upadla. Pouze díky tomu, že ji v těle okamžitě nahradila nesmírně rychlá a pohotová utajená ochránkyně, neskončila na podlaze.

„Děti! Ať je jim rok nebo sto let, nikdy se nenaučí nebudit tě před večerem, ačkoli vědí, že jsi odjakživa noční tvor. Potom se nevyspalá řítíš sem, protože dcerunka nezvládá své emoce. A jenom

kvůli jakési naivní dívence nás hodláš opět mučit pachem tlejícího smetí, které sem pravidelně dodávají davy tvých zhrzených milenců," ušklíbla se poté Andraxela, už opět obývající podvědomí sdíleného těla, než však zaznamenala změnu emocí své hostitelky.

„No vždyť to říkám! Kéž by ses kdysi tolik nemnožila! Ač je pravda, že tvé děti jsou… Zatracení haranti! Sir, co je s tebou?" zavrčela nespokojeně, když se Asirta zmoženě usadila ve výklenku jednoho z obrovských oken.

Sama cítila totéž, ale bytí v podvědomí ji trochu chránilo před intenzitou. Ne však před sdílením pocitů Asirty samotné. Zatímco v duchu klela a vysílala k ní nabídky k převzetí těla, snažila se ona vzpamatovat a rozhýbat i mysl. Po chvíli namáhavě vstala a stále s tou temně rudou růží v ruce pokračovala dále do budovy. Poháněla ji pomyšlení na něčí velkou bolest. Myslela si, že ví, kdo je jejím zdrojem, což ji přinutilo přesouvat se způsobem, typickým pro vyspělé Anaphoxielany. Přemisťovala se z místa na místo. Stále vnímala zoufalství a pláč. I pocit, že byl někdo odloučen od blízké osoby, která mu chybí. Nikdy od svých dětí nevnímala nic tak silného. Měla proto velký strach, že se jednomu z nich stalo něco strašného.

Anvivii zmrzl úsměv na rtech, když ho spatřila. Na tohle nepomyslela, ač se to dalo čekat. Hlavou se jí honily různé spekulace, které ji děsily. Bála se zeptat, jak to je. Byla tak v šoku, že si nejdříve vůbec nepovšimla dvou lidí, kteří ho v odstupu následovali. Neměl zde být nikdo, kdo není zaměstnancem institutu.

Ne v této části budovy, kde se nestavěly kosmické lodě. Tam chodili lidé, aby se dohadovali, jak má vypadat jejich příští obydlí. A rozhodně by tu nečekala malé dítě. Alanbird ho nesl tak jistě, jako by to dělal už mnohokrát. Jeho výraz byl ale tak nevyzpytatelný, že netušila, jaký vztah k miminku má. Zatnula zuby a přikázala si chovat se profesionálně. Konec konců byla vážená členka Rady moudrých. Spoléhala na pomoc, která jí byla přislíbená, a nasadila přívětivý výraz, s nímž milovaného muže uvítala. V duchu přitom drtila kletby na adresu možné matky jeho dítěte.

„Jsem ti vděčný, že jsi ochotná nám věnovat čas v této těžké době, Viv. Chci, aby ses na něj podívala. Potřebuji vědět, zda je v pořádku," začal záhadně a nepochopitelně Alanbird, který položil dítě na vyšetřovací stůl.

Udiveně na něj pohlédla a ptala se: „Jestli je v pořádku? Proč by nebyl? Máš snad podezření na nějakou genetickou vadu? Ty už přece dávno nemáme! Co by s ním mělo být a proč?"

„Prosím, neptej se a proskenuj ho," naléhal Zpovědník.

Zatvářila se nasupeně a pocítila odpor, když si pomyslela, že je to jeho dítě s nějakou jinou ženou. Nemohla si pomoci. Byli sice vyspělí, ale ona doufala a milovala ho. Štvalo ji, že nepřiznal vztah, který očividně měl, jak si myslela. S velkou námahou se překonala a sklonila se k dítěti. Rozbalila ho a zjistila, že je to chlapec. Miminko se usmálo a ona jako v transu umístila dlaně těsně nad jeho tělo. Projela jimi od hlavy až k patám, přičemž z nich šlo jakési modré světlo. Potom se zadívala na monitor, který byl až do této chvíle

plný údajů z onoho výzkumu, který ji znepokojil. Alanbird udělal totéž. Brzy se oba nestačili divit.

„Zdá se být v pořádku. Dle stupně vývoje narozený před pár hodinami. Mám pravdu? Žádné genetické vady, deformace, nebo choroby. A je to nepochybně Anaphoxielan. Nevidím ani žádné anomálie, ač…“ hlásila, než se zarazila.

Po jeho tázavém pohledu pokračovala: „Odhadované fyzické dispozice jsou trochu divné. Nevím, jak je to možné.“

Až nyní zaznamenala dvojici v pozadí. Nějaká žena se křečovitě držela muže, který ji podpíral. Oba se tvářili vyjeveně. Alanbird naopak netrpělivě. Proto se raději obrátila zpět k tabuli.

„Vypadá to, že bude mít desetkrát větší sílu, než průměrný muž naší rasy. A mozková kapacita je také neuvěřitelná. Centra logického myšlení a paměti, ale i emocí, jsou nadlimitní. Tento chlapeček by dokázal pojmout znalosti o obsahu všech knihoven na naší planetě! Jeho inteligence je též vysoce nadprůměrná. Pokud svou kapacitu využije, pak…“ připojila ještě celá užaslá.

„Tak tu budeme mít chodící encyklopedii, která přepere deset chlapů. To nám tím naznačuješ?“ vyvodil z jejího popisu Zpovědník.

Anvivia přikývla a rozhodla se čelit svým obavám přímo tím, že se odhodlala říct: „Takže ti gratuluji k úžasnému synovi.“

Alanbird se překvapivě zasmál: „Není třeba. Padouchy já zásadně nemnožím. Tohle jsou jeho rodiče. Tedy… Pěstouni, pokud se tak rozhodnou.“

Jeho sdělení ji potěšilo, avšak i udivilo. Pěstouni se nyní v jejich společnosti vůbec nevyskytovali. Děti už dávno měli pouze lidé, kteří je mít opravdu chtěli. Překvapením však neměl být toho dne ještě zdaleka konec.

„Opravdu je v pořádku? My nikdy děti neměli. Nezkoušeli jsme si je už přát, zvláště v této době. Ale najednou se u nás objevil on. Probudili jsme se a mezi námi leželo miminko. Je tak krásný! Jenom jsme chtěli vědět, jestli je zdravý. Nevíme, kdo ho u nás odložil, ani jak se k nám ten člověk dostal bez našeho pozvání a vědomí," svěřila se jí vzápětí ta cizí žena.

„Viv, tohle jsou Eneri a Thims, mí dlouholetí známí. Svázaný pár. Je zvláštní, co se stalo, takže chápu, že si trochu nevědí rady. Ne každý se matkou rodí a ihned ví, co…" informoval ji Zpovědník a ona si s příchozími potřásla rukama.

Alanbird však najednou zpozorněl. Znova se podíval na tabuli, kde byly údaje chlapečka. Zaujala ho totiž jeho DNA, respektive jeden konkrétní gen. Ačkoli sám nebyl genetikem, a dokonce ani lékařem, byl mu povědomý. V duchu si vybavil jistou srdceryvnou scénu, související právě s ním. Vzal sestru za paži a odvedl ji kousek stranou od páru, který se zabýval zabalením dítěte.

„Co je tohle za gen? Rád bych věděl, co způsobuje. Nebo mám zavolat naše bratry genetiky?" ověřoval si to, protože chtěl mít jistotu.

„Nemusíš. Je to napojené na diagnostické zařízení, které jsem dnes používala při svém výzkumu. Stvořili ho právě Ariletus a Aison, aby mi s tím pomohli. A ten gen…" vysvětlila Anvivia, než vytřeštila

oči a nadšeně vyhrkla: „Ale tohle… To přece není možné! Vždyť… Ale ano!“

„O co jde? Čemu se tak divíš?“ zachmuřil se netrpělivě její bratr.

Anvivia se šťastně rozesmála: „Toho nám snad seslalo samo nebe! Právě to teď potřebujeme! Tento gen totiž mimo jiné způsobuje neměnnost, víš? Je sice možné mu odejmout schopnosti Anaphoxielanů, které máme od narození jako klíče v mozku, abychom je mohli používat, ale nelze mu změnit rasu. Musel by mít děti s příslušníkem jiné rasy a ta být vyspělejší. Jinak zvítězí ty jeho. Nikdo z něj neudělá nic jiného, myslím primitivnějšího. Nezdegeneruje, to u něj není možné. Ani vzhledově se nikdy nezmění, což je zajímavé. Nic ho neovlivní, což platí i pro jeho mysl. Jen vlastní vůle, která je ohromně silná. Až neuvěřitelně. Zato ten gen působí na ostatní. Ovlivňuje jejich vnímání. To tě asi zaujalo, že? Máš mutaci specifického genu naší matky. Otázkou je, zda by zrovna tohle v čisté formě předal dál. Ale je v něm zakódováno to, že pokud se rozmnoží, ani jeho potomci rasu na horší nezmění. Mohou se vyvinout v něco dalšího, ovšem opět s jeho přičiněním. Bez něj ani omylem.“

„No výborně, tak může být budoucností naší rasy! V nejhorším si pořídíme nová těla a Aidish nám do nich nastěhuje duše tak, jako předtím. Konečně dobrá zpráva,“ liboval si Alanbird, než si všiml, že tvář Anvivie pobledla.

„Panebože… Budoucností být může, ale leda tak v laboratoři. Kdybychom mu odebrali pohlavní buňky a implantovali je uměle

přímo do vajíček, odebraných ženám," rozhodila ho vzápětí svou posmutnělou poznámkou.

Na jeho tázavý pohled objasnila: „Chybí mu pohlavní pud, víš? Až dospěje, nebude mít žádné sexuální touhy. Jak by se bez nich rozmnožil? Zřejmě je to evoluce, protože nepodléhat pudům je znakem vyspělosti, nicméně s takovou zase hned vyhyne. A jsme tam, kde jsme byli."

„Stejně to musí mít nějaký význam, že se zde objevil. A i asexuálové se přece dokážou rozmnožit, když se překonají, ne? Kdyby to bral jako poslání, proč ne? Ale nyní by si měl užít dětství, ne být pokusným králíkem pro tvůj výzkum. A navíc se o něj může přihlásit žena, která ho porodila," přednesl své námitky Alanbird, který už málem zalitoval, že tam dítě přinesl.

„Je zvláštní, že ho odložila. Že by cítila, že je defektní? Zvířata přece někdy…" podráždila ho navíc sestra něčím, co se ho hluboce dotklo.

Zuřivost v jeho pohledu šlehla jako bič a umlčela ji. Ani ji neskrýval. Nejenom kvůli sobě. Vybavila se mu i jim oběma drahá osoba a její pláč při zjištění, co způsobuje gen, o kterém byla nyní řeč. Jaké prokletí…

„Taky je tu druhá možnost. Že jsou defektní všichni ostatní," zasyčel vztekle a odkráčel k dvojici pěstounů.

Anvivia měla knedlík v krku. Ani se nezmohla na obranu a konejšivá slova. Věděla jen, že ho nesmírně ranila. I ona si uvědomila, na co narážel. Byla u toho, když jim všem matka líčila, co ji postihlo. Vybavila si její zarudlé oči a pobledlou tvář i chvějící

se ruku, která se u toho strnule držela jiné, o poznání větší pravice své věrné přítelkyně z mnoha životů, Andraxely.

Proslulá lékařka zoufale přemýšlela, jak napravit, co způsobila. Zaměstnalo ji však to, že chlapeček začal jevit nepokoj a nespokojenost. Rozplakal se tak hlasitě, až všem zaléhaly uši. Přišla blíž, aby zjistila příčinu. Až nyní si pořádně všimla, jak je nádherný. Něco ji navíc vyloženě nutilo ho konejšit. Ale cizí žena ji předešla a uchopila dítě do náručí. Anvivii bylo divně, což nechápala. Jako by žárlila! Oba přítomní muži to jenom sledovali, ale partner ženy byl také celý nesvůj. Postavil se k ní a snažili se dítě konejšit spolu. Chlapec však s pláčem nepřestával.

„Není mu něco?“ zoufala si novopečená matka.

Ani ostatní si vůbec nevěděli rady. Jejich ustarané myšlenky přerušilo prudké otevření dveří do místnosti, kam rázně vešla žena v rudých šatech, kterou oba členové Rady moc dobře znali. Zajímavé bylo, že vypadala podobně zmateně, jako oni. Pátravě se rozhlédla po laboratoři, načež její pohled spočinul na dítěti v náručí návštěvnice. Zamířila jejím směrem.

„Proboha, Sir! Udělej něco s tím křiklounem! Dokonce i tady mi to rve uši,“ pobízela ji z jejího podvědomí zjevně trpící Andraxela.

Vážně se tvářící Asirta dorazila až k shromážděné skupince, zatímco Alanbird její příchod komentoval: „No vida! My o matce a kdopak se tu nezjeví? Eneri, Thimsi, toto je Asirta. Anaxianská…“

„Tituly si nechej od cesty, můj synu. Jinak tady všichni ohluchneme. Copak se to děje tomuto zlatíčku?“ umlčela ho rázně příchozí.

Zadívala se na Eneri a žena jí předala dítě, na jehož hrudníček Asirta předtím položila onu rudou růži. Když začala chlapečka kolébat, překvapivě se utišil a pozoroval ji. Procházela se s ním a usmívala se do jeho malé tvářičky. Všichni přítomní se uklidnili, protože se jim v nastalém klidu dost ulevilo.

Anvivia už trochu překonala nepříjemné pocity z toho, co řekla Alanbirdovi, a zvědavě se zajímala: „Opravdu se u vás jen tak objevilo dítě? A nikdo nehlásil jeho zmizení, ani se nepřiznal, že ho odložil? V dnešní době? Myslela jsem, že se tohle už neděje!“

„Možná se v matce teprve probudí svědomí a o dítě se poté přihlásí,“ napadlo Zpovědníka a Eneri i Thims po jeho slovech zbledli.

„Jestli je to nová duše, nemusí to mít v hlavě zatím srovnané. Bude zapotřebí dát jí čas. Mezitím si vy můžete splnit sen o dítěti, který jste už dávno vzdali, ne?“ vložila se do toho Asirta, která stačila zároveň pozorovat a kolébat dítě i poslouchat jejich hovor.

„Matko, jak víš, že je to bezdětný pár, který v minulých životech marně toužil po dítěti? Nebyla jsi tu, když to říkali!“ podivil se Alanbird.

„Intuice,“ odbyla ho stručně a otočila se zády k němu, aby zděšeně hlesla: „Ale ne! Copak to ta nešikovná paní provedla? Ty ses zranil, andílku!“

Anaxianský Zpovědník vzápětí úplně pustil z hlavy matčinu záhadnou znalost problému cizích lidí, o kterém neměla mít ani tušení. Sledoval nečekanou věc. Ne, že by mu nebyla důvěrně známá. Dokázal tohle spatřit u každého páru, co k sobě patřil. U tak

zvaných spřízněných duší. Viděl to u pěti párů sourozenců, kteří byli spolu s ním, Anvivií a Asirtou členy Rady moudrých, i u mnoha jiných lidí, třeba i jemu zcela cizích. Vždy a pokaždé to spolehlivě poznal. Ale nikdy to neviděl u své matky. Důvod mu byl dobře znám.

Oba věděli, že se toho Asirta nemá šanci dočkat. A přesto to tu bylo. Kolem ní a miminka se vznášel rudý opar, připomínající mlhu. Vypadalo to, jako by byli obklopeni rozlitou krví. Barva lásky, označující duše, stvořené vzájemně jedna pro druhou. Zíral na matku v němém úžasu. Hlavně proto, že její vyvolený byl dítě. Pak mu došlo, že jím nebude příliš dlouho. Díky ženě, jež se stále držela po jeho boku, a on dobře věděl, že je stvořená pro něj, ač to u nich dvou vidět nedokázal. A nikdo kromě něj tuto schopnost neměl. Lékařka Anvivia umožnila novým duším vyrůst patnáctkrát rychleji. Věděl, že tento malý chlapeček bude do roka dospělý. Alespoň fyzicky.

Sledoval, jak se Anvivia starostlivě zajímá, co se malému přihodilo. I Eneri byla neklidná. Vypadalo to, že všechny ženy mají enormní starost o jeho blaho, což mu i díky matčině přítomnosti opět připomnělo chlapečkův gen.

“Bože můj…“ uniklo mu naštěstí jen v duchu, protože by možná vysvětloval to, co tu stále bylo, ačkoli mu jisté věci vrtaly hlavou.

Jeho matka zvláštně nevrle odehnala obě ženy a stále zády k nim se sklonila nad dítětem. To bylo kupodivu potichu, i přes ono údajné zranění. Alanbird měl náhle pocit, že z ní jde jakási podivná

moc, která vyvolává hrůzu. Nutilo ho to od ní odstoupit, ale zároveň tento vjem podvědomě poznával, což ho přimělo se ovládnout, nekřičet strachy a neutéct. Eneri a Thims na tom nebyli nejlépe. Oba se třásli. Pak se však Asirta otočila a už zcela klidného chlapečka přinesla k vyděšenému páru. Působila jinak, než předtím. Přátelsky.

„Jsem hloupá, promiňte. Neměla jsem tu růži dávat na jeho tělíčko. Píchl se o trn. Ale už je to v pořádku. Ranku jsem ošetřila. Je to opravdu krásný andílek. Když se tak na něj dívám, napadá mě jméno Angile. Sedí mi k němu. Ve staré řeči to znamená ten s vůlí, neovlivnitelnou zlem. Mám dojem, že je to původní verze výrazu anděl. Osobně nechápu, jak může kdokoli opustit své dítě, ale u něj obzvláště. Tuto růži mu dávám jako dar. Kéž vyroste v krásného a silného muže. Tady andílka máte," hovořila a vložila dítě zpět do paží Eneri.

„Eneri je skvělá zahradnice, matko. Jistě malému tvůj dar zasadí, aby rostl a vzkvétal jako on sám. Je to překrásná růže. A dar od Bohyně lásky je dobrým vkladem do života, v němž bude tento krásný chlapec jistě velice milován," vmísil se do toho Anaxianský Zpovědník, který už se mezitím vzpamatoval, ač ho pojmenování dítěte přivedlo pro změnu k vidině Axiley, která ho přiměla k úvahám nad tím, jestli se záhadným chlapečkem náhodou nesouvisí.

„Angile je nádherné jméno. Budeme mu tak říkat. Slibuji, že tu růži zasadím. Vypěstuji z ní růžový keř," přislíbila s radostným úsměvem novopečená matka.

Asirta se usmála též, ale její oči byly stále vážné a tvářila se nevyzpytatelně. Thims poděkoval Alanbirdovi a oba i s dítětem zmizeli. Anvivia změnila údaje na monitoru za to, co zkoumala předtím. Prosebně se zadívala na matku, aby jí připomněla, proč a za kým tam vlastně přišla.

„Jak vidím, stále máš plno práce, můj synu. To však platí i pro Anvivii, kterou jsem zde přišla navštívit v jisté soukromé záležitosti. Omluvíš nás?“ obrátila se poté Asirta k Alanbirdovi.

Zpovědník pocítil silnou touhu být někde jinde a věnovat se něčemu, co nijak nesouviselo s matkou a sestrou. Vzápětí byl pryč. Až doma mu došlo, co na něj matka použila. Neměl jí to však za zlé. Tušil, že ji Anvivia zavolala kvůli němu. Její pohnutí ve chvíli, kdy přinesl chlapečka, jehož záhadné objevení mu vrtalo doposud hlavou, bylo jasně patrné. Stejně tak i matka působila zmateně, což mu neuniklo. Musela vnímat volání své duše, jak mu to popisovali ti, kteří se setkali s pro ně určeným protějškem. Věděl, že by to nedala najevo. Nebyl její syn pro nic za nic. Zdědil toho po ní opravdu hodně. Navíc by jí asi těžko mohl říct, co viděl. Nevěřila by mu. Tak to zatím nechal na osudu, ačkoli byl z toho všeho, co se toho dne stalo, celkem rozhozený.

Když Asirta dorazila domů, ztěžka usedla na postel. Za oknem už pomalu rudla obloha západem slunce. Slyšela vzdálené šumění vodotrysku ze zahrady, ale i to nyní selhávalo jako zdroj uklidnění. Přemýšlela o dnešních událostech. Ani ne tak o tom, jak duchem nepřítomná vyslechla nářky své dcery, týkající se záhadného chování

posledního z jejích nezadaných bratrů, kterého milovala. Dokázala ji vnímat i stírat slzy Anvivie, aniž by dala najevo, že je sama v šoku. I z výsledků výzkumu své dcery, které ji rovněž zasáhly a rozhodily. Nejhorší však bylo něco úplně jiného.

To dítě… Byla sice skvělá matka vlastních dětí a poradila si i s cizími, nikdy jí však příliš k srdci nepřirostly. A najednou ji šíleně rozrušil chlapečkův pláč. Jak pochopila, nepřivolalo ji zoufalství její dcery. Ta už byla celkem klidná, když se v laboratoři objevila. Soustředila se na příběh nalezence a jeho údaje, které ji osobně příliš nezajímaly. Vnímala jen krásnou tvářičku a nádherné hnědé oči, sledující její výraz. Cítila ohromnou blízkost a snahu chlapečka chránit.

Když se dítě zranilo, přišla ta nejzáhadnější část celé záležitosti. Mrzelo ji to a čekala pláč, ale ono ji stále jen tiše pozorovalo. Uchopila jeho ručičku, aby se podívala na ranku. Malý prstík zdobila čerstvá kapička krve. A tehdy se stalo něco velmi zvláštního. Než se Asirta nadála, v těle ji vystřídala Andraxela. Její utajená ochránkyně, o jejímž nynějším umístění Anaphoxielané neměli ponětí. To ji ani tak neudivilo, kdyby se vzápětí neproměnila do podoby, dané jí jistými úpravami. Naštěstí zrovna stála zády k ostatním, takže si ničeho nevšimli. A pak…

„Já za to nemůžu, Sir! Jeho krev neskutečně nádherně voněla! Nemohla jsem tomu odolat. Musela jsem ji olíznout. Ale proč se mě vůbec nebál? I dospělý by řval hrůzou, kdyby mě tak viděl! A on se usmál. Chtěla jsem ho sníst samou…“ hájila se asi metr od ní se

vznášející zkroušená Andraxela, která jí samozřejmě četla myšlenky tak, jako každému jinému člověku.

„Začínám mít nepříjemný pocit, že ten tvůj zvláštní gen má i vlastnosti, které nebyly doposud objeveny. Ono je to vcelku logické. Nemohly jsme tušit, že s ním přijde chuť na lidskou krev. Raději se tomu chlapečkovi i jiným malým dětem vyhneme," dumala nahlas Asirta, které se však při té představě stáhlo hrdlo.

„Není problém. Děti mě nikdy nelákaly. Ale nechtěla jsem mu ublížit. Spíš mě to nutilo… Já vlastně nevím k čemu, Sir. Tohle neznám. Asi máš pravdu. Bude lepší vůbec to nezkoumat v praxi," přitakala jí stejně posmutnělá Andraxela, do jejíž mysli naopak její hostitelka neměla šanci nahlédnout.

„Stejně ty lidi neznáme. A už je asi nikdy nepotkáme. Brzy navíc budeme na oběžné dráze, třeba v úplně jiné lodi, než oni. Chlapeček mezitím vyroste a…" uzavřela to Asirta a stále tak zamyšleně šla hledět z okna na západ slunce.

Ani jedna nebyla ochotná mluvit o tom, co obě spatřily ve chvíli, když vzaly dítě za jeho malinkou ručičku. Bylo to moc neuvěřitelné a neskutečné. Krásný svalnatý muž seděl v koupelně jejich obrovské vily, opřený o stěnu. Mohutné paže něžně objímaly záda nahé ženy, usazené na jeho natažených nohou. Vnímaly neskutečné souznění a střídání svých duší, které si hodlaly vychutnat jejich spojení. I přes její nahotu v tom však nebylo nic tělesného. Cítila tak velkou blízkost, jakou nikdy s mužem nepoznala ani jedna z duší ženy, o níž nikdo netušil, že dávno není Anaxianská Bohyně

lásky, ale Asirta Andraxela. Na záhadný vzkaz u rudé růže, darované miminku, si díky šoku z tohoto zážitku nějak nevzpomněly.

Eneri vešla do ložnice a Thims odložil čtecí zařízení se slovy: „Už usnul? Pokud ano, nejspíš vyčerpáním. Musel si vyřvat plíce."

„Řval by dál, ale odhrnula jsem závěsy. Vypadá to, že musí vidět oblohu, aby se uklidnil. Pak ihned zmlkl, ač je to divné, protože tam jedna hvězda svítí tak jasně, až nechápu, jak u toho může spát. Taky se pořád dívá po té růži od paní Asirty. Zvláštní dítě. Jeho pláč mi sice jde dost na nervy, protože je extrémně hlasitý, ale něco mě nutí o něj pečovat. Asi se ve mně probouzí mateřský pud," prozradila mu manželka, která sama vypadala vyčerpaně.

„Růži mu zasadím, když je to dar od tak významné osoby. Ač nevím, jestli to jako chlapec ocení. Teď ho možná zajímá, protože je hodně malý, ale kdo ví, co bude, až jednou vyroste," zapřemýšlela ještě, než únavou tvrdě usnula.

2. KAPITOLA – VŮNĚ NEVINNOSTI

Angile seděl na lavičce v parku a zamyšleně zíral na hladinu blízkého jezírka. Byl krásný slunečný den a všude kolem omamně voněly květiny. On však své okolí příliš nevnímal, zabraný do myšlenek na nepříjemné věci. Nevšímal si ani dětí, shromážděných nedaleko, ačkoli jejich hlasité zvukové projevy doléhaly až k němu. Už se s ním také pokoušely navázat kontakt. Zvláště dívky po něm pokukovaly a chtěly ho přemluvit k hraní různých dětských her. Jeho však nic takového nebavilo, a proto se vzdálil. Neměl si s nimi ani co říct. Byl ve všem daleko před ostatními svého věku. Číst, psát a počítat se naučil, když mu byly fyzicky tři roky, ale knížky pro děti ho stejně nezajímaly. Toužil po vědění tak, až to dospělým kolem něj naháněło strach.

Ode dne, kdy se tento chlapec nečekaně objevil u svých adoptivních rodičů, již uplynulo půl roku. Dávno se přestali bát toho, že by se o něj někdo přihlásil. Měli jiné starosti. Angile byl velmi zvláštní dítě. Stále nedokázal usnout bez pohledu na jasnou hvězdu, viditelnou pouze okem a nezachytitelnou přístroji, o níž už bylo známo, že upřesňuje termín zkázy Anaxie. Také potřeboval mít po celém bytě některou z růží, vypěstovaných z té, již mu darovala Anaxianská Bohyně lásky. Sice tuto ženu ode dne, kdy květinu

dostal, vůbec neviděl, ale i přesto ho provázel tísnivý pocit, kdykoli neměl křehkou krásu růží nadosah.

Eneri to vyřešila svým pěstitelským umem. Vypěstovala z ní další keře, které umístila do obřích nádob. Nyní jich měli čtrnáct. V Angilově pokoji samozřejmě nejvíce. Konečně byl tedy spokojený, ovšem jen s tímhle. Přidělával jim však starosti svým hladem po vědění. Jeho samotného štvalo, jak ho v tom brzdí a přemýšlel i nad jistým záhadným jevem, provázejícím jeho dosavadní život.

Angile měl pro svou neochotu spát v pokoji se zataženými závěsy i důvod, o němž se nikomu nezmínil. Ani o faktu, že není schopen usnout, dokud se u něj neobjeví ona. Netušil, kým ta žena je, ani co chce. Dokonce si myslel, že je to duch, než zjistil, že všechny duše Anaphoxielanů jsou umístěny v tělech lidí, kteří je měli v předchozích životech. Leda by to byla jakási bludná duše, jež nedošla klidu. Ale to bylo málo pravděpodobné.

Každopádně byla nehmotná, jak už si stihl ověřit, když se ji jednou pokusil obejmout. Také nikdy nepromluvila a vyznačovala se neobvyklou bledostí. Ta byla o dost výraznější, když přízračná bytost změnila svou podobu na podivný vzhled, jenž by leckoho strašně vyděsil. Stávalo se to ve chvílích, kdy připlula blíže k němu, sklonila se nad chlapcem a její tvář se ocitla tak blízko, že mu tu jeho mohla očichat, přičemž se nehmotné ruce pokoušely o pohlazení. Nebál se jí, ale ne proto, že ho v tomto stavu nemohla kousnout špičatými tesáky, jež se u ní objevily, ani drápnout obřími zvířecími drápy. Rudé oči svítily z bělostné štíhlé tváře křehké a úchvatně

krásné ženy. Taková mu totiž připadala. Cítil k ní důvěru, i když působila nebezpečně a hrozivě, a přestože neznal úmysly neznámé. Nikdy se mu také nepodařilo zjistit, co je zač. Na jeho otázky vůbec nereagovala, jen ho stále upřeně pozorovala. Po chvíli vždy zmizela, což jemu způsobovalo muka prázdnoty. Jako by mu odňali něco velmi drahého. Doufal, že jednou promluví a sdělí mu své jméno i účel svých návštěv.

Toho dne měl chlapec deváté narozeniny. Anaphoxielané tuto tradici stále ctili a dokázali spočítat, kdy má jejich dítě kolik let i při zrychleném růstu. Pěstouni mu uspořádali oslavu, na níž se hoch neskutečně nudil a cítil se nepříjemně. Zahrnovala totiž příchod jejich přátel, jimž se neustále chlubili nádherným a nesmírně inteligentním synem. Návštěva ale brzy vyústila v hádku, při které si náhradní rodiče zoufali nad jeho drzými poznámkami.

Ty mu toleroval jen jediný dospělý. Muž, kterému Angile říkal strýček Alan. Ten byl vůči němu vždy chápavě shovívavý a on ho měl rád. Také se snažil ho něco naučit, ale pro Angila bylo jakékoli tempo výuky příliš pomalé. Rovněž se mu pokoušel vysvětlit, že musí hodně spát, aby správně rostl a vyvíjel se, ne se i po nocích pokoušet získat znalosti čtením knih. V tom však neuspěl i on. Tento chlapec byl asi tím nejtvrdohlavějším člověkem, jakého Zpovědník kdy poznal. A neplatilo na něj vůbec nic, ačkoli zlý rozhodně nebyl. Jenom trval na svém. Bylo zbytečné mu říkat, čím Alanbird disponuje, protože by to ničemu nepomohlo. Věděl, že by ho svou proslulostí ani funkcí neohromil. Samotného ho udivovala chlapcova vzpurnost a říkal si, co nebo kdo by ho dokázal zkrotit.

Na jeho oslavu se ovšem opozdil. Přišel tak o zuřivou hádku ohledně zákazu přístupu do dospělé sekce místní knihovny, kdy se Angile opravdu rozparádil už jen kvůli tomu, jak ho přítomné ženy obdivovaly pro jeho vzhled. Až toho pak skoro litoval, ale jejich dotěrné pohledy a slintání nad tím, jak je sladký, se mu dávno hnusily. Samotný otec ho s řevem poslal pryč, ale on v pokoji nezůstal. Cítil, že potřebuje čerstvý vzduch, aby se uklidnil. Také ho mrzelo, že nepřišel jeho oblíbenec, který už několikrát moudře vyřešil situaci.

Tak smutně posedával na lavičce poblíž jezírka, když tu ho něco upoutalo. Podivný zvuk, jaký ještě nikdy neslyšel. Přesto mu byl zvláštně povědomý. Nebyla to ani hudba, ani zpěv, ač jej připomínal. Navíc se mu zdálo, že ho neslyší uchem, ale duší a myslí. Bylo to tak neobvyklé, že začal pátrat po jeho zdroji. Rozhlédl se a jeho zrak zachytil rovněž něco překvapivého. U jezírka se procházel jím dnes tak postrádaný strýček Alan. A nebyl sám. Po jeho boku šla žena, jejíž vzhled mu byl dobře známý. Vídal ji přece každou noc. Přízrak se zuby a drápy, nyní ovšem v podobě, která tyto atributy postrádala, kráčel ve společnosti muže, jenž mu jej mohl konečně představit. Tohle Angila naplnilo nadějí a radostí. Pomyslel si, že právě to bude tím nejlepším dárkem pro něj. Totožnost té, z níž se mu rozbušilo srdce. Uvědomil si, že to tak cítí pokaždé. A že se na ni vždy těší, ačkoli se jí nemůže dotknout.

Nyní však byla hmotná a na sobě měla zvláštní oděv. Šaty žlutočerné barvy, jež jednak touto kombinací křičely do dálky a nutily lidi ji nepřehlédnout, ale také působily zvláštně děsivě.

Chlapec si mimoděk vybavil zbarvení vos, které varovalo okolí před tím, že v sobě mají jed. Ani to ho však nemohlo odradit. On přece viděl i její hrozivou podobu a nelekl se jí. Chtěl vstát a jít k nim, aby strýčka pozdravil a seznámil se s ní, přičemž by zjistil, zda ho poznává, zarazily ho však dvě věci. Jednak si uvědomil, že ten zvláštní zvuk přichází od ní. Měl z něj dojem přílivové vlny, která s hukotem naráží do skal. Zjevně to souviselo s druhou příčinou toho, proč Angile váhal a zůstal sedět.

Ti dva se hádali. Ještě nikdy neviděl strýčka Alana tak rozzuřeného. Žena za ním však nezůstávala pozadu. Chlapci přišlo nevhodné je rušit, ale už ne jejich spor vyslechnout. Byl zvědavý, a navíc doufal, že se něco dozví o neznámé, co ho zřejmě navštěvoval její duch, či co vlastně. Nyní ale byla očividně živá a on musel obdivovat její temperament, s nímž divoce gestikulovala, zatímco muž se mračil jako čert. Příčinou toho všeho bylo rozhodnutí, o kterém se toho dne dozvěděl od uslzené Anvivie. Nejenom kvůli pláči té, jíž stále neřekl, co tají ve svém srdci, se vydal za matkou, aby jí domluvil. To ovšem škaredě narazil.

„Kolikrát ti mám opakovat, že je to můj život! Jako bys nevěděl, co všechno už jsem si vytrpěla! Čím jsem si prošla a jaké věci mě sužovaly, než jsme se vyvinuli do současné podoby. Jak po mně můžeš chtít tohle znova snášet?“ uslyšel zvědavý chlapec poprvé hlas té, jejíž přízrak denně vídal.

Alanbird na to naléhavě reagoval: „Ale máš zodpovědnost! Lidi, kteří tě mají rádi a potřebují, abys byla poblíž. Pamatuj přinejmenším na svou pověst!“

„Myslíš tu, kterou jich tolik pošpinilo svým primitivismem? Ten obraz, co tady každému projde hlavou, když slyší mé jméno? Povrchní myšlenky slepců, kteří nikdy nepohlédli do hloubi mé duše? Na tohle se mám ohlížet? Že pár fanatiků uroní slzu při vzpomínce na svou dávnou krutost a chlípnost ve snaze vlastnit a vládnout? A kde jsem já? Copak nestačí, co nikdy nebudu mít, a vy můžete? To mám slábnout a chátrat v osamění, trochu zmírněném shovívavostí několika jedinců, co stejně všichni mají někoho ještě bližšího? Pardon, já zapomněla. Ne všichni, že?“ pokračovala stejně zuřivě a odmítavě žena.

„Ano. Já už dnes viděl pláč…“ začal Zpovědník, než ho vztekle přerušila: „A jsi si jistý jeho příčinou?“

„Tentokrát ano,“ odtušil už poněkud zaraženě Alanbird, kterého naslouchající Angile znal jako strýčka Alana, aby vzápětí dodal: „Sama víš, že je někdy pro blaho svých bližních nutno obětovat i osobní prospěch.“

I na dálku bylo vidět, jak se oči neznámé zúžily hněvem, když vyštěkla: „O tomhle chceš poučovat mě? Že ti není hanba! Já nejednou obětovala vlastní život a pohodlí pro druhého, to dobře víš! Volila ze dvou zel. Mě obětoval osud už jen tím, jakou zrůdnost mi věnoval, a ty si mi tu troufáš kázat? Nebo snad připomínat svou oběť? Jenomže milý zlatý, když už se obětuješ, musíš umět i žít s následky a brát to jako nutnost, víš? A to jsi neuměl, zbabělče. I nyní se stále nimráš ve svých pocitech a nedokážeš se podívat na svůj problém jiným zrakem. Umíš pomoci druhým, u sebe však selháváš. A čí je to asi vina? Já ti to říkám pořád. Ubližuješ. Tak se

nenavážej do mě. Na sebe se podívej! Kolik slz bylo kvůli tobě prolito za poslední měsíce. Kolik utrpení přináší tvůj strach. Kdepak je tvá oběť, co? Na oltář lásky, o níž se tak velkohubě žvaní. Ale já vím, jak to pak dopadá."

„Někdy své milované musíme chránit i před námi samotnými," odvážil se jí říct už velmi konsternovaný Alanbird.

Angile se mu vůbec nedivil. I jeho zarazil pohled do tváře neznámé. Byla tak rozzuřená a její výraz strohý, až mu přejel mráz po zádech. Zjevně nebyl sám. Ale Zpovědník na rozdíl od něj nedokázal vnímat, co její pocity provázelo. Ten podivný a nyní velice nepříjemný zvuk, drásající chlapci srdce. Zhoršovalo to jeho pocity z toho, jak její emoce cítil skrze své vlastní.

Chvíli bylo ticho. Jako by zvažovala, co mu řekne. Váhala. Alanbird věděl, co se s ní děje. Dobře ji znal. Očividně se snažila ovládnout, aby mu neublížila a neřekla něco, po čem už věci nebudou, jako dřív. Prala se v ní láska k němu a ta k Anvivii. Prožitá staletí a zralost jí nakonec pomohla se kontrolovat, ač to v ní vřelo a nejraději by už syna nikdy neviděla. Byl si toho vědom.

„Když člověk miluje, neexistuje nic, co by ho mělo zastavit. Ani strach. Láska bez slovního vyjádření a projevení činy, jako by ve skutečnosti nebyla. Strach z ní a její utajení já pokládám za zločin. To je můj postoj, který se nezmění. Tohle je můj důvod pro to, co hodlám udělat. Ačkoli tě miluji, nehodlám tomu čelit a přihlížet. Ty jsi příčinou toho, že zahodím to, čemu ty říkáš můj život. Ale co je život bez lásky? Pustina. Tak jsem to vždycky cítila a budu cítit. To nezměníš, leda mi dokážeš opak. Ale na zázraky už dávno nevěřím.

Díky vám srabům," ozval se pak její hlas, tentokrát ztišený a uklidněný.

Alanbird byl sice otřesený, ale nyní se mu trochu ulevilo. Přesto musel udělat, k čemu ho nutily zjitřené emoce. Angile šokovaně přihlížel, jak ženu objal. Její melodie se kupodivu změnila na něco procítěného, co znělo i trochu smutně. Hněv se však vytratil. Ona jeho objetí opětovala.

„Vím, kolik síly tě stálo mě nezatratit. Snad mě jednou i pochopíš. Vážím si toho, že alespoň přijímáš, jaký jsem. A toleruješ to. Z lásky. Bolí mě, jak moc ti ubližuju. Prosím, odpusť mi!" hlesl tiše, ale přesto dost srozumitelně, aby to vylepšeným sluchem Anaphoxielanů zachytil i chlapec.

Vlastně celou situaci nechápal, či spíše ji pochopil špatně. Usoudil, že se jeho oblíbený dospělý a ta žena milují, ale on se lásce z nějakého důvodu brání, což ji zraňuje. Netušil, že se mýlí. V jeho srdci se objevil neznámý pocit, který se mu nepodařilo identifikovat. Byla to žárlivost, již ovšem neměl čas zkoumat.

Vzápětí sledoval, jak se již uklidněný pár přestal objímat a muž prohlásil: „Je stejně možné, že si to nakonec rozmyslíš. Možná se změní situace? Já ale nyní musím na oslavu jednoho zajímavého chlapce. Nechceš jít se mnou? Mohla by ses přesvědčit o tom, že jsou i tvrdohlavější jedinci, než ti, které znáš."

Angile byl hrozně zvědavý, co na to neznámá odpoví. Moc by si přál, aby ho navštívila a mohl s ní mluvit. Nejlépe u sebe v pokoji, kde by se jí zeptal na ty návštěvy jejího nehmotného já. Pokud by na něj reagovala jako ostatní ženy, které k nim chodily, byl by to jistě

příjemný zážitek. Ostatně i ten přízrak s její podobou se k němu choval vždy nesmírně něžně.

Proto ho zklamalo a překvapilo, když zavrtěla hlavou: „Ne, díky. Nebudu se cpát na oslavu někoho, koho vůbec neznám. Nakonec to stejně jednou bude muž. A takový, který by mě dokázal překvapit, se ještě nenarodil. Chci teď být chvíli sama."

Alanbird už jen přikývl a zmizel, zatímco ona tam zůstala. Její melodie zněla zamyšleně a žena samotná nepřítomně zírala na hladinu jezírka. Angile znova zaváhal, ač si moc přál za ní jít. Nejraději by se jí vyptal na ten rozhovor, jenže si uvědomil, že už jen vyslechnout ho bylo neslušné. Nevěděl, co má dělat. Ač by zřejmě měl jít domů, aby mu mohl strýček Alan popřát a předat dárky, nechtělo se mu. Jako v transu zíral na ženu u jezírka. Nehodlal se od ní hnout. Ne dokud ji nepozná blíže, nezjistí její jméno a příčinu nočních návštěv. I to, co je za nehmotností jejího těla v noci. Napadlo ho, jestli není pohádková bytost, protože takové věci se v pohádkách vyskytovaly.

Než se chlapec rozhodl, došlo ve vzhledu neznámé ke změně. Šaty nahradila kombinéza z černé kůže, pevně obepínající její tělo. Byla odvážně střižená tak, že její ramena, paže a oblast nad poprsím zůstaly odhalené. Velmi jí to slušelo. Kdyby byl dospělý, možná by ho to dokonce uvedlo do rozpaků, protože to bylo nesmírně provokativní odění. Když se otočila jeho směrem, povšiml si i zdobení v hrudní oblasti, poseté stříbrnými jehličkami. Působilo to i drsně. Uvědomil si, že melodie někam zmizela, ale nestihl nad

touto záhadou dlouho přemýšlet. Nesmírně ho totiž zaujalo něco dalšího.

V parku se objevili vlci! Celá smečka. A řítili se k jeho neznámé, která jevila známky nadšení. Bylo zjevné, že se s nimi nevidí poprvé. Šelmy doběhly k ní, vrtěly ocasy a otíraly se jí o nohy. Angile bez dechu sledoval, jak si dřepla a hladí je. Strašně si přál dělat totéž, ale hlavně být blíže u ní. Jednomu vlkovi se věnovala nejvíc. Všiml si toho, že je to nedospělé mládě. Bylo roztomilé a dost se k ní mělo. Žena se usmívala, brala ho do náruče a tiskla zvíře k sobě. Tomu se to hrozně líbilo, jak dávalo najevo i hlasitým kňučením.

Chlapec si vybavil její druhou podobu a uvažoval nad souvislostmi mezi ní a tímto podivným setkáním. Vlci byli stále divocí a lidé se jich i nyní báli, ačkoli se mohli vznést a předejít tak útokům. Ale aby se s nimi někdo mazlil, to bylo výjimkou. Pocítil nutkavou potřebu zjistit, jak tohle dokázala. Převládala však stále ta být poblíž ní. Jako by vlčeti záviděl její objetí, což sám nechápal. Jenže vzhledem k tomu, že se mu ji při nočních návštěvách nikdy obejmout nedařilo, mělo to jistou logiku. Netušil, že příčina je někde jinde.

A pak ho uviděla. Podívala se jeho směrem a na malý okamžik se zarazila. Ač poté okamžitě změnila výraz na lhostejný a zdánlivě ledabyle vstala, přičemž pustila vlka z náručí, nemohl si toho nevšimnout. Na to ji sledoval až příliš upřeně. Nyní už nebylo cesty zpět. Musel jít za ní. Bál se toho, že mu zmizí. Zatím však opětovala jeho upřený pohled, s nímž vstal z lavičky.

Stačil však udělat pouze dva kroky, než se ocitl tváří v tvář skupině chlapců, většinou o něco starších, než byl on. Angile se prozatím nesetkal s agresí, ale nyní mu instinkt napověděl, že přijdou problémy. Očividný vůdce té bandy už na první pohled sršel vzteky.

„Kampak míříš, ty namyšlený chcípáku? Tak tobě prý nejsou dobré hry, ani naše holky! Má sestra si s tebou chtěla hrát, ale poslal jsi ji do háje. Co jsi zač? To se neumíš slušně chovat? My tě to naučíme!“ prozradil výhrůžně.

Angile věděl, že se Anaphoxielané málokdy chovají agresivně. Tohle ale byly nové duše. Vypadalo to pro něj zle. Sice byl nezvykle silný, ale nikdo mu o tom neřekl. Útok navíc přišel nečekaně. Skončil na zemi poblíž lavičky. Bohužel tam nebyla tráva, ale drobné kamínky, které mu ošklivě poranily kolena. Visely mu z nich cáry kůže a z ran rovněž tekla krev. Hrozně to bolelo, což prožíval velmi intenzivně, jelikož se ještě nikdy předtím nezranil. Navíc hrozilo, že brzy bude hůř. Útočník i jeho kamarádi se připravovali na další akci. Sice mohl zmizet, ale byl ochromený tou bolestí a šokem, tak strnul. Náhle však znehybněli i oni, než se rozječeli a až na jednoho použili schopnost přemisťování. A nikdo by se jim nedivil.

Angile s úžasem přihlížel tomu, jak se mezi ním a útočníky objevil vlk. Slyšel i zavrčení a viděl hrozivě vyceněné tesáky psovité šelmy, která stanula vedle něj a upínala nepřátelský pohled na toho, kdo mu ublížil. V další vteřině mu jakýsi černý stín zakryl výhled, ozvala se rána a agresor se rozplácl na záda. Z nosu mu crčela krev.

Vlk, stojící vedle Angila, se vzápětí pohnul a přišel až k němu, aby se předními tlapami uvelebil na hrudi útočníka. Zbytek smečky to jistil tím, že se také přiblížil a udělal kruh kolem nich.

Ukázalo se, že černým stínem je žena v kombinéze, již chtěl Angile oslovit. To ona odvrátila další útok a pomstila ten první. Nyní se vznášela metr nad zemí. Paže měla založené na hrudi a její tvář se mračila. A že to byla nádherná tvář s jemnými rysy, působila její demonstrace hrozivé síly velmi impozantně.

Přísně si změřila bezmocného odvážlivce, aby ho vzápětí ještě víc vyděsila: „Esash! Proč se ještě rodí takoví zmetci? Nedával jsi ve škole pozor? Co lekce ode mě a mých zvířecích přátel? Jistě nepohrdnou svačinou. Umřít nemůžeš, tak si to hezky užiješ. Až ti oberou prsty jako rybí kosti. A játra, ta jim velice chutnají! Anebo dají přednost tvému bezcitnému srdci? Je jich dost, takže si každý vybere to, co má nejraději. Začneme?“

Křehká, ale zjevně nemilosrdná kráska svá slova doprovodila úšklebkem tak děsivým, že by se z něj určitě rozklepal i otrlý zločinec. Na chlapce její líčení mělo dopad v tom, že se na přední části jeho kalhot objevila vlhká skvrna. To ji rozesmálo až tak, že zaklonila hlavu a mávala pažemi kolem sebe. Angila to naopak vyděsilo. Skutečně se bál toho, že by své hrozby mohla splnit. On už mu jeho čin odpustil, a když teď viděl, jak se bojí, bylo mu jej líto. Chystal se prosit o milost pro něj, ale nebylo třeba. Sotva na to pomyslel, neznámá se přestala smát a vlci od útočníka odstoupili.

„Znehodnotil jsi mým přátelům oběd. Nicméně nevadí. Ponížení je horší než fyzická újma. Myslím, že si to budeš

pamatovat. Já tebe ovšem taky, takže bys už měl být hodný. Jinak to příště bude horší. A teď plav, mizero! Nechce se mi už dívat na ten tvůj proradný ksicht!“ konstatovala rezignovaně.

Nedospělý agresor na nic nečekal a vytratil se. Ona se snesla na zem a vlci se věnovali svým vlastním záležitostem. Kromě jediného. Ten, který přiběhl jako první, přišel blíže k Angilovi, tiše zakňučel, otřel se o něj tělem a olízl mu paži. Chlapec si uvědomil, že se ho vlk vydal zachránit a nyní ho konejší. Bolest to sice nezmírnilo, ale měl z jeho chování hřejivý pocit. Spolu s ním se přiblížila i neznámá. Rád by vstal, protože mu bylo trapné sedět na zemi, když mu ona připadala schopná a silná, ale bolest ho stále zneschopňovala.

„Neměl bys tak rychle odpouštět. Abys na to příště nedoplatil. Kdyby ne tady Daimona, dopadlo to hůře. Nádherně ty parchanty vyděsil. A to je vlastně ještě mládě. Štěně. Stejně jako ty,“ poznamenala s pátravým pohledem do jeho očí, udivených a vlhkých tím, jak se mu do nich draly slzy, které se snažil zadržet, aby si o něm nemyslela, že je slaboch.

Najednou se její pohled změnil. Jako by to byla jiná žena. Nepůsobila už tak hrozně tvrdě a nebezpečně, spíše něžně a starostlivě. Kromě toho se vrátila ta melodie, kterou prve slyšel, a upoutala ho. Jenom oděv zůstal stejný. Dřepla si k němu a z jejích rukou vyšla modrá záře. Jeho rány se zacelily a bolest byla pryč. Ulevilo se mu a konečně mohl vstát. Ještě si upravil vizáž, protože i jeho oblečení doznalo jisté újmy. Vnímal, že její melodie zní veseleji. Usmála se a pokynula mu, aby se vedle ní usadil zpět na lavičku. Vlk jménem Daimon se stále držel poblíž. Angile ho hladil

po husté srsti. Ostatní vlci si jich zdánlivě nevšímali, ale bylo jasné, že hlídají nedospělého člena své smečky.

„Své slzy nezadržuj. Dovol jim odplavit šok, ať se ti uleví. Umíme sice léčit svá těla i spoustu duševních nemocí, ale s bolestí v duši se stále musí každý z nás vypořádat po svém," vyzvala ho vlídně.

„Tohle už jsem slyšel. Rodiče mi brání ve vzdělání. Zdůvodňují to tím, že prý mohu přijít k duševní újmě. Ale myslím, že se spíše bojí, abych toho nevěděl až moc. Údajně jsem ještě příliš mladý. Vím, že se nové duše hlídají, protože neprožily utrpení a mohly by někomu ublížit. Ale já nechci udělat nic takového. Jen bych rád hodně věděl a něco dokázal. Proč mě v tom nechápou?" svěřil se jí Angile, kterému to připomnělo problém, jenž řešil se svými pěstouny.

Krásnou tváří neznámé prolétl shovívavý úsměv. Připadala mu moudrá a zralá. Tušil, že tato žena prožila mnohé. I nepříjemné věci. Dospělí ho obvykle přiměli ke vzdoru a nutili skrývat, co si myslí a cítí, protože se při jakémkoli rozhovoru s nimi spolu vždy názorově střetli. Snad až na strýčka Alana, který ho k tomu málokdy vyprovokoval. Byl jediný, koho uznával jako autoritu. Ale i s ní mu bylo moc dobře. Cítil k neznámé ženě důvěru, aniž by chápal důvod. A nebylo to jenom nočními návštěvami jejího nehmotného já.

„Rodiče a dospělí obecně mají často pocit, že znají věci lépe. A někdy tomu tak skutečně je. Každopádně, většina z nich si vždy přeje pro děti to nejlepší. Ale mají o tom svou vlastní představu. To

bývá největší chybou výchovy. Tak to bylo, je a zřejmě ještě nějakou dobu i bude. Pro dítě je něco důležité, ale jelikož se to neshoduje s představami rodičů, dochází ke střetům," objasnila a on v tom jasně poznal to, co sám denně prožíval.

„Jenže já opravdu chci vědět co nejvíc a nejdřív! Neublíží mi to! A oni mi čtou pohádky a nutí mě hrát si na pískovišti! To jsou přece naprosté blbosti! Ztráta času, který bych mohl využít jinak! A chodit ven? Chci do knihovny! Toužím ji celou přečíst, hlavně vědecké publikace. Hodlám přijít věcem na kloub, vyřešit záhady a pomoci lidem. Jako členové Rady moudrých. Pochybuji, že jim jejich matka četla pohádky!" rozhodil divoce rukama chlapec, když ze sebe prudce chrlil, co ho tíží.

Na tváři jeho společnice se zjevil další pobavený úsměv, s nímž promluvila: „Můj drahý netrpělivý příteli! Jistě, že matka členů Rady moudrých četla svým dětem pohádky. I jiné příběhy. Vědění a zákonitosti věcí kolem nás jsou skvělé a potřebné, to ano. Ale lidskou mysl pohání vůle a fantazie. Kde by byli tito vědci bez chuti překonat překážky jako pohádkoví hrdinové, které obdivovali? Proč by se snažili pomoci lidem, kdyby nečetli o tom, jak jim pomáhaly různé bytosti na straně dobra? Navíc, život není jenom o znalostech. Je i o kráse a zážitcích, které zůstávají v duši jako vzpomínky, jež nám ji zahřejí ve zlých dobách. Na co budu vzpomínat tam někde na oběžné dráze chladné a pusté planety? Na nějaký fyzikální zákon? Anebo na rozkvetlou louku, vůni posečené trávy, modrou oblohu, svěží vítr a tato zvířata? Dala bych všechno za to, kdyby se to vše dalo zachovat, anebo nalézt někde jinde. Ale jak možná víš, i přes

veškeré znalosti, které máme, jsme si s tím neporadili. Nikdo nenalezl řešení tohoto problému. Nedokážeme změnit atmosféru okolních planet na schopnou hostit život. Umíme sice stvořit hmotu z energie, ale neživou. A tak budeme živořit na těch lodích s umělým vzduchem a světlem, neustále se léčit kvůli nedostatku přirozeného prostředí a vzpomínat. Až nakonec zdegenerujeme. Někteří ale stále věří, že přijde hrdina, jehož fantazie a silná vůle nás zachrání. Který nalezne planetu, na níž budeme moci pěstovat rostliny, tančit na louce, chodit do lesů a chovat zvířata. Ne mít všechno živé omezené limity a zbytek uchovaný v Grálu jako vzorky."

Angile pozorně poslouchal. Zaznamenal, že melodie posmutněla. Zněla tklivě. I v ženiných očích se zatřpytily slzy. Pocítil silnou touhu změnit její nepříjemné pocity na ty radostné. Navíc věděl, že má pravdu. Až nyní si uvědomil, že i mláďata zvířat se učí hrou. Nechápal, jak to, že tohle neviděl. Došlo mu, že byl zbytečně odmítavý a tvrdohlavý. I přesto věděl, že ne úplně ve všem.

„Stejně vím, že má mysl je dost silná na to, aby zvládla informace o minulosti naší rasy. Jsem si jistý tím, že nebudu chtít nikomu ublížit, ani když si přečtu o násilí, nebo uvidím, jak něco zlého udělal někdo jiný," trval na svém.

„Věřím ti. Ale jde také o dopad na tvou duši, kterou to může zranit. Cítím, že jsi citlivý, proto by ti některé věci opravdu mohly ublížit. Tvá touha po vědění tě žene vpřed, ale i zaslepuje. Můžeš tak tvrdě narazit na překážku, která tě zastaví tím, co jsi nečekal. Ne znalosti, ale emoce nás dělají lidskými. Ony jsou naší největší silou,

ale i slabinou. Vlastní zlo zastavíš vůlí, ale to namířené proti tobě ne. Jen pak můžeš najít nějakou pomoc, to jistě. Úlevu pro duši. Ale vždy je tu riziko, že se ta rána už nezhojí," namítla žena moudře i poněkud smutně.

Chlapec pochopil, že mluví z vlastní zkušenosti a opět pocítil lítost. Mezitím se mladý vlk zřejmě nudil. Začal si hrát. Předváděl se před nimi tím, že se válel na trávě. Oba se museli smát. Angila náhle posedla hravost a možná i touha se předvést a pobavit svou záhadnou zachránkyni. Začal se tedy válet také. On a vlčí mládě bok po boku působili opravdu vtipně. Angilovo přání se brzy splnilo, protože tvář ženy prozářil úsměv. Pokračoval tedy dále a ona se smála, až jí tekly slzy. Zpěv se taktéž změnil, ale po chvíli zmizel.

Angile už tušil, že se nemýlí v tom, co mu sice připadalo neuvěřitelné, ale měl pro to důkazy přímo před nosem. Žena, která se na něj dívala nyní, byla jiná. Nebyla to stejná osoba, jako před chvílí. I chování bylo odlišné. Jiné pohyby a gesta, výraz tváře, postoj… Naklonila se dopředu a bavila se dál, ale decentní ženský úsměv vystřídal úšklebek někoho, u nějž by si dokázal představit, jak někomu bez milosti urazí palicí hlavu. Netušil, jak to poznal, ale cítil to. Přesto se nebál, zato ho posedla zvědavost. I jiné pocity.

Vstal a očistil se tak, aby byl jeho vzhled opět důstojný. Ani tohle nechápal, protože na takové věci obvykle nedbal. Ale před ní chtěl vypadat dobře a být silný. Měl neodbytný pocit, že je sama nesmírně silná a čte mu myšlenky. Nyní však byla spíše pobavená, když ho sledovala s vlčetem. Daimon se pak také přestal válet a přiblížil se k lavičce, když na ni chlapec opět usedl.

„Zvláštní. Moji vlčí přátelé se lidí obvykle straní. Nestává se, aby se pouštěli do něčí záchrany, jako dnes u tebe. Čím to asi je? Možná tím, že jsi také ještě štěňátko?“ zazněla do ticha její pobavená poznámka.

Kdyby to řekl kdokoli jiný, Angile by se jistě urazil. U ní mu to však nevadilo. Měl neobvyklé pocity, když byla poblíž. Nyní se oba zabývali hlazením srsti jeho nového vlčího přítele, kterému se to očividně velmi líbilo. Po chvíli se její štíhlá ruka s nezvykle dlouhými barevnými nehty dotkla té chlapcovy. Ucukla a stáhla se. Angile opět netušil, jakým způsobem to k němu přišlo, ale došlo mu, že nemá ráda lidský dotek, nebo na něj není zvyklá. Zatoužil ji uklidnit, také však potřeboval projevit emoce, které s ním nyní cloumaly.

„Možná je to tím, že mám zvířata moc rád. A zvláště šelmy. Fascinují mě. Jsou tak nezkrotné a divoké! Ale i něžné. Jako ty, paní. I ta druhá, co zpívá. Ona je křehká a moudrá, ty jsi zase bojovnice a ochránkyně. Nejenom vlk mi přišel na pomoc. I ty, ne? A já ti děkuji. Jí také. Za ošetření,“ šokoval ji poté.

Sledoval, jak na něj vytřeštila oči. Pak se zatvářila nepříjemně a měl pocit, že mu pátrá v mysli. Působila však i zmateně a poněkud vyděšeně. Zabylo mu to líto. Potom se opět změnila a uslyšel melodii. I druhá žena se nyní tvářila tak nepřístupně, až ho to bolelo. A podivný skřípavý zvuk jako by ho nutil odejít. On se tomu však bránil. Nemohl ji opustit, když jí zjevně ublížil. Místo toho se jí vrhl kolem krku. Strnula ještě víc, ale ani se nepohnula.

„Prosím, odpusť mi! Netuším, co jsem udělal, že tě to vyděsilo, ale nechtěl jsem! Neposílej mě pryč, ano? Chci to napravit. Mám tě moc rád. Vás obě. A vždycky se hrozně těším na to, až v noci přijdeš. I když nemluvíš, nemůžu se tě dotknout a máš drápy a tesáky," zaprosil naléhavě a rozplakal se.

Ucítil, jak ztuhla. Vzápětí ho od sebe odtáhla a zadívala se mu do očí, v nichž pátrala. Netušil, že celou myslí řve vzteky po své druhé duši, ačkoli mu trochu napověděl zmatený zpěv, který vydávala.

Pak nasadila strohý výraz, aby se pro něj naprosto nepochopitelně ohradila: „Nevím, o čem to mluvíš."

Chlapec strnul a plačtivě vykřikl: „Proč lžeš? Vídám tě každou noc. Jsi moje krásná šelma se zuby a drápy, která je na mě hodná a zkouší mě pohladit. Asi se v ni na noc měníš jako v pohádce, nebo co vlastně. Ale to je mi jedno, já mluvím pravdu! Jsi skutečná. Vždyť jsi tady se mnou! Jen hmotná."

Angile se složil na lavičku a usedavě vzlykal. Jeho duše se chvěla zklamáním. Jestliže ho dospělí doposud naplňovali znechucením, nyní ho úplně dorazili. Lež té, k níž choval silné city, jak si právě bez zbytku uvědomil, ho zdeptala. Jeho narozeninový den se proměnil v noční můru. Položil si hlavu na složené paže, a aniž by bral ohled na to, že ho může někdo spatřit, nepřestával plakat. Myslel na to, že je to jeho vina. Kdyby byl hodný, možná by na něj promluvila. Nebo navštívila jeho oslavu. Určitě je špatný. Vždyť se ani neví, kdo ho porodil. To už dávno zjistil z neslušně vyslechnutých hovorů svých pěstounů. A nyní znova poslouchal to, co se ho netýkalo. Je zlý, proto ho trápí i ona. Šelmí kráska, co se promění v neslyšně

zpívající ženu, která působí křehce, zatímco ona dravě. Srdce ho bolelo k neunesení.

„Tohle si s tebou vyřídím," procedila v myšlenkách mezi zuby Asirta směrem k Andraxele, protože věděla, že to nemůže nechat jen tak.

Situace byla vážná. Možná kdyby to bylo obyčejné dítě, nechala by to být, ať si problém vyřeší rodiče. Ale k tomuto chlapci ji to nějak táhlo. Jeho žal bolel i ji, byť se těmto pocitům bránila ze všech sil. Navíc pochopila, že Andraxela cítí k Angilovi také pouto. Nerozuměla ničemu z toho, ale její zásady jako člověka i matky mnoha dětí, kterým se vždy snažila neublížit, ji přinutily jednat. Vlastně obě ženy. Sice to bylo riskantní, ale situaci mohla zachránit jediná věc. Pravda. Ač si v duchu umínila, že ji nehodlá prozradit celou.

„Ona ti nelže, Angile. A není to tvoje vina. Způsobila jsem to já," přiznal se po chvíli plačícímu chlapci v hlavě známý hlas.

Okamžitě se vzpamatoval a posadil se, aby vzápětí vytřeštil oči na dvě zcela identické ženy. Jedna však působila nehmotně. Jako při svých návštěvách. Ta na něj právě promluvila telepaticky, jak pochopil. Jinak tomu ale nerozuměl. Sice už věděl, co jsou to tak zvané zhmotnělé duše, ale to byli jen lidé, kteří dočasně nedýchali, a netlouklo jim srdce. Ona byla jiná. Skutečně jako duch. Taky mu nešlo na rozum, jak spolu mohou být dvě ženy v jednom těle. Protože už bylo naprosto jasné, že mají dvě vědomí.

Zaraženě sledoval, jak nehmotná žena splynula s tou druhou, čímž zmizela ta melodie. Následně pokynula rukou vlkům, kteří se

vytratili. Pak se zadívala na něj. Měla ustaraný výraz a vážně ho pozorovala. Angile cítil její smutek, měl však i radost z jejího přiznání. Byla skutečná. Žádný přízrak, ani sen, nebo jen výplod jeho vlastní fantazie. Jeho šelma, krásná a nebezpečná. Miloval ji jako nikoho jiného, to jasně cítil. A v této chvíli i vysílal celým srdcem k ní.

Andraxela, z podvědomí sledovaná znepokojenou Asirtou, jejíž smíšené pocity vnímala okrajově i nyní, pohladila chlapce po tváři a zašeptala: „Moje sladké štěňátko! Co ti mám dát, abys neplakal? Nechtěla jsem ti ublížit."

„Já vím, moje krásná šelmo. Jsem rád, že jsi skutečná a mohu tě obejmout. Ale asi to nemáš ráda, tak se ptám, jestli můžu. Ano?" zaváhal Angile.

Celý se rozzářil, když mlčky přikývla. Ihned se jí pověsil kolem krku. Tiskl se k ní a Andraxela zažívala nikdy nepoznané pocity. Sice k němu něco cítila už dávno, ale fyzický dotek chlapce to zintenzívnil. Těšilo ji to a užívala si emoce z jeho blízkosti plynoucí, než se objevil problém. Konkrétně její proměna. Dalo se to ostatně čekat. S obavami ho od sebe odtáhla a pohlédla mu do očí svými rudými zraky.

„Nesmíš u mě být tak blízko, Angile. Je to nebezpečné, rozumíš?" zavrčela a on se podivil změně jejího hlasu, aniž by se však bál.

Hypnotizoval ji fascinovaným pohledem. Nyní byla o dost reálnější. Skutečná, nefalšovaná šelma v lidské podobě. Věděl to,

vnímal a cítil. Jenom strach ne. Spíše obdiv a pochopení pro její zvláštnosti.

„Kdo jsi? Proč za mnou vlastně chodíš? A jak dokážeš být nehmotná a sdílet jedno tělo s někým jiným? Protože jste dvě, že? Jak se jmenujete?“ vypálil ze sebe zvědavě.

Andraxela se ocitla na horké půdě. Nevěděla, jak z toho rizika ven. Zoufale se na chlapce dívala a on pochopil, že je za tím nějaké tajemství. Nebyl zlý, určitě se ji nechystal vydírat, ale moc si to přál vědět. Když ale viděl její výraz, který mu mnohé prozrazoval, najednou pocítil potřebu ji chránit. Jeho vlastní emoce ustoupily do pozadí ženě v nesnázích. Bytosti, na které mu nesmírně záleželo. Aniž chápal, co ho ovládá a motivuje, jednal překvapivě. I pro ni.

Uchopil ženu za její křehké ruce, konejšivě je stiskl a rázně se vyjádřil: „Asi je to tajné, že? Nesmí to nikdo vědět. Neboj se, nebudu o tom mluvit. Sice si moc přeju, abys šla k nám domů na mou oslavu a třeba i vycenila zuby na ty otravné ženštiny, co mě pořád okukují, našim řekla, aby mi dovolili studovat a strýčkovi Alanovi též něco přesvědčivého, když ho umíš tak rozzuřit, ačkoli mi není jasné, o co šlo, ale nevadí. Mně stačí vědomí, že jsi skutečná. Moc rád bych tě někdy viděl. Třeba zítra zase tady. A víš, co? Vymyslím zařízení, které odpoví na všechny otázky a odhalí jakékoli tajemství. Taky objeví tu planetu, kterou hledáme. A ty nebudeš muset strádat. Ani nikdo jiný. Pak tě budu moci chránit jako muž, kterému je náš národ za mnohé vděčný. Nikdo ti neublíží. Já to dokážu! A do té doby to bude naše tajemství. Nesmíš se bát. Nezraním tě prozrazením.“

Andraxela na něj v šoku zírala. Tohle nečekala. Očekávala by rozmazlenost nebo jakoukoli jinou nezralou reakci, ne tak rozumný a procítěný projev. Sice se jeho slibům musela usmát, ale shovívavě. Znala dětské sny a plány, z nichž se mnohé během dospívání vytratily jako kouř z ohniště. Nebrala je vážně, ač ji to přimělo k uznalému pousmání.

„Jak vidno, někteří lidé stojí za záchranu," zmohla se na pár slov s omluvným pokrčením ramen.

Sama sobě vyčítala, že se neumí vyjádřit přesvědčivěji. Byla však mistryní popichování a posměšných narážek. Uznání měla možnost projevit málokdy. Leda kdysi, když na bitevním poli někdo urazil protivníkovi jednou ranou hlavu. S projevy citů však mívala problém odjakživa. Neměla je taky téměř komu projevovat. A mezi ní a Asirtou byla taková symbióza, že to skoro ani nebylo třeba. Proto se nyní cítila nezvykle, jako nahá v trní.

Něco však udělat musela. Její nová přirozenost, která ji samotnou mátla a někdy i děsila, jí velela jasně. Navíc i z něj šel podivný vjem, nutící ji k věcem, na které by nikdy předtím nepomyslela. Musela potlačit touhu složit se mu do klína, jako to dělali její vlci u ní, lísat se k jeho tělu a olizovat mu tvář. Bylo jí zvláštně, ale působil na ni jako autorita. Její pán. To ji, která byla celé životy ta dominantní, naprosto šokovalo.

Seděli naproti sobě a hleděli si do očí. Chlapec ji mlčky tázavě pozoroval. Jak mu vyčetla z mysli, nebál se ničeho, co by mohlo přijít, ač si uvědomoval její nebezpečnost. Natáhla ruku a pohladila ho po jeho dokonalé tváři. Usmála se, když to opětoval. Přivřela oči,

protože to bylo velmi příjemné. Jenže potom se obraz rozostřil a ona místo dítěte spatřila dospělého muže. Byl mu podobný a jeho oči vysílaly laskavost i silný cit, který nedokázala identifikovat, ač tušila, co to je. Hladil ji obrovskou rukou s dlouhými prsty a ona úplně ztuhla. Cítila silnou přitažlivost, jež ji zcela ovládala. Možná to byl pohled oříškových očí, co ji nutil k tomu se do nich vytrvale vpíjet svými rudými zraky.

„Moje krásná šelmo! Miluji tě. Jsem tvůj, rozumíš? Jenom tvůj," sdělil jí poté příjemným a hlubokým mužským hlasem.

Podvědomě té vidině rozuměla. Věděla, kdo to je. Nedokázala však rozumně přemýšlet. Šelmí podstata Andraxelu přemohla a ona naklonila hlavu, aby se mu zakousla do krku, čímž mu projeví… Co vlastně? Tohle moc nechápala. Ale než to udělala, uslyšela ve své mysli neodbytný ženský křik.

„Je to dítě, Axi, dítě! Tohle nesmíš, ublížíš mu! Neubližuj mu, je to ještě dítě!" řvala na ni z podvědomí Asirta, která ji vzápětí vypudila z těla.

Než to stačily nějak rozebrat, či zkontrolovat duševní stav chlapce, spatřily, jak se k nim blíží známá postava. Byl to Alanbird, pro něj strýček Alan. Asirta ani Andraxela neměly nervy na další střet a vysvětlování, ani na cokoli jiného. Potřebovaly být samy a vstřebat šokující dojmy. Rychle spolu opět splynuly.

„Odpusť, ale musím jít," oznámila Angilovi za žalostně znějící melodie žena a nesmírně rychle zmizela tak, že ji ani příchozí muž nestihl spatřit.

3. KAPITOLA – ZDROJ VĚDĚNÍ

Aidish v uctivém odstupu kráčel za vysokým svalnatým tvorem s tělem psa, ale chodícím po dvou. Nemohl si pomoci, aby nesledoval kmitající šedý ocas, což ale bylo nejspíš tím, jak měl zrak přilepený k podlaze. Ta totiž připomínala tekutou lávu, ačkoli už dávno pochopil, že je to jen iluze. Nedivil by se ale ani tomu, kdyby se to náhle změnilo v realitu. Bylo mu totiž jasné, že tady není nic nemožné. Osoba, která zde sídlila a vládla, zjevně dokázala cokoli.

Někdejšího černého mága, který se postupně vypracoval ve váženého člena Rady moudrých, jelikož právě jeho zásluhou mohli Anaphoxielané čerpat ze zkušeností svých minulých životů, už nepřekvapovaly kašny s tekoucí krví, či vznášející se hořící lebka. Ani obří zlatá socha draka, jež dominovala místnosti, v jejíž přízemní části se k dovršení všech bizarností nacházela i rakev. Jednou se zajímal o její obsah a málem přišel o hlavu ostrou zbraní, již držel v rukou až příliš čilý kostlivec v rakvi dlící.

Ishtara byla zjevně hravá. Když ho jeden z jejích četných vlkodlaků zavedl do patra s luxusní vanou, jídelním stolem pro dvě osoby a postelí s nebesy, snažil se nevšímat si statného lvího samce a dvou roztomilých lvíčat, pokoušejících se zdemolovat konferenční stolek u pohodlného sofa, ani jiného typu vlkodlaků, cenících na něj zuby od pracovního stolu ženy, relaxující právě v oné posteli.

Rohatá a spoře oblečená kráska ležela na břiše a obírala vinný hrozen. Lýtka dlouhých štíhlých nohou se míhala ve vzduchu do rytmu hudby, znějící celou místností. Blanitá démonická křídla, zakončená bodci, kopírovala tento pohyb. Žluté oči s podlouhlou černou zorničkou uprostřed se upřely na příchozího a on znejistěl. Jako už mnohokrát pomyslel na to, co se v její přítomnosti neodvážil vyslovit. Přesto to věděl. Nemohlo být pochyb o tom, kým tato žena je. Jenže to bylo příliš neuvěřitelné i na to, aby si její totožnost byť jen připustil.

Záhadou zůstávalo, proč se s ním setkává a pomáhá mu v kariéře i v jiných věcech. Nevypadalo to, že by k němu měla jakýkoli citový vztah, či snad byli příbuzní. Ostatně, při tom, kým ona byla, asi ani nemohli být. Když se jí na to občas ptal, odbyla ho vždy stejným. Svými zájmy. Připadal si jako její loutka, což bylo nepříjemné. Jenomže jak tomu mohl uniknout? Přesto si také přišel důležitý. Vídal ji, věděl o ní. Kdo jiný mohl tohle říct?

Potíž byla v tom, že možná mohl a on o tom nemusel vědět, což ho hnětlo. A spousta jiných věcí též. Docházela mu trpělivost. I proto ji opět zavolal. Čekal už několik dní, než se konečně uvolila ho vyslechnout. Navíc způsobem, jenž ho vyděsil. Po zadních chodícím zubatým monstrem, které ho vyzvedlo v jeho domě a převedlo skrz jakýsi portál, jímž se přenesl na toto místo. Tohle pro ni bylo typické. Šokovat.

Ani mágův příchod nevyrušil Ishtaru z její činnosti. Dále si užívala potěšení a jeho to uvádělo do rozpaků. Zvláště, když si lehla na bok tváří k němu. Někdy přestával vnímat děsivé atributy

vzhledu ženy a viděl pouze její krásu. Stávalo se, že ho nesmírně přitahovala a on se přiblížil, aby tomu podlehl. Jenže proti tomu měla ona velmi účinné zbraně. Stačilo pootevřít ústa, aby viděl špičáky v nich. A ukázat ruce s dlouhými zahnutými drápy. Pak zase začal vnímat i její rohy a křídla a hned bylo po touze.

Nikdy neuvažoval o tom, zda ji přitahuje on. Logicky si odvodil, že při tom, kým byla, pro ni asi nikdo nebude dost dobrý. To Aidishe při jeho ambicích hnětlo. Stále si vzpomínal na její slib, že se stane Bohem, což příliš nechápal. I jiné sliby. Ale uplynula už celá staletí a pořád se nic převratného nedělo. Nyní vzteklým pohledem čelil jejím žlutým zrakům, aby si v hlavě sumíroval, co jí poví. Když však vláčnými pohyby opustila postel a její oblé tvary se ocitly na vzdálenost natažené paže, nějak zapomněl mluvit.

„Nadechni se a počítej do deseti, Naxiat. Pak využij mé pohostinnosti a dej si drink. Já se teď musím vykoupat. Mám důležitou schůzku," oznámila mu, což ho rozhodilo ještě víc.

„Teď jsem tu snad já, ne? Nechala jsi mě několik dní čekat a odejdeš pryč? Myslel jsem, že čas není tvým pánem! A koupel? I my se umíme očistit bez ní! Tak mi neříkej, že musíš," rozčílil se mág.

„Já samozřejmě také. Ale tohle je příjemnější. To, že ty si mimo jiné nešvary neumíš užívat života, je tvůj problém. Ač máš pravdu. Čas mi nevládne. Důkaz ostatně vidíš na vlastní oči. Tohle tělo se zrodí až za mnoho staletí. Přesto jsem tady. Naprosto skutečná," šokovala ho následně svou nahotou.

Omámila ho tak, že ze sebe udělal hlupáka pokusem o to, dotknout se jejího těla, které už tam však mezitím nebylo. Hmátl do

prázdna a uslyšel její smích i bublání vody. Ve zlomku vteřiny napustila vanu a uložila se do ní. Povzdechl si a vzal to jako demonstraci důkazu o její vládě nad časem.

„Nyní mi můžeš odrecitovat, s čím zase nejsi spokojený, ač víš, že já vím. Ale silně pochybuji o tom, že mě muž jako ty nechá v klidu vykoupat. Naštěstí já mám pro ta vaše ega pochopení. Ne jako v této době mnohé jiné ženy," ozvala se vzápětí znova mírně posměšným tónem.

„Když víš, proč s tím nic neděláš? Tato planeta to má spočítané. Brzy budeme rozptýleni po orbitách mrtvých planet jako nějaké sardinky v konzervách. Je docela dobře možné, že Asirtu tak často neuvidím. Budou vůbec schůze Rady? A co když se taky rozhodne pro uspání v hypnokomoře, jako mnozí další? Prý zeslábneme a zdegenerujeme! To je to tvé vládnutí lidem a božství? Jak? Spíš se mi vrátí veškeré neduhy nebo budu opět vynalézat nástroje z pazourku!" přednesl jí přesto rezignovaně své obavy a nespokojenost Aidish.

Ishtara se vynořila z vany. Než stačil mrknout, byla suchá a oblečená. Tvář měla ještě krásnější díky líčidlům, která použila. Na dálku voněla nesmírně opojným parfémem a její šaty byly přímo nádherné. Očividně se chystala na milostnou schůzku. I přesto se usadila na gauč a vzala si na klín jedno z lvíčat, které hladila, aniž se starala o to, že by jí mohlo rozdrápat, či znečistit oděv.

„Ty a vynalézat? Nebohý Naxiat! Nerada ti to říkám, ale tato schopnost tobě na rozdíl od mnoha jiných lidí zcela chybí. Avšak nezoufej. Od toho máš mě, ne?" zasmála se hrozivá kráska.

Neznělo to pohrdavě, přesto její slova Aidishe zabolela. Než se však ohradil, vstala a pustila lvíče, aby ho posunkem přivolala k sobě. To už stála u okna a on z něj rovněž pohlédl do tmy. Málem zavrávoral, když pod sebou spatřil něco nečekaného. Ihned ten výjev poznal. Byla to planeta Anaxia v celé své kráse. Zjevně byli na její oběžné dráze. Pak si uvědomil, kdo s ním je. Přestal se divit a pouze se kochal výhledem.

„Líbí? Jednou se takto budeš také dívat. Z bezpečí svého domu na plahočení se primitivních, smrtelných a stárnoucích lidí. V dostatku a pohodlí sledovat, jak oni se bojí neúrody, hladu a moru, válčí mezi sebou a třesou se před přírodními úkazy i tvou mocí," hovořila Ishtara a i její slova zněla přitažlivě.

Pohlédl do žlutých očí a nevěřícně hlesl: „Ale zatím tomu nic nenasvědčuje. A co Asirta? Bude mě takto mocného milovat a sdílet to se mnou?"

„Milovat? Ani ve smyslu, v jakém ty chápeš lásku, to pro nikoho není možné. Tebe lze pouze pochopit, což dokáže jediná osoba," rozladila ho její slova.

Přes knedlík lítosti v krku ze sebe dostal: „Kdo?"

Rohatá žena už byla zjevně na odchodu, když odvětila: „Já přece. Kdo jiný?"

Než se vzpamatoval, zmizela mu před očima nejen ona, ale i celé okolí. Ocitl se opět ve vlastní ložnici, kde na něj z křesla v rohu tupě zíralo jeho druhé já. Nepříliš inteligentní tvor, kterému na její popud říkal klon. Obvykle byl v jeho podvědomí, ale při setkáních s ní používal své vlastní tělo. Jinak nikdy ne, jak si právě ona přála,

protože by to mohlo upozornit na jeho úmysly Zpovědníka. Ten mu lezl na nervy i bez toho, takže neměl problém ji poslechnout. Všechno bylo jednodušší, když měl utlumené emoce. Zvykl si na to.

Nyní ještě ve své mysli zaslechl, jak jeho záhadná společnice dodala: „Co se týče toho ostatního, už na tom pracuji. Trpělivost je ctnost, Naxiat. Pamatuj na to."

Aidish se nespokojeně zašklebil a zničeně se složil do jiného křesla. Povzdechl si při pomyšlení na to, že s celou situací sám nic nenadělá. Klon dál tupě zíral a on se v bezpečí domova vztekal nad všemi věcmi, které ho štvaly. Nejraději by všechno vyřešil sám, získal si slávu a obdiv i Asirtin zájem. Jenomže ve skrytu duše věděl, že má Ishtara pravdu. Postrádal schopnost tvořit. K čemu ho ona za celou tu dobu nenavedla, to nedokázal. Připadal si jako mrzák, kterého žena vodí za ručičku. Uvědomoval si, že bez ní není absolutně ničím. A její zájem o něj mohl být klidně i pouhý rozmar, což ho také dost hnětlo. Jestli byl na světě někdo skutečně nevyzpytatelný, pak to byla právě Ishtara Ligera. Povzdechl si a upnul na jedinou doposud jasně prokázanou věc. Zatím mu nikdy nelhala.

Asirta se tvářila přísně, ač si v duchu umínila být i shovívavá. Znala Andraxelu dost dobře na to, aby věděla, že by nikdy neudělala nic lehkomyslného. Určitě by ji neohrozila. Mlčky vyslechla její přiznání ohledně nočních návštěv Angila v nehmotné podobě. Vysvětlení jí přineslo pochopení jejího jednání. Nakonec ji i politovala a zachmuřeně přemýšlela o tom, jak své druhé půlce

pomoci. Pokud to ovšem bylo možné. Nechápala, v čem to přesně vězí, ale měly vážný problém.

„Myslela jsem, že to přejde. Ale pokaždé se to opakuje. Vždy se proměním a chci mu pít krev. Ne abych ho zabila, nebo mu ublížila. Jenže ten důvod… Něco mi říká, že je můj, mám ho chránit a být mu nablízku. Proč? Je přece cizí! A dnes jsem ho navíc viděla v duchu dospělého. Byl to určitě on. A chtěla jsem…“ vyslala k ní Andraxela, než se zahanbeně odmlčela.

Anaxianská Bohyně lásky znala svou tajnou ochránkyni celá staletí. Věděla, čeho je schopná. Viděla ji bez milosti uřezávat hlavy, probodávat srdce a muže připravovat o to, co pokládali za nejcennější. Nikdy nebyla zamilovaná, neměla partnera ani děti. Jestli někoho kdy milovala, byla to ona a její potomstvo. A ta drsná bojovnice nyní jihla kvůli malému dítěti a nedokázala odolat návštěvám u něj? I ona sama se s chlapcem dokázala půl roku nevidět! Jenomže ona byla zvyklá své city potlačovat. Naučila se to díky svým nenaplněným láskám, kdy si to postupně natrénovala. Uměla se v tom tudíž lépe ovládnout.

V tomhle navíc bylo něco podivného. Souviselo to s umělým genem, který pro sebe Andraxela s její pomocí získala. Už bylo jasné, že o něm nevědí všechno. Ale ani to nevysvětlovalo její zvláštní fascinaci tímto dítětem. Asirta se začínala bát toho, co se stane, až bude Angile dospělý. I dalších dní. Probíraly spolu, co dál. Zda se s ním příštího dne sejít a nějak mu to vysvětlit. Ještě se celá třásla při vzpomínce na jeho slzy a zoufalství v mysli, jejíž obsah jí

její druhá duše prozradila. I jí bylo zle při pomyšlení na to, že se Angilovi cokoli stane.

„Už žádné tajnosti, Axi, ano? Až ho zase navštívíš, chci o tom vědět. Musíme se dát dohromady. Tohle přece není jen tak. Abychom ho obě tak…“ zarazila se při promlouvání jí do svědomí Asirta, ač věděla, že si to ona doplní.

Zabylo jí smutno. Tohle nemohlo dobře dopadnout. Nikdy to nedopadlo. Klid jí nepřineslo ani pomyšlení na pobyt v hypnokomoře, zatímco on… Viděla ho už dospělého, jak na jedné z kosmických lodí někde u baru balí mladé dívky, aby si je potom odvedl do svého bytu, kde…

Její představy přerušilo vrčení Andraxely v té děsivé podobě. Bylo zjevné, že ani druhé duši Bohyně lásky toto není příjemné. Vybavila si muže, které znala. Násilníky, sobce a sraby. I ti hodnější se v její blízkosti podivně měnili. Jako by z nich vytahovala na světlo temnotu. Připadala si jako zrcadlo všech špatností. A pak objevila i příčinu. Její synové genetici jí oznámili, že má zvláštní gen, co způsobuje ovlivnění lidské mysli skrze primitivní pudy. Zhroutila se. Ona, která po staletí hledala skutečnou lásku, tenkrát pochopila, že nemá naději ji najít. Od té doby se mužům vyhýbala a nedoufala v žádný zázrak. A její družka tento osud později sdílela s ní způsobem, o němž věděli jen dva další lidé.

Asirta jednou v podstatě v žertu prohlásila, že pokud je někde na planetě vtělení ďábla, pak ona ho jistě najde, protože k ní bude přitahováno. Jenomže tento chlapeček byl nepochybně i přes tvrdohlavost a vzpurnost velmi hodný. To dokázala vycítit. Se svými

zkušenostmi a povědomí o svém daru se jí dařilo rychle odhadnout povahu osob ve své blízkosti. A s Andraxelou, která dokázala číst lidem v mysli, to bylo ještě jednodušší. Tak měla náskok. Přesto brala svůj dar jako prokletí a bála se, že z ní dělá zlého člověka. Proto jí nebylo jasné, co by na ní viděl nesmírně hodný muž, o nějž navíc projeví zájem spousta jiných žen, protože jeho vzhled napovídal, že bude v dospělosti velmi pohledný.

„Co tedy navrhuješ? Co uděláme, Sir?“ přišlo do jejího přemítání od tázavě se tvářící nehmotné poloviny, která již vypadala zase lidsky.

„Musíme čelit následkům svých činů. Zítra půjdeme do parku, a pokud přijde, spoléhám na tvou schopnost přetvářky a matoucí komunikace. Konec konců jsi to ty, kdo nás dostal do problému svými pokusy ovládnout novou přirozenost. Poraď si, šelmo,“ ušklíbla se tak, jak to odkoukala právě od ní, Asirta.

„Ty si ale dej pozor na emoce, drahá Sir. Vyčetla jsem z něj totiž, že slyší, jak „zpíváš“, jak to v duchu nazval. Nechápu, co může slyšet, protože tvůj gen je sice pojmenován jako zpěv Sirény, ale to Ariletus vtipkoval, ne?“ upozornila ji na něco překvapivého Andraxela.

„Nevtipkoval, inspiroval se v bájích. No, aspoň že mi chybí ten rybí ocas. Už tak to není sranda. Mě ten zvláštní chlapec slyší, ty ho chceš kousnout… Co je tohle za dítě? Jestli je někde nějaký Stvořitel, zřejmě to bude pěkný vtipálek,“ povzdechla si Anaxianská Bohyně lásky a uložila se do postele, aby se prospala po náročných zážitcích.

Andraxela se v nehmotné podobě držela stále u ní a hlídala spánek hostitelky. Umínila si té noci nenavštívit chlapce, ač to s ní dost cloumalo. I kdyby se měla zbláznit. Silou vůle se držela na místě a nakonec to zvládla.

Alanbird spěchal k Angilovi, aby se hned na úvod znepokojeně zeptal: „Kdepak se touláš, chlapče? Všichni už tě shánějí! Já se opozdil, ale ty jsi zmizel."

„Vím, strýčku Alane. Byl jsi tady s…" začal chápavě hoch, než se kousl do rtu a odmlčel se při vzpomínce na slib utajení.

Jenže jeho upřímnost si vždy vedla svou a leccos už mu zkomplikovala. Nyní tomu nemělo být jinak. Nikdy nebyl zvyklý nic tajit, spíše se k nelibosti okolí držel přísloví, co na srdci, to na jazyku.

„Se ženou mi blízkou. Ty jsi nás viděl? Museli jsme vyřešit důležitou záležitost a nechtěl jsem to odkládat," přiživil svými slovy jeho podezření na to, že se ti dva milují jako muž a žena, Zpovědník.

Ačkoli Angile nebyl zlý, nyní ho rozladila vzpomínka na její hněv a trápení, co jí dle jejích slov tento muž způsobuje. Také se v něm opět probudila žárlivost. Pocítil touhu po tom, být lepší, než tento dospělý muž, ač to byl jeho oblíbený strýček. Dát jí více štěstí, rozesmát ji a uspokojit všechny její potřeby. Ostatně byl její spřízněná duše, takže nebylo divu.

„Tvůj otec mi řekl, že jsi byl neuctivý k ženám, které vás navštívily. Ony byly milé a ty jsi je urážel. Co mi k tomu povíš?

A pak se vytratíš a bezdůvodně se zdržíš, ač na tebe čekají s dary," popudil ho Alanbird i dalšími slovy.

„Pochopil jsem, že ani ty se k ženám neumíš chovat, strýčku. A já nesnáším tu jejich vlezlost. No a co, že jsem hezký? To je nic jiného nezajímá? Povrchní kačeny. To moje krásná šelma je skvělá. Chránila mě, když mě napadl jeden kluk. Zranil mě do krve a ona ho…" vypálil, než si uvědomil, že by o ní neměl mluvit.

Alanbirda jeho drzá slova spíše znepokojila svým obsahem. Také nechápal, o kom to chlapec mluví. Konec konců byl na mládež zvyklý a leccos už si nebral osobně. Když ale slyšel o zranění do krve, šlo vše stranou. Jeho snaha vyzvídat však vzala za své, protože z Angila se stala nedobytná tvrz. Už z něj nedostal ani slůvko podrobností k celému incidentu. Tak mu rezignovaně nabídl návrat domů, kde mezitím zůstali pouze jeho pěstouni. Návštěva už nechtěla ztrácet drahocenný čas. Všichni věděli, že jim zbývá něco přes půl roku, než se jejich životy nezvratně změní.

Ani pěstouni už se na něj nezlobili. Na to byl moc roztomilý. Alanbird chlapci popřál a dal mu dárek. Tím bylo několik výkresů a balíček uhlů. Chlapec sice nakrčil nos, protože to nebylo nic, z čeho mohl čerpat vědomosti, ale následná slova dárce mu připomněla rozhovor s pro něj tak zajímavou ženou.

„Napadlo mě, že bys mohl zkusit, zda nemáš talent pro kreslení. Moje matka mě i všechny mé sourozence velmi podporovala v rozvíjení kreativního myšlení a fantazie. Sama sice kreslit neumí, ale jeden můj bratr má mimo jiné talent i na tohle. Víš, že právě na základě kresby byl vytvořen slavný Grál, jenž v sobě uchová

podstatu všeho živého? Rovněž lidské tváře se dají výborně ztvárnit tímto způsobem. Můžeš třeba namalovat tu svou krásnou šelmu, až ji zase uvidíš. Pokud ti ovšem bude ochotná stát modelem," navrhl mu zdánlivě nezúčastněně, ač samozřejmě doufal, že se hoch podřekne.

„Anebo vlky, co tam přišli za ní. Třeba to štěňátko, Daimona!" skočil mu na to skutečně na chvíli upřímný Angile, a obsahem slovního projevu muže znova překvapil.

Alanbird by se ještě zdržel, ale viděl, že se chlapec už velice těší na to, až se pustí do kreslení o samotě ve svém pokoji. Rovněž ho vyrušila žádost o zásah. Proto se omluvil, pohladil ještě Angila přátelsky po hlavě a zmizel. Netušil, že se už brzy dozví něco, co jím otřese ještě víc.

Zpovědník se zhmotnil na místě, které neznal. Lidi ovšem ano. Byla to rodina se dvěma dospívajícími dětmi, chlapcem a dívkou, které oba učil. Okamžitě vycítil znepokojení a také silný pocit viny a strach. Rozhlédl se po přítomných osobách. Děvčátko u stolu mu pouze přátelsky zamávalo a usmálo se. Rodiče byli neklidní. Ale kdo se celý třásl, byl chlapec. Ten před ním dokonce padl na kolena a přiznal se, že někomu ublížil.

Během následného hovoru vyšlo najevo, že to právě on zranil do krve Angila, když se mu nelíbilo, že si nechtěl hrát s jeho sestrou. Nyní toho litoval, ale také spolu s rodiči obviňoval ženu, která napadení pomstila, vystrašila ho smečkou vlků i svými slovy a ponížila. Když mu hoch celou scénu ukázal v mysli, strnul a nevěřícně zalapal po dechu. Potom však chlapce přísně poučil o tom,

co jsou to následky svých činů, které každý musí nést. Když dítě pochopilo a řeklo, že už to neudělá, slíbil jeho rodičům, že se zmíněnou ženou promluví a odešel.

Alanbird nechápal, jak je možné to, co viděl. Znal svou matku dobře. Věděl, že by nikdy neuhodila dítě, třebaže napadlo nějaké jiné. Šla v tom příkladem svým dětem. Navíc nebylo možné, aby se pohybovala ve společnosti vlků. Sice už neměla tak silnou fobii ze zvířat a speciálně psovitých šelem, jako kdysi, ale rozhodně je nevyhledávala. Celé její chování mu nebylo povědomé. Ne u ní.

Zato mu připomínalo někoho jiného. Andraxelu znal rovněž velmi dobře. Toto byl přesně její styl. Vyděsit, udeřit, ponížit… I kdyby protivník byl malé dítě. Neměla slitování. Navíc si vybavil Angilova podivná slova o krásné šelmě i jeho zmínku o jejích vlcích. Jenže tu byl háček. Ta žena přece měla tělo jeho matky, ne její ochránkyně! Najednou si však uvědomil, že Andraxelu už dost dlouho neviděl. Kdysi bývala neustále poblíž Asirty. Kde byla teď?

Nedávalo mu to smysl. Nervózně pochodoval po místnosti a přemýšlel. Mysl mu promítala vzpomínky i detaily chování obou žen. Vybavil si matčin pláč a zoufalství při zjištění, co způsobuje její gen. V duchu viděl i Andraxelin výraz, její zaťaté zuby a z celého zjevu čišící odhodlání své přítelkyni pomoci. Jestli o ní věděl jednu věc, pak to, že je schopná všeho, když jde o její cíle. Už jako bojovnice byla neuvěřitelný stratég, což uplatnila i ve výchově jednoho z jeho bratrů, z nějž se stal neohrožený válečník.

To, co mu přišlo na mysl, by normálně odporovalo zdravému rozumu, kdyby ne vzpomínka na jistý dojem. Alanbird si vybavil

den, kdy do laboratoře přinesl Angila, aby se na něj podívala Anvivia. A pak přišla matka, která v jednu chvíli působila hrozivě. Znal ten dojem. Jenže ho vždy vnímal z Andraxely! Nyní už si byl téměř jistý tím, co se stalo. Potřeboval si tento fakt už pouze ověřit. Došlo mu, co a jak se zřejmě muselo přihodit, aby ty dvě byly takto spolu. Hodlal použít své schopnosti ke zjištění pravdy. Nechal to však na zítřek. Potřeboval si po té dnešní náloži podivností a hádce s matkou odpočinout, aby mu to lépe myslelo a dokázal čelit věcem, co přijdou. Udělal velmi dobře. Zítřek měl totiž přinést obrovský šok hned několika osobám.

Když Angile osaměl ve svém pokoji, chvíli bezradně hleděl na výkres a uhel, co si položil do klína. Potom se zamyslel nad jejich použitím. Nejdříve si vybavil Alanbirdova slova o tom, že by mohl nakreslit svou krásnou šelmu. Napadlo ho, že to bude skvělý dárek, až se u něj v noci objeví. Zadoufal, že by mohla přijít hmotná a s oběma dušemi. Měl sice rád i každou zvlášť, ale jasně cítil, že pokud by jedna z nich nepřišla, postrádal by ji. Bylo to zvláštní. Vlastně moc nechápal podstatu té lásky, tohle však věděl.

Neprodleně se pustil do práce. Jelikož ji vídal dnes a denně, neměl problém si ji přesně vybavit. Záměrně ji nakreslil i s jejími šelmími atributy. Oči sice rudé neměla, ale v pootevřených ústech byly vidět ostré špičáky a napřažené ruce se pyšnily dlouhými zahnutými zvířecími drápy. Vypadala hrozivě, ale jemu se chvělo srdce radostí při pomyšlení, že ji opět spatří.

Po dokončení portrétu Andraxely v její děsivé podobě se zamyslel nad tím, co probíral s Asirtou. Vzpomněl si na její zmínku o degeneraci na kosmických lodích a neúspěšném hledání obyvatelné planety. I na svůj slib, že vynalezne zařízení, jež by odpovídalo na otázky a toto vyřešilo. Hovořila o fantazii, tak ji použil. Rovněž nově objevený talent, protože se ukázalo, že kreslí skutečně nádherně. Jeho ruka se hbitě pohybovala nad papírem, když kreslila jakýsi rám, v němž byl vír čtyř živlů, což mělo v duchu jeho představ znamenat, že je aktivní. Připraven odpovídat na otázky a řešit úkoly.

Angile těch náčrtů udělal několik. Na prvním byl rám bez víru, na druhém s ním, a třetí obrázek v pořadí znázorňoval muže, stojícího před zařízením a chystajícího se jím projít. Raději rám udělal hodně velký, aby jím byl schopen jít skutečně každý. Anaphoxielané byli díky genetickým úpravám velmi vysocí. Muži měli běžně kolem dvou metrů. Někteří sice dávali přednost tomu, být menšího vzrůstu, ale byli tací, kteří toho využili. Chtěl mít jistotu, že tím projde i on sám, až bude dospělý.

Pak použil schopnost měnit energii ve hmotu a zařízení skutečně vytvořil. Ale co dál? Tvrdohlavý chlapec strávil další dvě hodiny pokusy o to, zprovoznit svůj výtvor, avšak marně. Ať dělal nebo říkal cokoliv, zařízení nereagovalo. Ani vír se neobjevil, i když se o to snažil. Dokonce si vzpomněl na magické formulky z pohádek, nicméně ani ty nefungovaly. Vyčerpaný Angile pocítil beznaděj. Tak moc si přál udělat radost ženě, k níž choval silné city!

Zaimponovat jí řešením problému jejich lidí. Ale nedokázal to. Cítil se bezmocný a zbytečný, špatný.

Nakonec se zoufale rozplakal. Tiše vzlykal, aby nepřivolal své pěstouny, kteří by tudíž zjistili, jak je neschopný. Už tak si byli cizí svými postoji a názory a on měl podezření, že by možná uvítali, kdyby se u nich vůbec neobjevil, ale navíc teď selhal ve svém snažení být úspěšný. Přemýšlel, kde a v čem udělal chybu, nicméně nemohl na nic přijít. Byl hrozně unavený. I pláč ho vyčerpal.

Náhle si všiml, že už je tma. Samozřejmě viděl jako ve dne díky úpravám, co měl každý, ale nyní spatřil onu hvězdu, bez níž neusnul. Už dávno si zvykl před spaním pozorovat její záři a promlouvat k ní. Povídal jí, jak prožil den, co cítí a řeší, jaké má problémy… Sice nereagovala, ale uklidňovala ho svou září. Ani zvěsti o tom, že ohlašuje zánik Anaxie, ho nepřiměly přestat ji obdivovat.

Nyní se na ni zadíval, setřel si slzy z tváří a jako obvykle ji v duchu oslovil: „Ach, Hvězdičko! Kéž bys byla pohádkovou postavou nebo osobou lidského rodu, která má moc a může mi pomoci! Zachránila bys tuto planetu, když já nedokážu najít jinou. Můj Rám nefunguje, neumím to. Jsem neschopný. Co má šelma a její křehká polovina, která zpívá? I všichni ostatní… Mohl jsem být třeba i členem Rady a strážit její tajemství. Ale jsem divný, tak…“

Odmlčel se, protože se stalo něco neuvěřitelného. Hvězda náhle prudce blikla a zmizela. Než ovšem zděšeně vykřikl, spatřil úzký pruh zlatavé záře, letící od místa, kde byla, směrem k jeho oknu. Vzápětí se přihodila věc, jež připomínala zázrak nebo kouzelnický

trik. Po průchodu oknem záře změnila tvar na ovál, z nějž se vytvořila nějaká postava. Ta byla stále zahalená zlatavým oparem, ale jinak hmotná a celistvá.

Chlapec užasle zíral na zlatě oděnou krásnou ženu, která stála uprostřed jeho pokoje. Ač měla lidské tělo, člověka moc nepřipomínala, to mu došlo okamžitě. Už její kůže působila nelidsky popelavě. Oči byly podobné hadím. Zářily jako lampy, naplněné tekutým ohněm. Na hlavě s hustou hřívou černých vlasů měla obrovské rohy, na rukou dlouhé drápy, co mu připomněly jeho šelmu, a když se pootočila, zahlédl démonická křídla. Pootevřela ústa a on opět uviděl jeden z atributů vzhledu té, jež ho fascinovala. Neznámá měla totožné špičaté zuby. Pak se pohnula směrem k němu, který strnule seděl na své posteli. Kdyby to byl kdokoli jiný, asi začne řvát a uteče pryč, ale on byl naštěstí na podobnou návštěvu zvyklý, ač tušil, že tohle bude někdo ještě více zvláštní. Trochu se jí bál, ale neznámá kráska, vonící i na dálku exotickým parfémem, se usmála. Cítil z ní něhu, ač tak na pohled vůbec nepůsobila. To ho zase uklidnilo.

Žlutooká kráska v dlouhých zlatých šatech si sedla vedle něj a nádherným dívčím hlasem, jenž při jejím vzhledu působil opravdu zvláštně, promluvila: „Pohádková postava ani člověk sice nejsem, ale doufám, že mě vidíš rád. Já si také vždy s potěšením poslechnu tvé zážitky. Dnes to ale příjemné nebylo."

„Opravdu jsi moje Hvězdička? Kdo jsi? Moje maminka? Proto jsem jiný a oni mi nerozumí?" zahrnul ji otázkami zvědavý chlapec.

„Já jsem všechno, Angile. Obzvláště pro tebe. Řekněme, že tam je to více osobní. A pro nepochopení tvého okolí je snadné vysvětlení. Jsou to prostě jen lidé. Tím je řečeno vše," sdělila mu záhadně.

Hoch byl z její přítomnosti a předchozího neúspěchu dost rozrušený, tak měl potřebu vědět: „A kým jsem pro tebe já, Hvězdičko?"

„Ty jsi mé všechno. Můj vyvolený, miláček, mé světlo, láska. Jsi výjimečný," překvapila ho nejen procítěnými slovy, ale i něžným pohlazením tváře rukou se zvířecími drápy, nalakovanými na zlato a obtíženou prsteny.

„Vždyť jsem jenom hloupé a neschopné děcko! Nic nevím a neumím, ani to zařízení, co má odpovídat na otázky, nefunguje! Co na mně tedy vidíš? Anebo má krásná šelma. Dnes ani nepřišla," oponoval jí i přesto zachmuřeně.

Rohatá kráska se shovívavě usmála a vstala, aby přišla až k Rámu a dotkla se jeho povrchu, přičemž řekla: „Myslíš, že jsi první, kdo si přál zařízení, které by umělo zodpovědět jakoukoli otázku, či provést cokoli, co nedokážou zajistit ani schopnosti Anaphoxielanů? Opravdu se domníváš, že je to dobrý nápad?"

Na jeho tázavý a nechápavý pohled doplnila: „Ano, jste vyspělí. Přesto v sobě lidé stále mají zlo. Sám ses o tom přece přesvědčil, ne? Dát někomu do rukou tak velkou moc by se mohlo stát zhoubou. Tohle není veřejná knihovna, víš? Rám dokáže zodpovědět jakoukoli otázku, odhalit tajemství, vynést na světlo skryté pravdy…

Už tak potřeboval pojistku, tak nesmí odkrýt úmysly osob, ale stejně je to nebezpečná zbraň. V nepravých rukou, samozřejmě."

„Už chápu. Jsem tedy skutečně zlý. Proto to nefunguje. Ale zjevně by mohlo. Zjistilo by to i tu obyvatelnou planetu? Existuje taková? Pak nám pomoz! Pro mou krásnou šelmu, pro hodné lidi… Na mě nehleď, nejsem důležitý! Nemusím to být já, kdo tohle objeví, ne? Hlavně, když lidé…" posmutněl chlapec, ale pak se vzchopil a projevil se dle síly svého charakteru.

Jeho oslnivá návštěvnice opět usedla vedle něj a pohladila dokonalý obličej nyní oběma hrůzu nahánějícíma rukama, přičemž mu prozradila: „Ovšem, že taková planeta existuje. A Rám tuto informaci má a prozradí. Jediné osobě, která je k tomu určená. Proč myslíš, že jsem tady, drahý? Musíš to být ty, jak bylo určeno. Od začátku jsi byl k tomu stvořen. Říkala jsem ti přece, že jsi můj vyvolený, ne? Podívej, můj sladký chlapečku. Tohle je tvé, má jediná lásko."

Angile spatřil, jak se v Rámu objevil vír. Tento pohled ho rozradostnil tak, jak to ještě nikdy nezažil. Ohromeně vstal a přišel blíž. Když jím však chtěl projít, živly náhle zmizely. Zklamaně se otočil tváří k Ishtaře, která se rovněž zvedla a vláčným krokem tanečnice se přesunula k nic nechápajícímu chlapci. Vrhl na ni naprosto zoufalý pohled, zatímco ona se tvářila nevyzpytatelně.

„Drahý, už jsem ti přece řekla, že tohle je velká moc. Božská. Nemůže ji jen tak někdo používat. Navíc, i když ti Rám zobrazí tu planetu a všechny údaje, co ti to pomůže? Nemáš základní znalosti věd, ani ničeho jiného. Umíš jen to, co kdejaké malé dítě. Za to

samozřejmě nemůžeš, ale uvědom si, že pokud chceš předložit složitá fakta Radě moudrých a celé rase, nemůžeš být tak neznalý. Nebrali by tě vážně," vysvětlila mu ta záhadná bytost.

„Já chci hodně vědět! Ale není moc času a jsem malý. Než se to naučím…" přikývl smutně, než ho přerušila: „Uplyne půl roku. Tolik musíš obětovat. Za tu dobu jednak vyrosteš a za druhé vstřebáš, co potřebuješ. Máš pro to vrozené předpoklady, ale chybí ti jistý důležitý faktor. Jak pro vývoj, tak pro to, abys hladce prošel poznáním. Něco, co kromě původu dává moc nad Rámem."

„A to je co, Hvězdičko?" zajímal se, plný zvědavosti.

„Boží krev," informovala ho Ishtara a vycenila při tom své hrozivé tesáky.

Následujícího rána šla Eneri jako vždy do pokoje svého syna, aby ho vzbudila a vyvětrala. Už se připravovala na to, že mu jako obvykle vyhubuje za to, jak usnul nad knihou nebo těmi výkresy a je celý zkroucený, protože ho spánek přepadl uprostřed nějaké činnosti. Na to, co spatřila, však připravená rozhodně nebyla. Její zoufalý křik se rozlehl celým bytem a přivolal Thimse, který musel manželku málem křísit. Sám se stěží udržel na nohou, když uviděl to, co ona.

„Alanbird…" napadlo ho okamžitě poté, co se trošku vzpamatoval.

Vyslal ke Zpovědníkovi volání o pomoc a vzápětí zmizel.

4. KAPITOLA – SPÍCÍ PRINC

Alanbird si připadal jako v noční můře. Konečně měl jasný důkaz o tom, že je Angile skutečně oním spasitelem z Axileiny vidiny. Ten mu poskytly obrázky u něj nalezené. A najednou přijde něco, co ho vyděsí a zbaví vší naděje! Hleděl na tu hrůzu za doprovodu hlasitého pláče zničené Eneri i vystrašeného výrazu jejího manžela Thimse. Sám by nejraději také brečel a řval, už kvůli matce a možná i Andraxele. Kresbu s její podobou okamžitě instinktivně ukryl za košili. Pěstouni si jí určitě nevšimli.

Nebylo divu. Přijít do pokoje syna a spatřit ho v něčem, co se velmi podobalo skleněné rakvi, rozhodí každého rodiče. Další záhadou bylo to, že se k němu nemohli dostat, aby ho z ní vyprostili, případně zkontrolovali, jestli vůbec žije. Kdokoli se k oné schráně přiblížil, dostal ránu a skočil na podlaze. Byla zjevně chráněná elektřinou, ač bylo záhadou, kde je její zdroj. Ten, kdo tohle stvořil, to měl rozhodně dobře promyšlené. A jeho záměrem nepochybně bylo, aby se k chlapci nedokázali přiblížit. Nešlo to totiž ani ze vzduchu. Alanbird následoval pěstouny v těchto pokusech, než to po chvíli vzdal. Rány, zasazené tou energií, citelně bolely. I to byl určitě záměr.

Anaxianský Zpovědník si marně lámal hlavu s vyřešením tohoto problému. A potom došlo k další záhadné věci. Eneri sice dost

protestovala, ale Thims byl neoblomný a rozhodl se, že oba opustí svůj byt. Nemínil tam nadále setrvávat v obavách z toho, že se jim stane to samé. Zničená manželka nechtěla syna opouštět, ale on ji doslova odtáhl pryč. Alanbird na něm viděl stejný strach, jaký mívali vojáci, jdoucí do první bitvy, či odsouzenci na smrt. Iracionální, pudovou hrůzu, jež nakonec přehlušila i mateřský instinkt u Eneri. A tak své zvláštní dítě opustili.

Ačkoli se obával o jeho další osud, Alanbird jejich rozhodnutí vlastně i uvítal. Dalo mu to možnost jednat. Okamžitě se spojil s Anvivií a přivolal ji na místo. Sice to dělal nerad, ale byla jedinou lékařkou, která už chlapce viděla. Přenesla s sebou diagnostické zařízení a překvapila ho svou statečností. Když selhala i snaha proskenovat dítě přes onu schránu, málem se složil. Zničeně se posadil na židli poblíž postele, na které ležela ona podivnost. Pak se jí svěřil s tím, co mu před půl rokem řekla Axilea o budoucí roli Angila v záchraně Anaphoxielanů a ukázal ženě i důkaz v podobě obrázků Rámu. Ten poslední ale vynechal, ani se nezmínil o spřízněnosti duší. Hlavně kvůli tomu, že neměl další informace o spojení jejich matky s Andraxelou.

Anvivia ho vážně vyslechla a vznesla se nad chlapce do bezpečné výšky, aby ho chvíli pozorně sledovala, načež se vrátila tam, kde předtím stála, aby mu oznámila: „Vypadá to, že žije. Ostatně, nemůžeme přece zemřít, ne? Ačkoli je to dost divné. Není to hypnokomora, má to ochranu proudem… Kdopak tohle asi vyrobil a proč? Že by chlapec sám? Anebo to je jeho záhadným původem a tahle schrána něco jako kokon? Nemám přímý důkaz, že je

v pořádku. Nehýbe se, což mě děsí. Zkusím ještě prověřit záznamy, zda v nich není nějaká zmínka o léčení tímto způsobem, ale nevím. A jsem lékařkou jen jediný život."

„Na čase nezáleží, Viv," namítl již trochu klidnější Alanbird, na kterého takto působila už jen její přítomnost, která mu byla vždy nesmírně příjemná.

„Divil by ses, jak někdy o všem rozhoduje čas. Stačí jediný den zpoždění, a…" nesouhlasila s ním žena, než se zarazila.

Jenže on vycítil vinu a zvědavě zvedl hlavu, tak si rezignovaně povzdechla: „Víš, proč jsem se stala právě lékařkou? Chtěla jsem pomáhat. Odčinit vinu. Kdybych nebyla v prvním životě zbabělá, možná by někdo nezemřel."

„Ty? Přijdeš mi velice odvážná. I před chvílí jsi byla. Mohl tě zasáhnout proud a ty jsi přesto zkusila zjistit, zda Angile žije. Abys mě uklidnila," oponoval jí.

Anvivia pokrčila rameny: „To by nic nebylo. Jen fyzická bolest. Horší je najít mrtvého toho, koho jsi miloval."

Když na ni šokovaně pohlédl, vyprávěla: „Když jsem žila svůj první život, byl tu jeden muž. Vysoce postavený, vážený ve společnosti, o mnoho let starší. Já byla mladá žába, co mu byla hodna leda tak čistit střevíce. I když procházel kolem, nikdy mě nevnímal. Co by na mně viděl, když se mu lidé klaněli? Mohl mít kteroukoli jinou… Jenže on si žil ve svém světě. Asi měl problémy, protože se později zabil. Přesně v den, kdy já se mu chystala říct, že ho miluju. I kdyby mě měl dát zbičovat nebo třeba zabít, cokoliv. Už jsem nemohla dál. Kdykoli byl poblíž, jako by mě to rvalo na kousky.

Možná to byl jeho smutek? Potom i já zemřela, můj tehdejší život byl krátký. Nemyslela jsem, že ještě někdy…“

Polekaně se odmlčela, ale on přesto pochopil, že naráží na své city k němu, což ovšem tentokrát neřešil, protože ho dojalo její vyprávění tak, že se chvíli zamýšlel nad řešením, než mu svitlo a nadhodil: „Máme přece všichni minulé duše! Můžeš ho vyhledat a říct mu o svém úmyslu, ne? Najít odpuštění…“

Náhle ho prudce bodlo u srdce. Uvědomil si, co by se taky mohlo stát, kdyby to Anvivia udělala. Pocítil nesmírnou hrůzu z možnosti, že ji ten muž bude též milovat a ona se s ním spojí. Byl hrozně zmatený jen tím, že ho milovala. Do toho dne si myslel, že tu je pouze on, protože o nikom jiném nevěděl. Ale nyní měl konkurenci. Málem ho to přimělo říct pravdu. Zvláště kvůli tomu, jak řekla, že někdy záleží na jednom dni a všechno je jinak. I záhadně spící Angile byl vlastně důkazem takového tvrzení. Včera byl chlapec v pořádku a dnes…

Přes své ochromení se mu podařilo zachytit, jak žena říká: „To nepůjde. On je jedním z těch lidí, kteří tají svou totožnost, víš? Je z historie velmi známý a asi nechce, aby to o něm národ věděl. Osobně nechápu proč, ale jistě má důvod. A není třeba. Já to prostě beru tak, že splácím. Možná proto mám smůlu. Třeba jsem prokletá tím, že jsem tenkrát byla zbabělá? A v neposlední řadě už tohle v podstatě vyvanulo. Ani nepotřebuji vědět, kým je teď. Je tu jiný…“

„Zůstanu tady s chlapcem. Kdyby se vzbudil, mohl by být vyděšený. Kdo ví, co s ním vlastně je. Ale jestli vnímá, neměl by tu

být sám. A matka to vzdala. Umíš si představit Asirtu, jak se nechá přemluvit jedním z našich příšerných otců, aby opustila dítě? Ač občas i odešla dobrovolně na věčnost. Jenže to pak obvykle nastoupila Andraxela, aby nastolila pořádek. Je tu vůbec někdo z nás dvanácti, koho by naše Axi někdy nevychovávala? Tedy až na mě, tam nebyla příležitost," změnila Anvivia raději téma, protože si uvědomila, že vkročila na tenký led.

Alanbirda dojala její obětavost. Slova mu připomněla to, co plánoval vyřešit. Přesto se o milovanou ženu obával a neviděl ji tam rád. Ale jeho námitky, že tam nemusí být pořád a může to být nebezpečné, selhaly. Trvala na svém. Tak to vzdal a vydal se jinam v naději, že se snad mezitím něco změní. Přenesl se přímo k Axilei, kterou předem upozornil na svůj příchod. Přivítal ho Arendaxel a on i jemu přiznal, kvůli čemu ho jeho žena před půl rokem vyhledala. Potom jim vylíčil, v jakém je chlapec stavu.

Všichni tři se vzápětí objevili v Angilově pokojíku. Anvivia se smutně usmála na oba sourozence, zatímco oni obhlíželi situaci. Axilea svraštila ustaraně čelo ve snaze přivolat vidinu, která jí ukáže, co dál. Ale nic se nedělo.

„Jak je možné, že nemáš nic nového? Obvykle vidíš dopředu. Ale tohle ne. Ani jsi nespatřila žádnou změnu," rozčiloval se Anaxianský Zpovědník.

„To znamená, že se budoucnost nezměnila. Až dospěje, představí nám Rám a pak…" hájila se neúspěšně věštkyně, protože ji ani nenechal domluvit a prudce vybuchl: „Dospěje? Co když se přestal vyvíjet? Má utlumené životní funkce, či co vlastně, a pokud takto

zůstane delší dobu, zchátrá mu tělo! Říkej tomu, jak chceš, prostě jsme v háji!“

Axilea, kterou okamžitě objal kolem ramen Arendaxel, však trvala na svém: „Jak říkám, budoucnost se nezměnila. Věř, bratříčku. Víc udělat nemůžeme. Nikdo k němu nepronikne, možná jedině duch. Ten by snad zjistil aspoň něco. Jenomže duchové jaksi neexistují, když není nikdo mrtvý. Ledaže by ho někdo zavolal zpátky. Ale jak? A komu na něm záleží? Pěstouni ho opustili, jste tu jen vy dva. Navíc vlastně ani nevíme, zda se mu děje něco zlého, ne?“

To už ale mluvila jen ke dvěma osobám. Alanbird se zamyslel a aniž jim řekl, co se mu honí hlavou, neslušně zmizel. Po jeho odchodu ti dva ještě chvíli hovořili s Anvivií, které Arendaxel kladl na srdce, aby ho zavolala, kdyby bylo nejhůř. Synové Asirty vždy oddaně chránili všechny své sestry. Axilea doufala, že kdyby se Anvivii mělo něco stát, přišlo by k ní vidění, ale i ona měla starost. Oba ji objali a pak pár spřízněných duší také zmizel. Lékařka si povzdechla a šla dál hlídat spícího chlapce.

Angile se ocitl v rozlehlé místnosti s nesmírně vysokým stropem. Byla kruhová a obložená dřevem. Neměla žádné rohy ani výklenky, jen spoustu poliček, na nichž trůnilo neuvěřitelné množství knih. Na samém vrcholu spatřil nádherný křišťálový lustr a na podlaze přímo pod ním obrovskou obrazovku. Nebyly tam žádné žebříky, ale ty stejně nepotřeboval. Vstřebával příjemnou vůni tohoto prostředí, zatímco Ishtara trpělivě čekala. Paže měla založené kolem výrazně

klenutého poprsí. Tiše tam stála a pozorovala chlapce žlutýma očima. Jen její křídla se jemně hýbala, jako by byl v místnosti vánek. I chlapci ovšem bylo jasné, že tam nic takového není. Náhle si totiž uvědomil, že nedýchá. Ani mu nebilo srdce. Mluvit nahlas rovněž nemohl. Málem zpanikařil, ale jako obvykle ho uklidnila ona.

„Mysl nedýchá, lásko moje. Tvé vědomí je zde, mimo obvyklý čas i prostor. Tělo zůstalo tam, na Anaxii. Ale neboj se, bude v pořádku. Dál rosteš a vyvíjíš se. Nic ti není," byla její slova, která mu vrátila rovnováhu.

Raději to pustil z hlavy. Soustředil se na ztělesnění svého snu o vědění. Pustil se do průzkumu polic a brzy objevil systém, který usnadňoval výběr tématu ke studiu. Bylo to dokonalé. Jako stvořené pro jeho potřeby. Ohromeně a vděčně na svou rohatou společnici pohlédl. Říkat jí nic nemusel. Její vědoucí pousmání se ho dostatečně informovalo o tom, že ví, co si on myslí.

„Až se dosyta pokocháš, můžeš začít," rýpla si trochu do jeho nadšení.

Angile se zamyslel a zeptal se: „Ale kde budu spát? Musím být jenom tady? A stihnu to vůbec celé přečíst a vstřebat? Čím mám začít, poradíš mi?"

Ishtara se jeho zmatku pobaveně zasmála: „Jsem opravdu dobrá! Nejlepší mozek v galaxii, a přesto je ochromen mým přičiněním. Sice by byl příjemnější jiný způsob, ale na ten jsi ještě moc malý."

Po jeho nechápavém pohledu se zdržela dalších narážek a chvástání, načež doplnila: „Jak už jsem říkala, tohle není tělo. Sice máš pocit, že vnímáš smysly, ač nedýcháš, ale to je důležité pro

výuku a funguje ti mysl, tak proto. Navíc tu platí má pravidla. Nemusíš spát. Zde nejsi nijak omezený. Uč se, kdykoli se ti bude chtít. Bav se, když to bude mysl potřebovat. Je tady i umění, hudba… Co si budeš přát, můžeš zkusit. Stačí mě zavolat, říct… Ostatně, objevím se často i sama od sebe. To kvůli vlivu na duši, víš? Poznáš i věci, které by ti ublížily. Ale já tě dokážu ochránit, drahý."

„Jak?" dostal ze sebe chlapec, snažící se pochopit princip toho všeho.

„Tímhle," odvětila a v ruce se jí objevil nádherný zlatý pohár.

„Jelikož ještě nejsi, čím jednou budeš, musím stylově improvizovat," dodala se zvláštním výrazem a podala mu jej.

„Není to…" zašeptal zmateně a vyjeveně, když nahlédl dovnitř.

Nebyl schopen to dopovědět, ale ona bez obav přikývla: „Ano, je to krev. Jak jsem ti říkala, ochrání tě a umožní, aby tvůj mozek vstřebal co nejvíce údajů a znalostí i dovedností."

Chvíli váhal a s pohledem do žlutých očí přemýšlel, zda to není nějaká lest té zvláštní ženy. Pak mu došlo, že nemá co ztratit. Pokud by například zničila jeho tělo, není se kam vrátit. A vidina vstřebání všech vědomostí v té místnosti ho lákala. V hlavě mu na chvíli bleskly i pochybnosti a vzpomínka na jeho šelmu i její křehčí polovinu. Stýskalo se mu a byl smutný. Řekl si, že byl možná zlý a způsobil si odloučení od nich svou touhou po vědění. A teď je tady. S pohárem krve, pocházející zřejmě od přítomné ženy, jak správně odhadl.

„Je dobře, že nemáš slepou důvěru v cokoli, co ti kdo řekne, nicméně není tu důvod k pochybám. Tvůj strach a stesk jsou

pochopitelné, ale dočkáš se. Zde čas není, nemusíš si dělat starosti s tím, jestli se do těla vrátíš dřív, či později. Bude to včas. Soustřeď se na to, co je nutné udělat. Nerozptyluj mysl tím, co není třeba řešit. Už jsem ti řekla, že tady platí má pravidla, ne? Můžeš mít pocit, že jsi zde strávil věčnost, a já tě přesto mohu vrátit zpět do chvíle, v níž jsme tvůj pokoj opustili. Ale to by bylo zbytečné. Je také zapotřebí nechat tělo vyrůst a tebe fyzicky dospět. Skýtá to jisté zajímavé možnosti," prohlásila poté poněkud záhadně tvůrkyně toho, co jej tak lákalo.

Chlapec se vzápětí bez obav napil z poháru. I chuťové buňky mu fungovaly, či měl alespoň ten dojem. Nepřipadalo mu však, že je to krev, co dopil až do dna. Tekutina chutnala sladce a příjemně. Řekl si, že by to nebyla špatná strava. Vrátil ženě pohár, který Ishtara odložila na stolek poblíž obří obrazovky.

„Nyní tě ponechám o samotě. Přijdu, až to bude opět zapotřebí. Užij si výuku. Až přijde čas, poznáš skutečnou chuť krve. Ale máš pravdu, nechutná špatně. To ostatně jistá zvláštní rasa jednou velmi důvěrně pozná," vyvedla ho z omylu a opět překvapila zvláštní průvodkyně.

Posléze zmizela a on se pustil do práce. Brzy zjistil, že ať pracuje sebetvrději, necítí únavu. Obsah knih jako by mu navíc do hlavy skákal sám. Četl rychle a vše si pamatoval. Jeho mysl fungovala jako obří trychtýř, který nasával obsah jím otevřených knih i videí, jež si pouštěl na té velké obrazovce. Během chvíle zapomněl na veškeré obavy a pochybnosti. Tak byl fascinován tím, co se děje. K čemu má přístup. Sice někde v koutku mysli tesknil po ženě svého srdce, ale

jelikož doufal, že jeho Hvězdička mluvila pravdu, moc se tím netrápil. Učil se a vstřebával historii i jiné věci z minulosti své rasy, aniž by vnímal čas. Ostatně, ten plynul pouze v místě, kde bylo jeho tělo.

Asirta Andraxela seděla na lavičce, u níž den předtím potkala Angila. Byl opět krásný den a ona trochu rozechvěle čekala na to, až se objeví. Nechtěla chodit k němu domů. Cítila ostych, jako by dělala něco zakázaného. Stále jí připadalo divné, že se zajímá o malé, poprvé žijící dítě, zatímco sama prožila staletí. Byli tak rozdílní! Přesto ji k němu něco silně táhlo. Tak se zasněně dívala do vody blízkého jezírka a přemítala o tom, jaké to bude, až Angile přijde. V duchu si je představila při procházce a rozhovoru. Těšila se na něj, i když riskovala dotazy na svou totožnost a zvláštnost, jíž disponovala. Jemu by řekla všechno, věřila mu. I to bylo podivné, protože se jí to s lidmi nestávalo. Kromě vlastních dětí. Nemohla se chlapce dočkat. Vlastně bylo neobvyklé už to, že vstala mnohem dříve, než jindy. Bála se totiž, že by ho mohla propásnout.

Čekala na místě už asi půl hodiny. Kdyby neměla aktivní mysl, plnou různých vzpomínek, nápadů a úvah, dost by se nudila. Ale to pro ni bylo nemožné. Ji nudili vlastně jen lidé. Hlavně nabubřelí muži, co se k ní neuměli chovat. Náhle místo chlapce spatřila dospělého muže, který k ní mířil. Svého syna Alanbirda s výrazem posla špatných zpráv. Andraxela to pochopitelně z jejího podvědomí viděla též. Okamžitě se začetla do jeho mysli, aby svou hostitelku

případně varovala předem. Sama se málem zhroutila, když zjistila, s čím přichází.

Alanbird si všiml, že Asirta nápadně pobledla ještě dříve, než ji oslovil: „Sia… Musíš být statečná. On se tak snažil pomoci… Ale asi se něco zvrtlo. Nevíme. Ani se nedá zjistit, zda je v pořádku. Viv říkala, že snad žije, tak…“

„Ne! Proč jsem tam v noci nebyla? Možná jsem tomu mohla zabránit!“ řvala jí v mysli Andraxela, zatímco ona tupě zírala synovi do očí.

„Jsem prokletá a zatracená. Na co sáhnu, to je hned zničeno. I ten chlapec…“ myslela si, aniž na jeho projev slovně reagovala.

Zpovědník tušil, čím se asi matka trápí. Dobře ji znal. A věděl, jak spřízněné duše reagují na neštěstí, týkající se toho druhého. Vzal ji za její křehké ruce, složené bezvládně v klíně, aby jí dopověděl detaily. Nevěděl, zda ho vnímá, ale to nebylo podstatné. Hlavní byla jeho podpora. Po několika minutách mlčení, kdy si ovšem Asirta telepaticky vyměnila své úvahy s Andraxelou, zvedla oči.

Alanbird ihned zaznamenal změnu a tušil, kdo na něj mluví, když pronesla: „Půjdu tam a něco zkusím. Ale musím být s chlapcem o samotě. Když už nic jiného, možná získáme aspoň jistotu, že žije, ačkoli nechápu, jak by mohl být mrtvý. Nicméně všechno kolem něj je zvláštní, takže…“

Zpovědník byl zatím dalek toho, říkat jí o spřízněnosti jejich duší. Měl zásadu, že by to měly poznat samy dvojice. Nikdy to neprozrazoval. Ani své matce, u níž navíc věděl, že by tomu nevěřila. A nechápal, jak může chlapec milovat obě ženy naráz. Též

jí neprozradil to s jeho úlohou pro jejich rasu a budoucnost. Něco jí ale odtajnit chtěl. Vytáhl kresbu s její podobou a strčil jí ji před oči.

„To kvůli tomuhle? Co plánuješ, Axi? A jak vůbec dokážete být…“ zaútočil na ni pak triumfálně už jen prozrazením její totožnosti.

Žena prudce vstala a vztekle reagovala: „Je to právě teď nutné rozebírat? On možná trpí nebo udělal chybu, kterou nedokáže sám napravit. Pěstouni utekli a my tu tlacháme, místo abychom se chlapci pokoušeli pomoci. Moc strkáš nos do cizích záležitostí, Alanbirde. Uvědom si, že i tvůj dar má stinné stránky. Tak nám ponech právo být rovněž nedokonalé. Nic zlého jsme neprovedly. Jeden vystrašený zlobivý kluk se nepočítá, když navíc zranil mého…“

Andraxela se kousla do rtu a odmlčela se, načež se bez okolků přenesla do chlapcova pokoje. Alanbird to předpokládal, tak se tam objevil v závěsu za ní. Anvivia se matky nikdy nebála, nyní ji však našel třesoucí se pod pohledem té, o níž nevěděla, že sdílí její tělo.

„Viv, prosím tě, necháš nás o…“ pokusil se ji zcela zbytečně ochránit, protože vzápětí zmizela ve vedlejším pokoji.

Sám ovšem k nelibosti Andraxely, snažící se ho vypakovat z místnosti, na její nepříjemný pohled patřičně nereagoval. Povzdechla si tedy a rezignovala. Pak se tam objevila jakási divně nehmotná vedle Asirty, která se rozhlížela kolem. Vázy s růžemi ji dojaly a pohled na nehybné tělo chlapce rozlítostnil.

Alanbird v šoku zíral na zdvojení své matky, které nechápal. Ale hodlal se na to zeptat bratrů. Nyní však pozoroval, jak se Andraxela

přemístila nad rakev, aby bez problémů pronikla dovnitř. Asirta ji následovala, ale tak, že z bezpečné vzdálenosti hleděla dolů. Tvářila se zamyšleně i lítostivě, zatímco Andraxela se věnovala zkoumání. Po chvíli se vynořila ven a obě se přemístily k muži, jehož tvář stále vyjadřovala údiv.

„Žije. Dýchá, má pulz, všechno funguje normálně. Až na jednu věc. Vědomí je fuč. Pokud by jen spal, zachytila bych nějaké impulsy, třeba obsah snů. Jako se to stává u Sir, když spí a já ji hlídám. Ale on je prázdný. Jako bez duše…“ zněla mu v hlavě její nepříjemná telepatická slova.

Asirta se tiše rozplakala: „Co jsi to provedl? Neměla jsem s tebou mluvit o té věci se zánikem planety a o všem kolem toho! Tak jsi toužil po vědění… Copak jsi udělal se svou myslí? Co sis přál? Kdopak ti ublížil, Angile?“

Andraxela se ostražitě rozhlížela a větřila jako zvíře, ač stále vypadala lidsky. Alanbird byl fascinován tím, co vidí. Už si byl i celkem jistý, kdo za tím stojí. Jenom neznal princip toho všeho. Sledoval, jak matka zničeně chodí sem a tam v co největší blízkosti schrány s chlapcem a chápal její žal.

„Chlapec bude určitě opět v pořádku, Sia. Ničeho se neboj, ano?“ snažil se ji uklidnit, ale jak sám věděl, bez důkazů o tomto tvrzení neměl šanci uspět.

Splynula s Andraxelou a nepřítomně odsekla: „Mé city nejsou tvoje starost.“

A zrovna, když se do pokoje vracela Anvivia, žena s dvojí duší zmizela.

Asirta upřeně hleděla do naprosto stejných očí, jaké měla ona sama. Andraxela se tvářila také stejně. Obě měly v pohledu naprosté zoufalství. Nemluvily, jen zíraly. V duchu si promítaly totéž. Včerejší setkání s Angilem. Ty krásné chvíle, kdy ho zachránily, povídaly si s ním a on je pak objímal. Stav chlapce je zdrtil a Andraxela navíc vnímala v jeho pokoji něco podivného. Jakousi děsivou moc, před níž musela utéct. V podstatě ani neslyšela Alanbirdova slova. Nyní jí bylo rovněž jedno, že Zpovědník očividně touží po zjištění podrobností jejích úprav i spojení s Asirtou.

Všechno ztratilo smysl. Pro obě ženy. Sice stále doufaly, že bude chlapec zase v pořádku, ale jelikož už zažily nespočet zklamání, nevěřily na zázraky. Bolest v srdcích obou byla nezměrná. Andraxelu drtila hlavně bezmoc. Musely čekat, nechat věcem volný průběh. Ale ona měla ráda boj, kdy byl její nepřítel živý a skutečný, aby mu mohla jedním pohybem useknout hlavu. Bavila ji strategie a zahnání oběti do kouta. Jenže co s tím, který byl zcela neznámý? A ani Anvivia, proslulá a nesmírně schopná dětská lékařka, nic nezmohla.

Asirtě už párkrát zemřelo dítě, nicméně Angilova nehybnost na ni působila o dost hůře. Sama to nechápala. Andraxela už vůbec, přesto se cítila stejně. Ve světle hrůzy, které byly před chvílí svědkem, jim to naplno došlo. Milovaly ho tak, až je to kvůli chlapcovu věku nesmírně děsilo. Ale ještě více obava, že už možná nevyroste. Nemá budoucnost. Stejně jako Anaxia. Radost z chvil

čekání v parku na setkání s ním zhasla jako vypálená svíčka. Obě duše tiše plakaly a volaly ho zpět, což Asirta nevědomky vysílala i svým zpěvem. Pak celá uslzená vyčerpaně usnula. Andraxela tuto možnost neměla, tak trpěla dál. Poprvé za dobu sdílení těla s Asirtou jejich spojení trochu zalitovala. Zaťala však zuby a umínila si, že musí být silná pro ni. Jenom si nebyla jistá, zda to dokáže.

Alanbirdova zvědavost se zážitkem s rozdělením jeho matky na dvě totožné ženy ještě prohloubila. Neztrácel čas. Zanechal Anvivii samotnou, když slíbila, že mu okamžitě řekne, kdyby se něco změnilo. Hodlal se k chlapci zase vrátit, ale nyní bylo něco důležitějšího. Zhmotnil se rovnou v laboratoři bratrů, kteří často pracovali ve dvojici. Aison sice dával přednost léčení nemocí, ale nyní to nebylo zapotřebí, tak pomáhal Ariletovi s výzkumem. Alanbird věděl, že bratři pátrají po něčem, co by vyřešilo tu degeneraci v umělém prostředí. Doufal, že budou sami, aby s nimi mohl mluvit bez obav. Vytušil, že je to tajemství.

Měl štěstí. Spatřil oba genetiky, jak stojí u velké obrazovky, na níž promítali různé obrázky. Když se tam objevil, Ariletus okamžitě zbystřil pozornost a byl ve vteřině otočený k příchozímu. Jeho instinkty válečníka stále fungovaly. Také vysoká postava s mohutnými svaly o jeho minulosti dost vypovídala. Vždycky byl nesmírně vysoký a ramenatý. Na vzhledu si zakládal i v jiném směru. Měl pohlednou tvář a o ni i celé tělo pečoval jako leckterá žena. Zpovědníkovi nyní prozradil bystrý čich, že se bratr důkladně navoněl kolínskou. Jeho tvář byla vždy pečlivě oholená a oblečení

kvalitní a elegantní. Musel uznat, že má bratr skvělý vkus, aniž by byl zženštilý. To také Ariletus v žádném ohledu nebyl.

Aison byl subtilnější a spíše nenápadný, ač také velmi pohledný. Ten se otočil vzápětí a hodil po bratrovi přátelským úsměvem, zatímco Ariletus měl tázavý výraz. Svalnatý genetik měl přímou povahu a vždy šel rovnou k věci. Tohle ho ostatně naučila právě Andraxela, jež ho po jedné z Asirtiných smrtí vychovala a udělala z něj slavného válečníka. Aison rovněž zažil výchovu této ženy, která i jemu nahradila matku a umožnila mu rozvinout léčitelské nadání.

„Copak tě sem přivádí, bratře Zpovědníku?“ uvítal Alanbirda Ariletus, který se mu ze zvyku pokoušel vyčíst jeho úmysly z pohledu.

„Zdravím tě, Alanbirde. Soudím, že máš také hodně práce. Lidé jsou neklidní a zpráva o postupné degeneraci jim na náladě vůbec nepřidala,“ doplnil Aison a smutně se pousmál.

„Vlastně jsem se přišel podívat, jak pokračujete. Jste přece autory speciálních klíčů, které nám umožňují používat naše zvláštní schopnosti. Také jste upravili vadné geny a stvořili umělé. Jistě ve svých vzorcích máte dost zajímavé exempláře, mám pravdu? Třeba by to jeden z nich vyřešil? Nebo jste ty vzorky už vyhodili?“ zajímal se mazaně Alanbird a aktivoval svůj dar, aby zjistil, zda bratři nemají výčitky svědomí z toho, že provedli něco zakázaného.

Neuspěl. Ani jeden z genetiků se nesesypal a nevyklopil mu nic o této věci. Očividně to nebrali jako vinu. A to rozhodně nebyli zlí. Když s nimi kdysi řešil jejich minulost, Aison byl naprosto čistý.

Litoval snad pouze toho, že nedokázal zachránit něčí život, ale to nebyla jeho vina. Ariletus sice zabíjel, ale ve válce nebo v sebeobraně. Také pouze vojáky, nikdy obyčejné lidi, hlavně ženy a děti. Musel na to jít jinak, tak zkusil pomyslet na to, že se stali oběťmi činu někoho jiného. To už byli trochu nesví, ale stále ne až tak, aby o tom začali mluvit. Pochopil, že je to osobou, jež tuto věc provedla. Mělo to svou logiku, když šlo o jejich matku.

Mezitím mu Ariletus prozradil: „Vzorky samozřejmě nevyhazujeme. Skladovali jsme je a nyní opět procházíme různé varianty, abychom našli možnost, která by mohla pomoci."

„Zrovna používáme simulátor, podívej. Zde můžeme vidět, jak úprava vypadá a co způsobuje," nahrál mu do karet Aison.

Alanbird přistoupil blíže a zahleděl se na obrazovku, z níž na něj shlížela tvář jeho bratra Arileta. Vůbec se tomu nedivil. Všichni dobře věděli, jak se Ariletus rád dívá do zrcadla.

Když si ten všiml jeho pobaveného úsměvu, nevrle podotkl: „Na kom jiném si to lépe představím a vyzkouším, než na sobě? Hned vidím změnu."

Zpovědník nenápadně pohlédl na jejich bratra Aisona, který pracně skrýval smích, a pokračoval: „Chápu, bratříčku. Nicméně, co třeba nějaká žena? Dá se tu zobrazit, abychom viděli, jak vypadá s genetickými úpravami? Třeba matka, abychom tady měli někoho, koho dobře známe."

„Jistě, to není problém! Tady ji máš," přiskočil k monitoru blíže ten subtilnější z obou mužů a změnil obraz.

„Vím, že není moc času, ale mám chuť si pohrát. Můžu projít všechny vzorky a podívat se, jaké změny způsobují? Třeba vám s tímto problémem pomůžu?“ navrhl zdánlivě nezúčastněně Alanbird.

Ariletovi už to ale zjevně vrtalo hlavou, protože vzápětí namítl: „Naše matka není dobrý objekt pro genetickou úpravu, Alanbirde. Její DNA se nedá změnit. Takže nejspíš nezdegeneruje, ale není možné ji nijak upravit. Nejde to.“

Anaxianský Zpovědník to nechápal. Jak potom bylo možné to, co dnes viděl? I úpravy Andraxely, jež namaloval Angile.

„Přesněji, její DNA se nedá zreplikovat,“ připojil k tomu navíc druhý genetik, což mu zamotalo hlavu zcela.

Korunu tomu nasadil opět Ariletus, který řekl: „Abychom byli úplně přesní, je to jeden jediný gen, který se nedá v původní podobě zreplikovat. Gen zpěvu Sirény, čili to svinstvo, co jsi ty jako jediný v pozměněné formě zdědil.“

„No, ona tomu kvůli účinkům, připomínajícím působení feromonů, říká Hmyzí gen, jak všichni dobře víme,“ poznamenal Aison, nesvůj z Ariletova vražedného pohledu na jejich bratra.

Už se ho chtěl zeptat, co se děje, když tu někdejší válečník přiskočil ke zcela konsternovanému Alanbirdovi, chytil ho za límec u košile a s obličejem těsně u jeho vztekle zasyčel: „Zmatený? Tak co kdyby ses už konečně přestal chovat jako ženská nebo srab? Chápu, že to máš ve zvyku. A ten tvůj slavný dar je navíc o manipulaci. Ale do háje, Alanbirde, jsme rodina! To nemůžeš

prostě vyklopit, o co jde? Urvu ti snad hlavu? Ač se přiznám, že bych to udělal rád."

Aison s vyplašeným výrazem přispěchal blíž, což možná přimělo Arileta pustit jejich bratra, aby ho informoval: „Tady náš detektor hříchu něco ví. A místo férového chlapského přístupu dělá ciráty."

Svalnatý genetik si znechuceně odplivl, zatímco roztřesený Alanbird vyndal zpod košile obrázek Andraxely, namalovaný Angilem, a tiše přiznal: „Ano, vím. A máš pravdu, zachoval jsem se jako idiot. Těžký den, bratři."

Ariletův pohrdavý výraz se nezměnil, ani když zpovzdálí hleděl na obrázek, jehož se chopil Aison, aby se vzápětí vyptával: „Kdo to kreslil? A co jsi viděl? Já myslel, že to nebude nikde jen tak ukazovat! Napadla snad někoho?"

„Kreslil to jeden malý chlapec. Zjevně se mu to líbí. Já viděl jenom cosi, co připomínalo ducha. Jak je možné, že…" objasnil Alanbird, ale přerušilo ho, jak se Aison zděsil: „Malý chlapec? On se toho vážně nebojí? I my se báli!"

„Mluv za sebe. Je to spíš odporné. Nelidské. To je vše," ušklíbl se Ariletus.

„Co je to za gen?" hlesl tázavě Alanbird a upřel na něj prosebný pohled.

„Byl to pokus z doby, kdy jsem testoval geny pro noční vidění, lepší sluch a celkově bystřejší smysly. Zvířecí geny. Je to taková metamorfóza. Já to nemínil použít, ale bohužel jsem si je nechal. A ona přišla a vyzvídala. Mě to nenapadlo nijak řešit, nedošlo mi, proč to dělá. Matka byla s ní, víš? A já…" selhal silnému a

neohroženému válečníkovi hlas zahanbením, jak Zpovědník pochopil.

Aison si naštěstí vzal slovo místo bratra, trápícího se selháním silné vůle, ač to bylo ovládnutím mocí, jíž nikdo neodolá. To bylo Alanbirdovi jasné. Každý ze sourozenců měl přesnou představu o jeho účincích z toho dne, kdy jim to bratr líčil v přítomnosti zhroucené Asirty.

„Využila nás. Použila svou moc, abychom nevnímali a pomohli jim. Původně šlo o sdílení jednoho těla. Splynutí. Chtěly, aby matka byla pod ochranou. Ač kdo ví, jak by to fungovalo, když stále má ten zpropadený gen. Nešlo to právě kvůli němu. Jak už jsi slyšel, nejde replikovat. Andraxela v matčině těle není tak silná, jak na to byla zvyklá, tak sám nevím, proč to udělala. Možná šlo o duševní podporu? Každopádně nebylo možné, aby se spojily. Tak ji napadlo, že nahradí Asirtin specifický gen tímhle a budou téměř totožné, přičemž jedna je vždy v podvědomí, zatímco druhá ovládá tělo," sdělil mu mírnější z bratrů.

„Dá se to využít pro moment překvapení. Ale v případě potřeby je to i zbraň. Ty její tesáky by dokázaly někomu prokousnout hrdlo a třeba vypít všechnu jeho krev. Drápy klidně stáhne člověka zaživa z kůže. Bílá tvář a rudé oči to dokreslují. A vrčení místo normálního hlasu taky není příjemné. Vypadá jako predátor. Taková bizarní lidská šelma," popsal už trochu klidnější svalovec.

„A já jsem si téměř jistý tím, že mi ta šelma čte myšlenky, ačkoli si mysl chráním. I tohle dokáže? Co ještě umí?" vyzvídal dále Alanbird.

„Nevíme, protože je fakt, že se jim od té doby raději vyhýbáme. Ale když nastoupí na místo hlavní duše, poznáš to. Je jiná. Taková dravá. Jako zvíře, ač samozřejmě neztratila lidský intelekt," potvrdil mu jeho dojem Ariletus.

„Ale jak jste to dokázali, když Andraxela měla svou vlastní DNA?" nechápal stále Zpovědník.

„Jednoduše. Princip je v podstatě stejný jako při někdejších opravách defektů našich genů, či vkládání klíčů. Jenže ona dostala injekci s kompletně odlišnou DNA, která se od té matčiny liší jen tím bizarním genem. To ji logicky vypudilo z původního těla a její duše přijala totožný vzhled. A matčino tělo zase může používat ony úpravy, když ho ovládne Andraxela," podal mu vysvětlení fyzicky křehčí genetik.

„Její původní tělo jsem rozsekal mačetou a spálil ho na popel, jak si přála," uzavřel klidně kolega, zatímco na Aisonovi bylo vidět, že se z toho rozklepal.

„A nemrzí Andraxelu, že v matčině těle neuzvedne meč?" podivil se Alanbird, který při sdílnosti bratrů pookřál.

Jim se očividně také ulevilo, když mu prozradili skrývané tajemství, trápící je navíc tím, že se cítili být oběma ženami zneužiti.

„Jako bys ji neznal. Když má cíl, na prostředky a oběti nehledí. To celé je pro mě sice nechutné, ale v tomhle ji chápu," vyjádřil se Ariletus, který stejně jako on Andraxelinu povahu rovněž dobře znal.

„Jistě. Vždy byla poblíž a mnohé z nás vychovala. Matka ji potřebovala a ona usoudila, že jí musí být stále nablízku. A vy jste jí

to mohli dát. Měli bychom to akceptovat," projevil svůj názor na celou věc Anaxianský Zpovědník.

„Jen kdyby to nebyl tajný experiment, který by leckdo nemusel pochopit. A my dva jsme v něm namočení," zachmuřil se Ariletus.

„Nevědomky, neúmyslně. Nejste ničím vinni. Ale z její strany to taky neberte jako akt zlé vůle," bránil Andraxelu příchozí bratr.

„Udělala z naší matky zrůdu! Podivnou šelmí stvůru, která by mohla někoho rozsápat zaživa. I když nemůžeme zemřít, tohle je zločin! Navíc jsou to dvě osoby. I kdyby si byly jakkoli blízké, nemají právo sdílet jedno tělo!" vztekal se opět někdejší válečník.

Alanbirda tím nepřekvapil. Sourozenci věděli, že tohle je jeho povahový rys a neznepokojovali se jeho hněvem a náladami. Dobře se znali. Ani nejjemnější ze všech bratrů, přátelský Anadir, se ho nebál. Často bratra popichoval. Ti dva na sebe žárlili a tak trochu bojovali o lásku matky, nicméně se měli stále rádi.

„Myslel jsem, že na pravidla kašleš, když účel světí prostředky?" troufl si mu nyní říct Zpovědník.

Po jeho slovech ho bratr sice nerozsápal, ale nepochopitelně opustil místnost. Alanbird tam zůstal pouze s Aisonem, který se přátelsky usmíval a zjevně tyto nálady Arileta nesdílel.

Potom zvážněl a s použitím telepatie k bratrovi vyslal: „Ne, že mu to řekneš, jinak si mě bude po zbytek věčnosti denně pro zábavu porcovat mečem! Svěřil se mi, že ho na těch Andraxeliných úpravách něco děsí. I když to před tebou nepřiznal. Už když ho vytvořil, ihned prohlásil, že ten gen nikdy nepoužije. A pak jej objevila ona. Pořád má výčitky. Prý jako by z ní cítil zvláštní,

ohromný druh moci. Hrozivý a nepřemožitelný. A znáš ho. Nesnáší, když je pokořen, či přemožen. Nikdy nepřipustil, aby mu kdokoli vládl. Kromě naší sestry Abermy, ale tam jde o lásku. Jinak je jako skála. Ale krásně tvarovaná a voňavá!“

Oba vyprskli v smích, načež Aison poděkoval Zpovědníkovi za odnětí tíhy toho tajemství a on jemu za informace. O chlapci se nezmínil. Usoudil, že je nebude ještě více zatěžovat. Stále doufal, že se situace brzy změní a budoucnost bude tak skvělá, jak naznačovala vidina Axiley, týkající se právě Angila.

Avšak čas plynul a nic se neměnilo. Anvivia stále hlídala nehybného chlapce a Alanbird každý den přicházel, aby se dočkal jejího smutného pohledu. Asirta z pro něj nepochopitelných důvodů jeho pokoj vůbec nenavštěvovala. Usoudil, že je to pro ni příliš bolestné. I jemu se vyhýbala a odmítala pokusy o hovor na téma úprav Andraxely. Stejně tušil, že mu ta vyčetla z mysli, co zjistil u bratrů, ale jinak o tom hovořit nechce.

Ostatně, tato někdejší strohá bojovnice byla málomluvná odjakživa. A s její vůlí nehnul on ani nikdo jiný po celá staletí. Nereagovala dokonce ani na jeho dar, což ovšem platilo i předtím. Matka sice ano, ale v tomhle zřejmě ani jedna necítila žádnou vinu. Zbývalo jenom čekat a doufat, že se jednou budou chtít svěřit samy od sebe. Hodlal jim to dopřát.

Tak šel čas a jedinou pozitivní věcí bylo to, že Angile očividně rostl, jak bylo už po pár dnech jasné. Co nikdo nevěděl, bylo, že se jeho schrána každý den zalije krví, kterou do sebe tělo nasává

kožními póry. Probíhalo to ve stejnou dobu, v jakou mysli duchem nepřítomného chlapce podávala pohár s krví jeho tajemná a mocná společnice Ishtara.

5. KAPITOLA – ŠELMY V KŘOVÍ

Asirta strnule stála v davu. Už to samo o sobě bylo divné. Mezi tolika lidmi se necítila nikdy dobře. Nyní to ale vůbec neřešila. Poslední půlrok byla jako tělo bez duše. Často plakala, hleděla do prázdna, uzavírala se doma a skrývala své pocity před dětmi. Neustále měla před očima nehybné tělo Angila. A jelikož se jeho situace za tuto dobu nijak nezměnila, propadla naprostému zoufalství. Přestala věřit v zázrak, ač se jí Alanbird snažil dávat naději.

Místo toho měl už brzy nastat konec planety Anaxia a ona cítila blížící se zmar v kostech tak, že to nemohla snést. Proto se bez vědomí potomků vydala mezi lidi, kteří se rozhodli pro pobyt v hypnokomorách. Nechtěla tiše čekat na zkázu Anaxie, dívat se na to z kosmické lodi, ani dál čelit pohledu na stále nehybného chlapce, který pro ni byl vším, ač vůbec nechápala důvod.

„Bratři a sestry! Konec se blíží a my se shodli na tom, že nechceme…“ zněl do okolí zvučný hlas mluvčího a vůdce celé akce, jehož projev ale v podstatě ani nevnímala, a navíc obsah dokázala lehce odhadnout.

Rozhlédla se kolem. Byla v parku, kde naposledy viděla chlapce a pak jí její syn oznámil, co se mu stalo. Připadalo jí to symbolické. Toužila po ukončení té mizérie, když celou duší křičela bolestí nad jeho ztrátou. Dav se pohnul a tlačil ji s sebou k místu, odkud se měli

přenést na loď, nachystanou na oběžné dráze blízké planety. Hodlala se prodrat do prvního transportu. Její místo v těle nyní zaujala Andraxela, jejíž dravá povaha to měla zajistit. Náhle však zachytila žádost o spojení. Nejdřív ji nechtěla přijmout, než jí došlo, že by to vzbudilo podezření u jejích dětí, což si nepřála. Povzdechla si a přenesla se o kus dále, mimo dav. Transport prostě musel chvíli počkat.

Alanbird ještě spal, když se ozvala žádost o vstup od Axiley. Okamžitě byl čilý a doslova vyskočil z postele, aby se přemístil ke dveřím. Sestra byla rovněž jakási rozrušená. Pustil ji dál a nedočkavě na ni hleděl. Ani se neposadila, zato divoce rozhodila rukama, když stanula uprostřed obývacího pokoje.

„Viděla jsem Angila! Dospělého a plně vzhůru!“ spustila nadšeně.

Nevěděl, co jí na to říct, ale okamžitě doplnila: „Stane se to už dnes! Vím to! Cítím! Mám silnou předtuchu. Ale je tu problém. Co jsem spatřila, je…“

Alanbirdův výraz ji přiměl k němu vyslat onu pro ni zvláštní vidinu. Jeho nijak nepřekvapila, spíš se zaradoval. Když ji vstřebal, pousmál se, což ji udivilo.

„Tebe tohle neděsí? Vždyť ani nevíme, kde to je! A co se to stalo naší matce? Taková zrůda… Co když mu ublíží?“ zděsila se upřímně Axilea.

„Ale víme. Já vím. Znám to místo. Matka mu neublíží, neboj se. A tohle navíc není Asirta,“ zkusil ji uklidnit, ale dostalo se mu jen podezřívavých pohledů.

Než to stihli rozebrat, přijal zajímavou informaci od někoho jiného. Vzápětí se tedy přemístili tam, odkud přišla.

Angile stál uprostřed místnosti a rozhlížel se. Regály byly prázdné. Před chvílí ho o tom dokonce informoval kovově znějící hlas z monitoru, který pak zhasl. Byl hotový. Vstřebal veškeré vědění, uložené v tomto prostoru. Navíc si zkusil mnoho věcí i v praxi. S tím mu ovšem vždy pomáhala Ishtara. Mnohokrát ho zaujala nějaká schopnost a toužil si ji vyzkoušet. V příští chvíli se žena objevila a zhmotnila příslušný nástroj, aby mohl. Například ty hudební. Vyzkoušel je asi úplně všechny. Naučil se bravurně hrát, malovat obrazy, vyrábět sochy…

Též dovednosti měl v malíčku. Uměl jezdit na koni, střílet z kuše i pistole, či řídit motocykl a auto. Rovněž sporty mu nebyly cizí. I tančit ho naučila. Každý styl, včetně párových tanců. Tohle ho bavilo asi nejvíc. Držet ji v náručí a nést se po parketu v elegantních šatech. S tím souviselo i slušné chování, stolování a dvorná gesta vůči ženám. Sice se ohradila, že tohle až tak nepotřebuje, ale on na nich trval.

Stále nezapomněl na svou krásnou šelmu. Často se mu také zdálo, že cítí její zoufalství a slyší pláč. Vnímal to svou vlastní duší. Ishtara ho vždycky musela uklidnit pitím z poháru a připomenout mu jeho úkol. Po chvíli se opět utišil a soustředil na práci, nebo na ty zábavnější činnosti jako poznávání hudebních žánrů nebo sledování filmů. Ona ho dokázala spolehlivě zaměstnat. I pouhá její přítomnost na něj působila jako lék na duševní trápení. Jen ho mrzelo, že o ní

nic nezjistil. Ale tušil, kým je. To ho trochu uspokojilo, ač ne zcela. Na osobní otázky nereagovala, nebo říkala věci, kterým nerozuměl, tak to nakonec vzdal.

Během výuky sice příliš nevnímal jiné věci, ale mimoděk zaznamenal, že se mění. Všiml si, že má větší ruce, a když přijde Ishtara, už na ni nehledí vzhůru, ale z výšky. Avšak ačkoli byl jinak dost zvědavý, bylo mu jedno, jak vypadá. Až dosud. Nyní, po skončení toho všeho, netrpělivě čekal, až se žena objeví. Tušil, že nastala chvíle, kdy se vrátí do svého těla, o němž neměl informace. Ani se o ně v podstatě nezajímal. Učení ho zcela pohltilo. I přesto nevymazalo city k té, u níž neměl tušení, kým vlastně byla. Brzy to však měl zjistit.

Ishtara se skutečně objevila, aby zatleskala a zvolala: „Blahopřeji ti, drahý! Ne každý by měl výdrž a tak silnou vůli, aby dokončil tento úkol. Znám lidi a jejich lenost a nezodpovědnost. Ale ty jsi jiný, můj dokonalý miláčku. Já sama nevím, zda by se mi chtělo toho tolik učit."

Uvolněně se zasmála a vycenila přitom své špičaté zuby, aby ještě dodala: „No a nyní přijdou ty tělesnější věci. Nemyslím to, co jsi odmítl vyzkoušet, ale návrat do tvého těla. Jenom se nelekni. Trochu ses vyvinul, víš? Tedy… Trochu je v tvém případě vskutku neadekvátní výraz."

Angile tentokrát věděl, na co žena naráží. V rámci své výuky zákonitě narazil na sexualitu a s tím spojené chování. Když to s ní jako vše ostatní probíral při jejích příchodech s pravidelnou dávkou

krve, zmínil se o tom, že nechápe, proč lidi na této činnosti tak lpí. Nijak ho nelákala.

Ishtara mu vysvětlila účinky pudu a připojila: „To víš, člověk je stále živočich a musí se rozmnožovat. Navíc málo používá svou vůli nejenom vůči pudům. A ještě méně je takových, kteří se rodí bez této potřeby. Nicméně má to i světlé stránky. I takto můžeš potěšit ženu, která je ti drahá. Připrav se na to, že za tebou budou v zástupech slídit a toužit po této činnosti. Však sám uvidíš."

„Tak je odmítnu," obrátil při té představě oči v sloup dospívající mladík.

Než si však vybavil ženu, po které stále tesknil a zarazil se. Tu potěšit chtěl, a pokud by si přála, aby to bylo takto… Najednou si představil, jak jí líbá ramena a šíji. Dlouho se té vidiny nemohl zbavit a měl problém pokračovat ve výuce, protože se k tomu jeho mysl stále vracela. Nutkalo ho to navíc i pokračovat dál ve zkoumání jejího těla, až by došel právě k tomu, co ho jinak nelákalo. Dost nerad se svěřil Ishtaře, o níž ale věděl, že zná řešení každého problému.

„To nic, drahý. Je to přirozené. Miluješ ji, tak myslíš i na tohle. I tak se dají propojit duše. Při krásném vášnivém splynutí těl. A ty se tohle navíc nemusíš složitě učit. Jsi vtělená láska. Ta sama přijde na to, jak udělat radost druhému. Uvidíš, ač tomu až do své první zkušenosti nebudeš věřit. Ale přesvědčíš se," usmála se vědoucím způsobem ona.

Angile ji zpočátku bral jako mentora a cítil ostych, nicméně postupem času si na ni úplně zvykl. Kdykoli přišla, měl z toho

radost. Nejdříve to přičítal možné osamělosti, ale později pochopil, že je mu prostě blízká. I přes děsivý vzhled byla milá. Také na něj tak hovořila a chovala se. Nyní pocítil rozpor z toho, co cítí k jiné ženě a že je tam s ní. Uvědomil si totiž, že ho k ní něco táhne, čemu v podstatě nerozuměl.

„Tebe by taky potěšilo, kdybych…“ začal zmateně, ale selhal mu hlas a zabylo divně.

Ishtara rozpaky zjevně necítila. A ani jiné emoce. Blahosklonně a chápavě se na něj podívala, až si připadal i přes načerpané znalosti malý a bezvýznamný. Konec konců, on se tohle vše učil, zatímco ona při tom, kým byla, to měla už dávno v malíčku zcela automaticky.

„Angile… Mě těší každá chvíle v tvé přítomnosti. Ať spolu děláme cokoliv. Mě nemusíš nijak uspokojovat na požádání. Jednou pochopíš, jak to myslím. My se neloučíme. Já budu vždycky nějak s tebou. Kamkoli půjdeš, s kýmkoli budeš… Ač připouštím, že si tě ohlídám! Ale nežárlím, jestli máš starost o tohle. Tedy vlastně ano, na celý zbytek vesmíru. Jenom ne na ni,“ sdělila mu něco, co opět příliš nechápal.

Avšak ta pasáž o tom, že bude neustále s ním, ho potěšila a uklidnila. Poté ho pro změnu rozhodila sdělením, že na ni zapomene, až se vrátí do těla.

„Ale já si tě pamatovat chci, Hvězdičko! Tolik toho pro mě děláš! Mám tě rád. Je to nespravedlivé, abych si myslel, že to byl Rám, kdo…“ protestoval.

„Uklidni se, drahý. Jen by tě to zbytečně mátlo. Takhle to má být. Vůbec nic mi nedlužíš, Angile. To ty děláš věci pro mě, ne naopak," trvala na svém, aniž ho to nechala dopovědět.

Pak upoutala jeho pozornost obrovským zrcadlem, které stvořila. Uviděl ji a vedle ní sebe. Užasl. Byl z něj vysoký dospělý chlap s obrovskými svaly, jako by trávil hodiny v posilovně. Jen poněkud neupravený. Měl dlouhý plnovous, vlasy po pás a nehty na rukou také delší, než bylo u muže obvyklé.

„To víš, zatím jsem příliš nedbala na detaily. Nechala jsem vše přirozené, jak to narostlo. Ale nyní to chce úpravy, aby ses více líbil sobě i jiným. Vyber si, jak si přeješ vypadat. Pomůžu ti s tím svým vlastním vkusem," vyzvala ho a s pohledem na jejich odraz vyčkávala.

To jej přivedlo k jejímu vzhledu a otázce: „Proč vlastně vypadáš takto? Je to tvá skutečná podoba, takže musíš?"

„Já nic nemusím, Angile. Vypadám prostě tak, jak chci. Mohu vypadat jakkoli. Klidně jako kámen u cesty. Anebo…" zasmála se Ishtara, než ho šokovala tím, jak se proměnila do jiné jemu známé podoby.

Odpoutal pohled od zrcadla a hleděl do tváře ženy, u níž ho až nyní zasáhla celá pravda. Pochopil, co ho k ní táhne, i proč vnímá její emoce a slyší to, co ona vydává. Cítil spojení mezi ním a jí. Asirta Andraxela, u níž ani nevěděl, že jsou to jména obou jejích duší, stála před ním.

„Moje krásná šelmo…" zašeptal omámeně a chystal se ji obejmout, jako by ho k tomu ponoukala nějaká neznámá síla.

V příští chvíli se však žena změnila zpět na tu rohatou s démonickými křídly a nelidské žluté oči se mlčky dožadovaly předtím zmíněného, aniž by ona jakkoli komentovala jeho předchozí chování. Tak se soustředil, jen mu blesklo hlavou, jak velkou moc Ishtara asi má, že dokázala napodobit i dojem z jeho milované do posledního detailu. Jako by okopírovala i její duši… Tohle měl pochopit až za tak dlouhý čas, že by jej ani nyní, kdy se stal mužem s rozsáhlými znalostmi, nespočítal.

Právě v této chvíli byl ovšem trochu bezradný. Žena si poradila lehce. Prostě mu tak vytrvale měnila vzhled, až byl spokojený. Nakonec před ní stál krásný mladý muž s krátkými, ale hustými černými vlasy, hladce oholenou tváří, jenž měl upravené i nehty a oblečeno to, co by se líbilo jeho šelmě, jak si vymínil. Tím něčím bylo černé triko bez rukávů s obrázkem vlka na hrudi a úzké kalhoty z černé kůže. Oděv doplňovaly i vhodné boty. Ishtara byla rovněž spokojená a on dal v podstatě na její úsudek. Sice se sám sobě také líbil, ale hlavně chtěl zaujmout konkrétní ženu.

„Upřímně, největší pozornost bys vzbudil nahý. Ale to by tě místo tvé šelmy lovily všechny ženy. Obávám se, že i ty zadané. Máš až příliš velké přednosti," utrousila provokativně Ishtara.

Obsah její narážky pochopil díky tomu, co ze své výuky věděl o lidském těle a jeho proporcích. Stejně ale zrozpačitěl. Sice byl nyní vzdělaný a měl rozsáhlé znalosti, stále byl ale mladým chlapcem bez zkušeností. I jeho oči byly mladé a už na první pohled nevinné, pokud se člověk dost vyznal v psychologii.

„Je čas jít," připomněla mu jeho zvláštní rohatá společnice.

Angilovi zabylo smutno z loučení a objal ji, aby dojatě řekl: „Stejně ti děkuji. Za všechno. Splnila jsi mi sen, Hvězdičko. Poslyš, jak se vlastně ve skutečnosti jmenuješ? Máš něco takového, ne? Asi sis jméno dala sama, ale…“

Už vůbec ho nepřekvapilo, že odpověděla: „Já mám mnoho jmen, Angile. Ale stále jsem to já. Není třeba je znát. Potkáš mě v mnoha podobách a oslovíš mě mnohými jmény. A učiníš tak s potěšením a láskou tak velkou, jakou necítil a ani nebude cítit nikdo jiný. Neloučíme se, jak už jsem řekla.“

Rezignoval. Vlastně mu imponovalo, že se s ní nemá cenu hádat. Přesto věřil, že mu nelže. Jen její sdělení nechápal. Nyní se připravil na návrat do těla. Než se nadál, všechno mu zmizelo před očima, včetně Ishtary. Chtěl protestovat a vykřiknout, ale nestihl to. V příštím okamžiku na její existenci úplně zapomněl. A potom už měl jiné starosti.

Když Alanbird a Axilea dorazili do bytu, který už půl roku sdílela Anvivia s onou podivnou skleněnou rakví s nehybným chlapcem, našli svou sestru rozrušenou. Ukázalo se, že tam Angile není.

„Já za to nemůžu! Řekl, že musí jít za ní. Nechápu, koho tím myslel, ani proč. Utrhl jednu z těch růží a odešel. Spěchal a nedal si říct,“ hájila se okamžitě.

„Nevadí, Viv. Já se po něm poohlédnu. Mám jisté informace o tom, kde by mohl být,“ konejšil ji Alanbird a Axilea přidala: „A já svolám Radu.“

„Ty se vrať k sobě domů a konečně si trochu odpočiň. Není třeba se čehokoli obávat," pousmál se ještě mile Zpovědník, protože si všiml, že je stále úplně strnulá a rozhozená.

Pak oba zmizeli, zatímco ona se stále nemohla vzpamatovat z toho, co viděla. Mělo to svůj důvod, který se chlapce, nyní již mladého muže, nijak netýkal. Vše začalo tím, jak ho po probuzení kontrolovala. Prožila šok. Jeho vzhled se změnil. Sice se měnil pořád, když chlapec rostl, ale ne takto. V šoku zírala na nový účes, oholenou tvář a upravené nehty i jiné oblečení. Ihned jí došlo, že se něco stane. Než ovšem zavolala Alanbirda a ten v doprovodu Axiley dorazil, opravdu se něco přihodilo. Skleněná schrána zmizela a Angile otevřel oči. Nyní dospělý mladý muž se posadil a rozhlížel se kolem sebe. Když uviděl poněkud vyděšenou a pro něj zcela neznámou ženu, podivil se.

„Kdo jsi? A kde jsou moji rodiče?" promluvil příjemným mužným hlasem.

Celkově na ni působil velmi dobře. Byl nesmírně přitažlivý, zvláště zmatený. Anvivia mu smutným hlasem prozradila, že pěstouni odešli a ona ho hlídala. A ač to bylo nezvyklé, odhalila mu svou totožnost. Tak moc na ni zapůsobil.

„Ty jsi ta Anvivia, členka Rady moudrých? A to jsi celou dobu seděla u mě? Proč? Nejsem přece nijak důležitý!" užasl, když mu došly souvislosti.

Vyprávěla mu, kdy ho poprvé viděla a co se tam dělo. Překvapila ho tím, že ho k ní údajně donesl Alanbird, ale tomu nevěnoval pozornost. Jen ho to, že se zjevně zná se dvěma členy Rady,

šokovalo. Pak si vybavil i růži od třetí osoby v Radě. Tu, již měl dostat po narození od Asirty, Bohyně lásky. Napadlo ho, že by ji měl vzít s sebou, až půjde za svou milovanou.

Pak Anvivii ohromil zvoláním: „Ráme, slyšíš mě? Potřebuji tvou pomoc."

V pokoji byla obývací skříň, plná různých knih a dekorativních předmětů. Co už ale nikdo neviděl, bylo její orámování. Rám se mazaně ukryl právě do něj, protože přesně odpovídalo jeho velikosti. Nyní se přemístil doprostřed pokoje a aktivoval vír ze čtyř živlů. I Angile musel jeho nápad obdivovat.

Rám ho kovově znělým ženským hlasem oslovil: „Co si přeješ, můj pane?"

„Prosím tě, neříkej mi tak! Nejsem a nechci být ničí pán. Mám jméno," opravil ho mladík, po jehož boku stanula užaslá členka Rady moudrých.

„Jsi můj tvůrce. Budu tě tedy oslovovat takto. Spokojen?" vedl svou Rám.

„Dobrá, když jinak nedáš… Chci za ženou, na kterou myslím. Víš, kde právě teď je? Přemístíš mě tam?" vznesl svůj požadavek Angile.

„Tohle je… Úžasné!" vydechla při pohledu na celou scénu Anvivia.

„To ještě nic není. Ale našel planetu, kterou jsme hledali," dorazil ji mladík.

„A pak, že nejsi nijak důležitý! Vlastně ti dlužím omluvu. Když jsme tě kdysi prohlíželi, zjistila jsem, že něco nemáš. Měla jsem dost

nevhodnou poznámku. Alanbird mě kvůli tomu málem sežral zaživa, a to mě má snad…“ přiznala, než se odmlčela.

Důvod odhadl díky vstřebaným znalostem o lidském chování i on, ale zaujalo ho něco úplně jiného, tak se vzápětí zajímal: „A co že to vlastně nemám?“

„Chybí ti pohlavní pud. Tak jsem řekla, že by ses nerozmnožil, ač… Prostě je tu gen, který ti zaručuje neměnnost. Nemůžeš zdegenerovat. Chtěla jsem ho tedy rozšířit,“ pokrčila omluvně rameny lékařka.

„A tvůj bratr, slovutný Zpovědník, mě bránil? Proč?“ podivil se Angile, aniž by jakkoli řešil, či komentoval její zjištění.

Došlo jí, že to o sobě zřejmě ví, tak ho prostě informovala: „Je podobný jeho genu, který zdědil po naší matce, Bohyni lásky. Ale jeho je jiný, vědomý. Ona… Promiň, nechci to rozvádět. Zkrátka jí to působí problémy. Co přesně dělá ten tvůj, si musíš zjistit sám. Já objevila jen tohle. A nejsem genetik.“

„No, já vlastně doufám, že poznám celou Radu. Myslíš, že mě do ní pozvou, když vím o té obyvatelné planetě? Anebo jim na to budu připadat moc mladý? Co říkáš ty? Nemohli byste mi dát šanci?“ staral se s obavami v hlase.

„Zavolám sem Alanbirda. Ten rozhodne. Ale myslím, že v tom jistě nebude problém. Vlastně už kdysi s Axileou naznačovali, že jsi důležitý. Rada může být svolána kdykoli. Přimluvím se za tebe. Pak můžeš předvést…“ potěšila ho žena, ale jemu náhle zatrnulo.

„Jenže já chci jít nejdříve za ní. Musím ji vidět. Stýskalo se mi. Omluv mě u nich, ano?“ vyhrkl, aniž ji nechal domluvit a utrhl jednu růži z keře v blízkém květináči.

Anvivia chtěla něco namítnout, ale stále aktivní Rám se do toho vmísil slovy: „Dovoluji si tě informovat, můj tvůrce, že k tvému setkání s Radou dojde již dnes. Ale nejdříve znova spatříš svou vyvolenou. Stejně tak Anvivia se dočká toho, po čem její srdce touží. Dojde k tomu, až si vzájemně odpustí své viny a pochopí podstatu toho, co se stalo v minulosti.“

Angile se radostně usmál, aby následně prošel Rámem a zmizel. Načež se i zařízení vypařilo, respektive opět zaujalo pozici na obývací stěně, kde ho bez upozornění nikdo neviděl. Anvivia byla z jeho sdělení tak v šoku, že nedokázala ani říct svým sourozencům, co viděla. Objevili se chvíli po zmizení mladíka, aby ji zanechali rovněž ve zmatku. Nakonec se vydala do svého původního bytu, kde čekala na signál ke schůzi Rady. Potřebovala se vzpamatovat.

Když Andraxela vyslechla od Axiley informaci o mimořádné schůzi Rady, na níž nikdo nesmí chybět, protože je to nesmírně důležité, zatvářila se otráveně. Nic ji nepotěšilo méně, než tohle. Asirta na tom byla pochopitelně stejně. Chystaly se zmizet do svého domu, který zanechaly napospas komukoli a čemukoli. Ani sílu ho zbourat neměly. Konec konců to za ně udělá zkáza Anaxie. Náhle však bystrá a ostražitá lidská šelma zachytila, že je někdo upřeně sleduje. Pohlédla tím směrem a nevěřila svým očím.

Stál tam muž, který upoutal svým vzhledem nejenom ji. Periferním viděním spatřila, že si ho všimly i ženy v davu a polohlasně hodnotí jeho vzhled. Měly oči navrch hlavy a v pohledu obdiv. Ji také přitahoval. Bylo jí divně slabo, když ho pozorovala. Mohutné bicepsy čněly zpod trika s její oblíbenou šelmou, čehož si ovšem přestala všímat, jakmile jí zrak sjel níže na jeho upnuté kalhoty.

Byl dokonalý. Počínaje hustými vlasy a krásnou tváří, až po úžasné tělo. Jeho oči navíc vyzařovaly neobyčejnou inteligenci. V ruce držel rudou růži, jako by se chystal na rande. Možná právě tohle podnítilo všechny ženy v okolí, aby ho obklopily. Najednou zapomněly na svůj úmysl nechat se uložit do hypnokomor. Každá doufala v to, že upoutá tohoto krasavce a sblíží se s ním.

Slavná Bohyně lásky ne. Byla jediná, která zůstala stát opodál. Nejenom, že nebyla zvyklá se o muže prát, ale z jeho vzhledu nesmírně znejistěla. Asirta si navíc vybavila své vztahy s muži a bolest z neopětovaných lásek. Tohle bylo tou nejspolehlivější pojistkou proti ztrapnění se před někým takovým. Sice jí bylo smutno, ale hodlala se s tím vyrovnat jako se vším ostatním. Povzdechla si a znova se připravila k odchodu, když se nesmírně podivila.

Neuvěřitelně krásný svalnatý mladík se totiž z klubka svých obdivovatelek nekompromisně vymanil. Sledovala, jak zklamané ženy hledí na jeho široká záda, zatímco muž míří jejím směrem. Chvíli tomu nedokázala uvěřit, ale brzy to bylo naprosto jasné. Šel k ní. Neuvěřitelně ji to rozhodilo. Panikařila oběma dušemi a

Andraxela úplně zapomněla číst v mysli příchozího. Působil na ně tak, jako žádný muž před ním, což obě nechápaly.

Byly to však ženy, žijící již mnoho životů. Jedna měla instinkty šelmy a druhá svůj dar. V nastalé situaci, kterou vyhodnotily jako jistou formu nebezpečí, se obojí muselo nutně projevit. Sice by rády utekly, ale něco je paralyzovalo a nutilo setrvat na místě. Počkat, až k nim ten úchvatný exemplář muže dorazí. Potřebovaly však znát jeho důvody pro tento čin. Tak jednaly po svém.

Andraxelu v těle rychle nahradila Asirta. Ta použila svou moc a zároveň se přesouvala směrem k nedalekému křoví, které ukrývalo travnatý plácek. Na tom se její ochránkyně často mazlila se svou vlčí smečkou. I nyní ji zavolala k sobě. Vlci byli nedaleko. Její momentální nejistota je přivolala ještě blíž. Byla alfa, ta nejsilnější z nich. Tak ji vždy brali.

Asirta změnila oděv. Nyní na sobě měla velmi svůdné bílé šaty se stříbrným zdobením. Barvu vlasů rovněž přizpůsobila svému momentálnímu vzhledu, což ji učinilo ještě přitažlivější. Musela se cítit dobře, když měla jednat s takovým krasavcem. Navíc i její moc působila silněji, čím lépe a svůdněji ona vypadala. Pousmála se a posunkem neznámému naznačila, aby ji následoval do ukrytého prostoru. Její ješitnost, která byla nedílnou součástí toho, když používala svou moc, uspokojilo poté zjištění, že ji krasavec skutečně poslechl. Netušil, co ho čeká. Ani ona však neměla ponětí o tom, že se pro ni chystá překvapení.

Angile se vyděsil, když zjistil, co se jeho vyvolená zjevně chystá udělat. Málem se prodral davem a zkusil ji odradit od onoho úmyslu třeba i sdělením, že toho už není zapotřebí, když tu spatřil, jak se přemístila stranou. S někým hovořila, to mu bylo jasné ze zaujetí a nepřítomného pohledu. Navíc to byla jeho šelma, ne zpívající kráska. Ta ji nahradila o chvíli později, kdy si jej konečně všimla. Ale připadalo mu, že je spíše vyděšená, než nadšená z toho, že na ni hledí. Došlo mu, že ho zřejmě nepoznala, s čímž pochopitelně počítal. Hodlal se jí však brzy připomenout.

Mladík vůbec nevnímal očividný zájem jiných žen o svou osobu. Viděl jen ji. Vymanil se svým nechtěným obdivovatelkám, a když změnila vzhled a kráčela směrem k ukrytému plácku, neváhal a neprodleně ji následoval. Ostatně, nabádal ho k tomu ten zvuk, který si okamžitě vybavil. Stále mu rozuměl. Nyní zněl toužebně. Pochopil, že se jí líbí jako muž. To sice nebylo úplně ideální, ale pro začátek byl spokojený i s tím. Moc se těšil na to, až si s ní promluví. Zjistí její totožnost a obě jména, poví jí, co se naučil a objevil, a omluví se za svou dlouhou nepřítomnost. Neznal ji dost dobře na to, aby mu došlo, že rozhovor s ní rozhodně klidný a příjemný nebude.

Když dorazil na umně ukryté místo mezi keři, našel ji ve stejné podobě, jen s jinou hlavní duší. Poznal to ihned jak podle výrazu očí a nepřítomnosti zvuku, tak i podle ostražitého chování. Zatímco on totiž stanul uprostřed prostoru, její krok se nezastavil. Obcházela ho kolem dokola. Mlčela. On se mluvit chystal, ale při pohledu na ni mu vyschlo v krku. Bylo to zvláštní, pozorovat ji z výšky, když předtím byl menší, než ona. Zabral se do vzpomínek na jejich

někdejší setkání, když tu se lekl. Ve zlomku vteřiny se totiž změnila situace.

Kráska s nádherně stříbrnými vlasy se zastavila a celá zčernala. Místo šatů se na ní objevila černá kombinéza a vlasy také získaly původní temný odstín. Asi kvůli kontrastu, protože se vzápětí proměnila do té děsivější podoby. To však nebylo všechno! Ruka s dlouhými drápy ho uchopila za krk, přičemž se žena vznesla tak, aby nebyla menší, než on. Ucítil pach krve, když mu proťaly kůži. Z bezprostřední blízkosti zíral do rudých očí, které se mu snažily nahnat strach, a čelil úšklebku ve tváři s hrozivými špičatými zuby.

„Spolupracuj, pokud chceš z tohoto křoví vylézt vcelku. Je známo, že lež má krátké nohy, a já ty tvoje rovněž ráda zkrátím, jestli se budeš vykrucovat. Proč mě sleduješ?“ šokovala ho nepříjemnými, vrčivě znějícími slovy.

„No tak, bude to? Nerada čekám. Jestli hned neuslyším to, co chci vědět, pomůžu ti svými zuby. A věř tomu, že jsem schopná rozsápat tě na kusy. Od hlavy až k patě,“ pokračovala po chvíli ještě výhrůžněji, když se nedokázal probrat z ohromení.

Mladík jí však odpovědět nestihl. Oba totiž upoutalo vzteklé zavrčení. Objevili se tam vlci, na nichž byl vidět zmatek. Jevili známky rozrušení a nelibosti. Tlačili se k sobě, jako by se báli, což nechápala. Pak jeden z nich přišel blíže. Byl to nyní také již dospělý Daimon, kterého Angile poznal podle zabarvení srsti. Zoufale zakňučel a zadíval se na toho, kterému ubližovala. A byl to právě on, jehož vrčení ji vyrušilo. Bez ohledu na její postavení se na ni nyní díval tak zle a nepřátelsky, jak by to u něj nikdy nečekala.

Pohlédla zpět na muže, kterého věznila svými drápy. Zavětřila a nabrala na prst krev, stékající mu po šíji, aby ji důkladně očichala a poté olízla. Mimoděk u toho pustila Angilův krk. Ve svém zaujetí vůbec nevnímala okolí. Vstřebávala dojmy z krve, které jí stále něco připomínaly.

Probrala se až ve chvíli, kdy si stále zkrvavený mladík dřepl k vlkovi, jenž ho zjevně bránil, a pohladil ho se slovy: „To nic, Daimone, jsem v pořádku. Asi se tvé kamarádce dospělý nelíbím. Anebo takto prověřuje všechny muže, které potká. Nevadí, je to přece jen škrábnutí."

Andraxele konečně došlo, kým ten muž je. Instinkty šelmy se opět probudily a jednaly dříve, než si to pořádně promyslela. Možná nejenom ty ochranitelské. I vůně jeho krve ji nutila k tomu, vzít mladíka pryč. Podvědomě si ho zabírala pro sebe.

Měla však i strach, protože stále krvácející Angile hodlal setrvat v podřepu a pohladit i další členy smečky, kteří následovali Daimonova příkladu a hrnuli se k němu. To, že přátelsky vrtí ocasy, žena v podstatě nezaznamenala. Vrhla se před něj a oba zmizeli vlkům přímo před očima.

6. KAPITOLA – VZDOR I ODEVZDÁNÍ

Alanbird už cítil značné nepohodlí, ale nevzdával to. Krčil se za kašnou, která ho alespoň trochu uklidňovala šuměním vody. Doufal, že ho ti dva přehlédnou, až přijdou. Že se tak stane, bylo více než jisté. Vidiny jeho sestry ještě nikdy nezklamaly. Doprovod však odmítl. Axilea sice byla znepokojená a zvědavá, ale on matce kdysi slíbil, že si existenci tohoto místa ponechá pro sebe. Nechtěl slib porušit. Připomněl jí i Arendaxelovi, co důležitého je posléze čeká. Zmizel jim s tím, že Angila co možná nejdříve dopraví na zasedání Rady.

Nyní ho nesmírně zajímalo, jak proběhne jeho setkání se ženou, která v sobě hostila dvě duše. Hlavně ta zvláštní situace, kterou díky daru své sestry viděl. Probudila se v něm hrozná zvědavost. Když se skutečně objevili kousek od jeho úkrytu, měl ohromnou radost. Zůstal však tiše a modlil se za to, aby ho nesmírně ostražitá Andraxela nenašla. Brzy však pochopil, že má lidská šelma naštěstí úplně jiné starosti. Už jejich příchod byl velmi dramatický.

Ležel na zádech jako brouk na krovkách. Pod sebou cítil něco měkkého, co ho však momentálně vůbec nezajímalo. Důvodem byla ona. Jeho šelma klečela přímo nad ním v pozici, k níž by si nezasvěcený pozorovatel mohl přiřadit dost intimní význam, ač tam

v této chvíli nic takového rozhodně nebylo. Mladíkovi se ale nastalá situace určitě zamlouvala. Poctil ženu tak procítěným pohledem, až celá znervózněla.

Andraxela prudce vstala a on se pozvedl na loktech, aby poznamenal: „Sice jsi mě přivítala poněkud ostře, ale musím přiznat, že tohle mi to vynahradilo. Asi si budu muset zvyknout na to, že…“

Poloha jeho těla na ni působila dost provokativně, což musela zakrýt tím, jak mu stroze odsekla: „Hlavně si zvykni na to, nevyvozovat z věcí mylné závěry, štěně. Tohle je běžný postup v bitvách, když chce našinec zachránit hlupáka, co strká hlavu tam, kam by neměl, a může o ni přijít. Je s podivem, že je stále někdo tak pitomý, aby se nabídl k obědu vlčí smečce. Nemluvě o přebujelém smyslu pro romantiku, díky kterému zcela nesmyslně krvácím i já.“

Zamračila se a prohlížela si ruku s několika kapkami krve. Nedopatřením se totiž chopila i stonku růže, již mladík držel. Tak moc se ho snažila zachránit, že si toho nejdříve vůbec nevšimla.

Nyní na chvíli přestala vnímat, protože se jí v mysli nečekaně objevilo: „Krví odhalí ti růže, kdo tebe milovat může. Komu ji dnes budeš sát, tomu lze svou lásku dát.“

Její protějšek mezitím vstal a přišel až k ní. Umístil svou ruku nad její, aby jí vyléčil drobná zranění, způsobená trny. Probrala se pohledem na velikost jeho pravice, která ji opět rozhodila. I ruce měl nesmírně přitažlivé.

„Tvé zranění mě mrzí. Už jsem to napravil. Ale jinak to vypadalo, že mě chceš dát svým vlkům k obědu spíše ty sama. Oni nepřátelsky nepůsobili. To běžně takto prověřuješ muže, kteří se

k tobě blíží s růží v ruce?“ pronesl překvapivě zcela bez ironie a hněvivého podtónu řeči.

Zatímco jeho oči svým pohledem podpořily šokující fakt, že se na ni nezlobí, její zatěkaly po okolí, když se snažila skrýt rozpaky sdělením: „Hlavně takové. Je přece známo, že květiny ženám nosí ti, kteří se provinili, ne?“

Při své řeči se raději otočila a postoupila dále do útrob místnosti, kam vzala svého atraktivního hosta, jenž okamžitě namítl: „Ano, to je známo. Přesto jsou i tací, jejichž úmysly jsou jiné. Já jsem tuto růži například přinesl jako dar pro ženu, která mi chyběla a na niž jsem se nesmírně těšil. Její původ by tě mohl zajímat. Dostal jsem prý takovou po narození od samotné Bohyně lásky Asirty. Jistě jsi o ní slyšela. Je členkou Rady moudrých. Máme doma několik růžových keřů, vypěstovaných z té původní, tak…“

I kdyby mu Andraxela nečetla myšlenky, došlo by jí, co tím chtěl vyjádřit. To i celé jeho chování, spolu s blízkostí úžasného těla a pohledné tváře, ji nutilo panikařit, jako snad nikdy v životě.

„Tak budeš mít ještě nespočet příležitostí je trhat a nosit ženám, ne?“ utnula jeho řeč tak nepříjemně, až se mladík zachvěl.

Zmohl se však na to, aby rázně protestoval: „Tato je první, kterou jsem utrhl. Jinak je nikdy netrhám. Mám je raději živé. Ale tobě bych jich klidně…“

„Nu což, chybami se člověk učí, ne? A všechno je jednou poprvé,“ snažila se to žena opět zamluvit a přemístila se k baru, který v místnosti byl, aby se tam pokusila získat ztracenou rovnováhu drinkem, co si vzápětí vytvořila.

Angile, rozladěný jejím přístupem, se pro změnu zkusil vzpamatovat tím, že si konečně prohlédl místo, kde se ocitl. Byl to velmi luxusní apartmán, laděný do modrých odstínů, s terasami po celé své délce, odkud byl výhled na zjevně falešné noční nebe. Jeho vybavení bylo jako stvořené pro milence. Všude byly polštáře nebo posezení pro dva, uprostřed krb a po stranách vnitřního prostoru stoly, bar a pohodlné sofa. Na terase také zajímavá postel ve tvaru půlměsíce. Závěsy a svíčky působily magicky.

Pohled na zařízení ho povzbudil a přiměl k provokaci i vyzvídání, k čemuž ho nutila žárlivost, takže po chvíli promluvil: „Tohle je zajímavé místo. Jak vidno, nejenom já mám smysl pro romantiku. Polštáře, vana, květiny, svíčky, postel… Je to jako stvořené pro schůzky ve dvou. A tím nemyslím, že vy jste dvě. Tvůj vlastní design a nápad? Anebo to tu patří muži, s kterým sem chodíš?“

Andraxela se pobaveně zasmála: „Máš o romantice divné představy, štěně. Anebo jsi barvoslepý, když nevidíš rozdíl mezi barvou růže a tohoto apartmá. Odkdypak je modrá barvou romantiky? A ano, byl to můj nápad. I provedení. Chodím sem relaxovat. Někdy s mužem, který naštěstí nemá tu potřebu špinit mi to tady krví. Ale pořád bylo lepší jít s tebou sem, než si tahat bezcitného a sobeckého hlupáka domů.“

Angilovi zatrnulo a jeho nálada klesla pod bod mrazu, když to slyšel. Málem se složil na podlahu. Ukrytý Alanbird s ním upřímně soucítil. Sám matku i její ochránkyni mnohokrát zažil v akci a

nejednou mu bylo nepříjemně. Jenže on je znal a měl ponětí o tom, jak reagují ve zmatku. Tušil, proč tohle zaznělo.

Lidské šelmě se ulevilo, když ho odradila od dalších procítěných výlevů. Dala i najevo něco z pocitů, které nyní prožívala hlavně Asirta. Ta v povědomí těla dlela ve vzpomínkách na zklamání z onoho dne před půl rokem, kdy čekala na chlapce marně v parku. Přišel čas na to, aby čelil následkům svého činu.

Mladík ztěžka postoupil o dva kroky blíže, na což reagovala úšklebkem a tím, že vytvořila další plnou sklenici, aby ho pobídla: „Něco ostřejšího? Berlička, jíž lidi po staletí řešili své problémy. Anebo spíše zkoušeli zapomenout. Zapít vinu a přehlušit volání hlasu svědomí, kterému nikdo neunikne. Pro mládí je to navíc i naprosto přirozené. Skoro každý si projde obdobím, kdy experimentuje s návykovými látkami. Někomu to i vydrží. A i kdyby ti to nepomohlo, s tvým exteriérem tě moc rády ukonejší ženy. Stále tu jsou blbky, jimž stačí vzhled. A neřeší ani srolovanou ponožkou vycpaný rozkrok, kterým se snažíš upoutat opačné pohlaví. Ale jsou i takové, pro něž nespolehlivý idiot zajímavý není. Právě s jednou z nich mluvíš."

Angile se konečně vzchopil a zmohl na obranu. Rázně došel až k ní. Nejdříve vytvořil vázu s vodou, do níž umístil růži, jejíž květ už pomalu vadl. Pohladil jej a se stále vážným pohledem zhmotnil pro sebe sklenici s nápojem žluté barvy. Tu Andraxelou vytvořenou přisunul zpět k ní.

„Alkohol si dej sama. Možná ho budeš potřebovat při vysvětlování obvinění vůči mně. Já jsem připraven argumentovat

i dokazovat. Ano, upoutat jsem tě chtěl. Ale jenom tebe a tím vlkem na triku. Ne tím, co jsem určitě neudělal," ozval se rozhodně, přičemž se tam objevil pouze ve spodním prádle.

Jeho čin ženu dokonale odrovnal. Už rozhodnost mladíka byla velmi přitažlivá, ale téměř nahé tělo ji přimělo po něm neodbytně klouzat očima. V duchu zuřila, že se nedokáže ubránit pohledům na jeho krásu. Litovala své narážky i chování, nemohla si však pomoct. Tak se aspoň pokusila zakrýt své pocity.

„A navíc neznalý studu a slušného chování! Copak jsi u doktora? Obleč se! A přestaň mě krmit báchorkami. Obrázkem vlka na triku upoutáš leda tak malou holčičku. Zralá žena se však dívá na…" vybuchla, než už to nezvládla a otočila se zády k němu.

„Popravdě, ošetření by se také hodilo. Stále to krvácí. Ale to vyřeším potom. Nyní chci slyšet, proč mě pokládáš za bezcitného, sobeckého a hloupého, moje krásná šelmo. Tohle mě bolí víc, než rány tvými drápy. Co jsem provedl?" ptal se jí vážně a se smutkem v hlase.

Při zmínce o krvácení Andraxela raději vyklidila pole. Tížila ji vina za zranění, které způsobila, ale nechtěla riskovat i kvůli pocitům, které s ní cloumaly při pohledu na něj. Uchýlila se do podvědomí i proto, aby dala prostor Asirtě, jejíž emoce potřebovaly ven. Ostatně, sám si o to svou otázkou říkal. Angile náhle opět zaslechl jemu známý zpěv, znějící žalostně i hněvivě. Ona samotná však nejdříve mlčela. Změnila vzhled, čehož si také všiml. Nyní na sobě měla krásné dlouhé šaty v modré barvě, ladící s okolím. I její nehty a vlasy byly modré. Zjev jeho vyvolené byl najednou

svůdnější a ženštější, protože ačkoliv délkou dosahovaly šaty kotníků, ramena, paže a dost velkou část dekoltu ponechávaly odhalené.

Zatajil se mu dech, když se otočila a přistoupila k němu, aby vyléčila zranění od Andraxeliných drápů. Její smutný pohled nezachytil, soustředila se na práci. Nyní se trochu zastyděl a vytvořil si kalhoty a boty. Horní polovinu těla nechal obnaženou. Něco ho k tomu vyloženě nutilo. Toužil po tom, na ni zapůsobit, když ona sama provokovala jeho smysly svým vzhledem. Ale cítil i lásku k ní a touhu o ni pečovat a chránit ji. Hlavně jí vysvětlit, že se mýlí. Dokázat jí, že se stal někým, na koho může být hrdá. Než se stačila vzdálit, uchopil ji za křehké a o hodně menší ruce. Lekla se a konečně mu pohlédla do očí.

„Děkuji za ošetření. Ale prosím, vysvětli mi, co jsem provedl. Ty se zlobíš?“ zaprosil zoufale a doslova ji propaloval očima.

Asirta znervózněla a vytrhla mu ruce. Až nyní sama plně cítila, jak přitažlivě působí jeho vzhled a blízkost. Nejvíce ale to zoufalství v očích, které ji nutilo ho obejmout a konejšit, ačkoli momentálně cítila hlavně hněv. Násilím to ovládla a odstoupila od něj, aby se začala volným krokem procházet kolem krbu, který dominoval středu místnosti. Neprodleně ji následoval, což jí nepřidalo.

„To jsi opravdu tak hloupý, aby ti nedošlo, jakou bolest způsobíš tím, že se necháš zavřít do jakési skleněné rakve, která navíc dává elektrické šoky, aniž bys dal svým blízkým vědět o tom, co plánuješ? Připadá ti to normální?“ začala žena tím, co mu tenkrát opravdu nedošlo.

„Měl jsem pro to dobrý důvod. Navíc, nikomu jsem zřejmě nechyběl. Rodiče se někam vytratili, nebyli tam. Hlídala mě jen pro mě neznámá žena, Anvivia. A podle všeho za mnou chodil strýček Alan. Co ty? Byla ses podívat…“ hájil se i přesto, když si vybavil svou situaci po probuzení, ale neměl šanci to dořící.

Asirtin pohled se ještě více zúžil hněvem, když se rozkřičela: „Jistěže rodiče uprchli! Žádný rodič nesnese pohled na své dítě, u kterého neví, zda vůbec žije a jestli se probudí! Nikdo netušil, co se ti stalo! A ano, byla jsem tam. Ani já se však nestydím za to, že jsem nevydržela pohled na bezmocné dítě, jehož mysl je… Kde vlastně? Anvivia nikdy neměla děti. Proto to zvládla!“

Angile se zarazil, pak si však vzpomněl na Rám, což mu dodalo sílu k tomu, aby argumentoval: „To nic nemění na faktu, že mě rodiče nikdy nechápali ani nepodpořili. Strýček Alan je fajn, ale také mě odrazoval od získávání vědomostí a znalostí mým vlastním tempem. A vidíš snad na mně nějaké následky toho, že jsem vstřebal ohromné množství údajů, včetně historie celé lidské rasy? Já cítím, že mě to nijak nepoškodilo.“

„A víš, že máš pravdu? Vy muži se totiž poškození už rovnou rodíte! Postižení bludem v mozku, který vám tvrdí, že když budete chytřejší a něco dokážete, ženy vám budou ležet u nohou. S mylnou domněnkou, že sláva a bohatství je tím, co má skutečnou cenu. Ale takovou věcí je pouze charakter. Člověka dělá jeho srdce a vztah k ostatním. To, kolik jim způsobí radosti a potěšení, ne žalu a bolesti. Tohle určuje, zda je dobrý, či zlý. A jestli je to opravdový

chlap. Ty své vědomosti si zkoušej na husičky, co nic neumí a nezažily. Stejně je to jen teorie," ušklíbla se nepříjemně ona.

„Neudělal jsem to pro slávu a obdiv žen. A sice máš pravdu, že je to teorie, ale umím i praktické věci a hodlám je brzy vyzkoušet," pokusil se obhajovat dál, ač mu po jejím projevu poněkud zeslábl hlas i odhodlání.

Její výraz se nezměnil, když pokračovala: „To aby sis pospíšil, když jsi hloupě promarnil půl roku života! Celé dospívání, které jsi měl využít k získávání těch zkušeností se svými vrstevníky. No ale vlastně jsi byl ještě dítě. To tě možná omlouvá. Každopádně ale také vypovídá o tvém charakteru. Měl bys už jít. Je tolik nových duší, které tě lépe pochopí! Mladých dívek, co nezažily zklamání z toho, že třeba čekají na někoho milého v parku, ale on nepřijde, protože dal přednost ambicím. A pak se objeví po půl roce s kytkou v upnutých kalhotách a myslí si, že… Co vlastně? Ale záleží na tom? Probudil ses, což tvoji blízcí určitě ocení. Aspoň něco… Měj se hezky v tom čase, který Anaxii zbývá."

Angile vycítil, že se žena hodlá vzdálit jako první, což nemohl dopustit, tak se k ní rychle přemístil a uchopil ji za křehké zápěstí, přičemž vyhrkl: „Vědět, že na mě čekáš v parku, tak jsem to odložil. Omlouvám se. Ale spěchal jsem za tebou hned po probuzení. Moc jsi mi chyběla. Jako bych slyšel tvůj pláč. Trápil jsem se tím. Doufám, že až zjistíš, co jsem dokázal, pochopíš mě. Ale nyní chci něco jiného."

Asirta se hrozně vyděsila, když je navíc přesunul na postel, vytvarovanou do podoby půlměsíce. Neznala jeho záměry, ale

spoléhala na čtení myšlenek své druhé poloviny. A ta jí o žádném nebezpečí nedávala vědět. I tak se bála. Tím, jak ji držel svou mohutnou rukou, nemohla mu zmizet. Také doufala v to, že jí pomůže její dar. Pomyslela na to, aby ji pustil. Zpěv, který nyní vydávala, byl velmi nepříjemný. On to samozřejmě vnímal, ale nereagoval na jeho zvuk tak, jak očekávala.

Mladík se nedokázal ovládnout. V její blízkosti musel dát najevo své emoce, ač byla situace tak nepříznivá. Toužil to celé napravit a nic jiného ho v daném okamžiku nenapadlo. Vedl ho instinkt, ale i láska k ní. Nechtěl být násilnický a její strach vycítil, i přesto ženu nepustil. Posadil ji vedle sebe a ona se ihned otočila zády k němu. Snažila se nedat najevo své obavy, ale on stejně zachytil jemný třas i napětí. Pocity, které hodlal změnit.

„Prosím, neboj se mě, ano? Chci jen tvé odpuštění. Neodejdu odsud, dokud od tebe neuslyším, že mi mou nerozvážnost odpouštíš. Ano, byl jsem dítě, ale zodpovědnosti se nezříkám. Přiznávám, že to bylo sobecké a bezcitné. Chci ti dokázat, že se ve mně mýlíš. Neřídím se rozumem a ambicemi, ale city. Těmi k tobě, které nezmizely. Snad ti nebude vadit, když udělám tohle," prohlásil procítěně, než místo řečí začal konat.

Asirta ztuhla hrůzou ještě víc, když ji silnou paží objal v pase. Potom se ruka, co držela její zápěstí, vydala na cestu směrem vzhůru. Putovala po celé paži až k rameni. Poté na štíhlou šíji, kde ji něžně pohladil. Přisunul se blíže, až se téměř opíral nahým hrudníkem o její záda. Pokračoval v hlazení, což způsobilo chvění, které z ní vnímal. Protesty od ní neslyšel, tak nepřestával.

Po chvíli se osmělil a sklonil hlavu k levé straně její šíje, kam umístil polibek. Když se neubránila povzdechnutí a sevřela paži, kterou ji objímal, neváhal a pokračoval v líbání. Pochopil, že našel správné místo, jímž jí působí potěšení. Přesně, jak si přál. Po několika minutách už byla úplně nepříčetná. Dokonce se k němu začala tisknout, což zase působilo na něj.

Přemožený city ji otočil k sobě a posadil si ženu na klín. Nechtěl nic více, než ji políbit, aby tím vyjádřil svou lásku. Byl rozhodnutý se projevit i slovně. Nyní však tváří v tvář rozrušené ženě mluvit nedokázal. Pohled na ni ho těšil, ač to nebral jako triumf. Spíše by uvítal, kdyby mu řekla, že ho také miluje. Doufal, že k tomu dojde, načež jí triumfálně odhalí svůj vynález a objev obyvatelné planety a vezme ji s sebou do Rady, aby se stal jejím členem a imponoval jí. I přes její předchozí řeči si stále myslel, že ji to musí zaujmout. Nyní však moc nepřemýšlel. Přitáhl si ji blíž a pevně objal, aby se sklonil k jejím rtům.

Zamilovaný mladík netušil, co právě vyvolal. Díky zkušenostem z minulosti se v ženě spustila reakce, kterou by neočekával. Zato Andraxela ano. Neprodleně zcela paralyzovanou Asirtu, ještě rozrušenou z předchozích něžností, nahradila v těle. A nejen to. Proměnila se do své děsivé podoby, aby se opakovala jemu již známá situace.

Angile ucítil, jak mu krk protínají ostré drápy a teče mu krev, zatímco uslyšel varovné zavrčení: „Jestli ji nepustíš, tak možná tu ponožku v rozkroku budeš potřebovat. Nebyl bys první, štěně."

„Chtěl jsem jen polibek. Vyjádřit své city. Nechci ti ublížit, lásko. Vždyť já ani nevím, jak… Tedy, četl jsem o tom, viděl filmy, ale sám…“ vysvětloval zmateně a plný studu mladík, kterého v přemýšlení nerušila ani tak bolest z ran, jako spíše zvláštní chování jeho společnice.

Andraxela opět zaujatě zkoumala vůni jeho krve. Přemýšlela, čím ji přitahuje. Už zažila krvácet více lidí, ale tohle tam nikdy nebylo. Nyní jí instinkt vnucoval podivnou myšlenku. Jako by tu byla spojitost oné nádherné vůně a nevinnosti. Vnímala neuvěřitelnou čistotu těla i duše. Jak z jeho rozpaků, ale i z celkového chování. Nemohla se mýlit. Obsah jeho mysli jí to také potvrdil. Nedokázala si pomoci. Musela očichat jeho chřípí. Tam to cítila nejsilněji. Poté mu slízala krev z krku a hrudníku, přičemž uvolnila sevření svých drápů. Vše trpělivě snášel, což ji překvapilo a potěšilo. Avšak vzbudilo to i touhy, které ji děsily už od jeho dětství. Proto se od něj odtrhla a vstala. Ihned se zvedl též.

„Opravdu bys měl jít, Angile. Ani v mé blízkosti není bezpečné být, když jsi zraněný,“ přiznala stejně, jako před půl rokem s nadějí, že ho strach přiměje se vypařit, ačkoli tušila, že se tak nestane.

Měla pravdu, protože se před ní objevil s nesmírně odhodlaným výrazem, aby poklekl a rozhodně se vyjádřil: „Je mi jedno, jak je to nebezpečné, prolévat před tebou krev, moje krásná šelmo. Nebojím se tě. Nikdy jsem se tě nebál. A vždycky jsem tě miloval. Už od dětství. Takže je mi úplně jedno, co mi uděláš. Jestli mě hodláš rozsápat na kusy, protože se stále zlobíš, nebo vypít mou krev do

poslední kapky, či cokoliv jiného, prosím. Hlavně mě neopouštěj. Miluji tě a jsem celý tvůj, rozumíš? Jenom tvůj."

Alanbird, který tomu celému naslouchal a něco i viděl, právě pochopil, že už se blíží chvíle ze sestřiny vidiny. Bylo zapotřebí ukončit své slídění a zasáhnout. Vlastně se k tomu několikrát chystal, ale to, co se tam dělo, bylo tak působivé a neskutečné, že to nedokázal. Navíc matce i Andraxele velmi přál tyto zážitky s milovaným mužem. Musel obdivovat mladíkovu odvahu jí v tomto stavu čelit. Doufal, že dokáže totéž. Spoléhal na mateřskou lásku Asirty.

Ta mezitím v podvědomí svého těla šílela. Na jednu stranu toužila po tomtéž, co Andraxela, a pohled na rozrušeného Angila na ni nesmírně působil, ale také se o mladíka obávala. Věděla, co by mu mohla Andraxela provést svými zuby a drápy, jak to předtím slibovala. Nemluvě o duševní újmě. Byl nevinný. Ona si ještě pamatovala, jaké to je, zažít nepříjemnou první zkušenost s mužem. Nyní se jí příčilo pomyšlení na to, že by mu druhá duše v jejím těle ublížila.

Nebyla to však ona, kdo zasáhl. Lidská šelma už byla naprosto nepříčetná. Po jeho láskyplném projevu je přemístila zpátky do postele. Opět se ocitl v pozici na zádech, ale tentokrát nešlo o záchranu. Hladila Angilovu krásnou tvář a vlasy, zatímco on jí omámeně hleděl do rudých očí. Opravdu se vůbec nebál. Odevzdal se jí a lásce, kterou cítil. Uvolnil se a čekal. Jeho oříškové oči oddaně pozorovaly milovanou ženu, která mu klidně mohla vysát všechnu

krev z těla, rozsápat ho na kusy, a hlavně mu odejmout něco, co nelze vrátit zpět.

Andraxela v té chvíli neřešila žádné morální otázky. Byla na lovu. I Asirta to chápala. Jenže ona se bála a cítila vinu. To celé jí připadalo zvláštní. Opět se jí vybavil Angile jako dítě. Všimla si, že se pohled jeho očí nezměnil. Milovala ho natolik, že nemohla snést pomyšlení na to, že mu nevratně ublíží. Už předem se za to vinila.

Lidská šelma nevnímala ani její pocity, natož aby sama cítila něco takového. S děsivým úšklebkem zaklonila hlavu a rychlostí blesku se přiblížila k Angilově stále mírně zkrvavené šíji, aby se do ní zahryzla špičatými zuby. Z vystrašené Asirty vina přímo křičela. Vlastně volala duší o pomoc. Tohle dokázal zachytit jediný muž na planetě. Ten, který měl její upravený gen.

Mladík, který se připravoval na bolest z kousnutí, náhle zaznamenal, jak se žena zarazila. Posadila se a otočila hlavu směrem ke středu místnosti. Podíval se tam rovněž a spatřil muže, jehož přítomnost a myšlenky ona konečně také zachytila. S nepříjemným výrazem ve tváři tam stanul ten, na kterého si náhle vzpomněl i v souvislosti se svou někdejší domněnkou, že spolu ti dva mají intimní vztah. Nyní to tak vypadalo ještě víc.

„Dost! Nerad ti kazím lov, šelmo, ale zdá se, že máš duševní dilema," uvedl se i slovně příchozí.

Vzápětí se tam žena objevila dvakrát, protože Asirta konečně vypudila svou druhou duši do podvědomí a následně z těla. Byla to její výsada, kterou takto násilně vůči své ochránkyni téměř nevyužívala. Nyní to však cítila jako nutnost. Přítomnost syna ji

povzbudila, ale i zahanbila tak, že prostě musela. Pak rychle vyhojila Angilovy rány. U toho se mu opět nedokázala podívat do očí.

Nehmotná Andraxela vztekle zavrčela a zůstávala ve své děsivé podobě, aby se rozzuřeně zadívala na toho, kdo ji vyrušil v tak intimní situaci. Vinu necítila, bylo jí spíše nepříjemně z přerušeného lovu. Na Asirtu se přesto nezlobila. Ani se nebála důsledků. Prozatím ne. Soustředila se na nezvaného hosta, z nějž vyčetla, že tam byl po celou dobu jejich pobytu v apartmá.

„Impozantní a bizarní. Měli vůbec ti chudáci ponětí, co tvoří?“ přilil pak olej do ohně její zuřivosti i svými dalšími slovy Alanbird.

„Co se ti zase nelíbí, poťouchlý slídile? Nějak moc spoléháš na ochranu, danou ti svým původem. Jako bys nevěděl, kdo jsem a čeho jsem schopná,“ zkusila na něj zastrašování svým vrčivě nelidským hlasem.

„Jak vidno, lidstvo se stále vyvíjí. Nebo je to jen tvá výsada, šelmo? Zjevně jsi přes utínání hlav nepřátelům, vyřezávání jazyků zrádcům a kastraci těch, co tě neuspokojili nebo ublížili tady Sir, dospěla až k prznění nevinných mladíků,“ reagoval na to neohroženě ten, který byl pro Angila stále strýčkem Alanem.

Andraxela ho měla chuť rozsápat, ale také se hájit. Chtěla namítnout, že se jí nabídl a patří jí, stejně jako Angile se chystal ohradit, když tu Asirta, která se během řeči přemístila přímo do náruče příchozího, odtajnila jeho totožnost a funkci muže.

„Přestaň ji laskavě provokovat, Alanbirde. Já se o to postarám. Už jsem se přece rozhodla jít do hypnokomory. Tím se problém

navždy vyřeší," smetla ze stolu celou věc něčím, co se nikomu z přítomných nelíbilo.

Lidské šelmě sice zatrnulo, ale mlčky přikývla, zatímco Angile se vyděsil, což ho přinutilo k tomu, aby z něj spontánně vyjelo: „To ne, lásko! Tohle nemůžeš! A už ani nemusíš. Nic se přece nestalo! A i kdyby, tak…"

Zoufale se díval na všechny tři, ale Alanbirdův pohled byl tak nevyzpytatelný, že to jeho utrpení ještě zhoršilo. A navíc si byl jistý tím, že na něj muž žárlí. Že se dotkl jeho cti a ženy, kterou on miluje. I přesto se vydal řešit situaci. Proto vyskočil z postele a přiběhl až k objímajícímu se páru. To Asirtu přimělo se více přivinout ke svému synovi. Potřebovala se ovládnout, což ale mladík netušil, a tak ho to ještě více utvrdilo v domněnce, že jsou partneři.

„Jestli je tu někdo vinen, pak jsem to já. Šel jsem za ní, abych se seznámil, zjistil její jméno a lépe ji poznal. To já ji objímal, hladil a chtěl ji líbat. Ona za nic nemůže!" spustil nesmírně provinilým tónem.

Alanbird se konečně pousmál a svými dalšími slovy všechny překvapil: „Měli byste se uklidnit. Když už pominu fakt, že žádný skutečný viník nebere vinu na sebe, jste úplně vedle. Také se nic nestalo, jak již tady zaznělo. Nikdo nedošel újmě. No a i kdyby k té věci došlo, je to něco, čím si jednou musí projít každý z nás. Nemyslím, že by to tady mladému muži jakkoli ublížilo."

Asirta se od něj odtrhla a zírala na svého syna jako na zjevení, načež tiše podotkla: „Tady se někdo asi pomátl na rozumu, Axi."

Zpovědník je poté šokoval i tím, jak uchopil ženu za její křehká ramena a důrazně jí sdělil: „Sir, poslouchej mě pozorně! Tohle nikdy neříkám, ale tobě musím. Copak to sama necítíš a nevidíš? Neznáš se snad dost dobře? Nikomu bys neublížila. A nedovolila to. Jenom se bojíš, ale je to zbytečné. Tentokrát to bude dobré. Můžeš mít, co jsi vždycky chtěla. Ano, i ty! A s tebou ona. Nevím, jak je to možné, ale přísahám, že je to tak! Bylo ti požehnáno."

Žena se celá rozklepala a vysmekla se mu. Poodstoupila tak, aby se držela dál od něj a hlavně od Angila. Nevěřícně kroutila hlavou, ač si uvědomovala, že na jeho slovech něco je. Především však svému synovi vždycky věřila. Jenže tohle bylo tak neskutečné, že to musela popřít. I sama před sebou. Andraxela ji v tom nyní chápala a styděla se i za své předchozí chování. Zatímco Asirta se bála lásky, ona se obávala jejího zavržení a strachu ze sdílení těla.

„Lháři! Jak můžeš lhát zrovna mně, Alanbirde? Jako bys neznal pravdu! Když se bojím, je to vždy oprávněné! A kdo lépe ví, jak lze ublížit něčí duši? Proč mě zraňuješ a dáváš mi falešné naděje? Myslela jsem si, že jsi můj věrný přítel, který nikdy nezradí!" řvala po něm Asirta a po tvářích jí tekly slzy.

Angila její žal hrozně bolel. Se stejně zoufalým výrazem, jaký měla i ona, se zadíval na Zpovědníka, zatímco lidská šelma zůstávala zdánlivě klidná. Nedala najevo, jak moc čeká na reakci tohoto moudrého muže, kterému také věřila a dobře věděla, že právě své matce by v tak vážné věci nikdy nelhal.

„Ano, jsem tvůj věrný přítel. To přece víš, Sir. Ale hlavně rozeznám vinu od strachu. Proto ti nedokážu pomoci, ač bych

hrozně chtěl. Nicméně není třeba. Láska tě sama přesvědčí, že se jí nemusíš bát. Proč by Axilea viděla, co se ti stane? Jinak bych tady nebyl celou dobu, ale až po tvém zavolání. Axi to dobře ví, ač mě také nevnímala. Nedivím se. Bylo to působivé i pro mě. Omlouvám se, že jsem vás celou dobu sledoval, ale neměl jsem to srdce rušit tak krásnou scénu, byť s bouřlivou výměnou názorů. Ale tak to ve vztahu bývá," objasnil, ale když to dopověděl, měl už jen jednoho posluchače.

Ani jedna z duší žen už neměla sílu čelit svým emocím a přítomnosti Angila, kterému je nemínily dát najevo. Musely vstřebat dojmy a mít chvíli klidu. Tak nečekaně zmizely. Pro Alanbirda to však překvapivé nebylo, ten přinejmenším odhadl, co se s nimi děje. Zato mladík propadl naprostému zoufalství.

„Ona odešla! Kde ji teď budu hledat? Ani nevím, jak se jmenuje… Jak jste jí to říkal, Alanbirde? Povíte mi, kdo to je? Jinak musím říct, že mě těší, že se znám se slavným členem Rady, kterého se každý bojí," panikařil a zjištění totožnosti tak slavné osoby ho přinutilo chovat se uctivě a poněkud bázlivě.

„Sice musím uznat, že jsi nám dal zabrat svou hrou na spící princeznu, načež ses pro změnu vypařil za ženskou, ale mládí dělá různé vylomeniny, takže ti to odpouštím. Tohle mi ale vadí. Nemusíš se mi klanět! Jsem to stále já, jak mě znáš. Jen mám z jistého důvodu tuhle funkci. Tohle nic neznamená. Člověk je tím, jak se chová k těm druhým. Hlavní je srdce, ne společenské postavení. A ano, bojí se mě viníci, protože jim umím připomenout,

co mají na svědomí, nic víc," připomněl mu řeči jeho milované ten, kterého měl rád už jako dítě.

„Srdce… To moje tluče pro ženu, která mě má za sobeckého a bezcitného hlupáka. Myslíš, že se to někdy změní?" posmutněl Angile.

„Upřímně ti přiznám, že lehké to mít nebudeš. Tohle není ledajaká nanynka, která se na tebe bude zbožně dívat a přikyvovat. Hlavně se uklidni, protože mi do zelí rozhodně nelezeš. Je pro mě nesmírně důležitá, to připouštím. Obě dvě. Svého času jsem s nimi žil a dobře je znám. Ale ne tak, jak si myslíš," uklidnil ho i mírně zmátl člen Rady.

Angile se snažil přemýšlet, ale byl na to moc rozrušený, když si navíc vybavil její úmysly, tak poplašeně vychrlil: „Musíme ji zastavit! Chce do hypnokomory, sám jsi to slyšel! Už stála ve frontě!"

„Jenom klid! To se nestane. Už to přece není třeba, ne? Vím, co jsi vytvořil i našel. Viděl jsem to už v den, kdy ses objevil u svých pěstounů. Jsi Sarsadis. Kdo by odolal muži, co přináší spásu celé planetě? Který má moc, jako nikdo před ním? A ta je magnetem pro smyslné ženy. Nyní je však čas zapůsobit na jiné osoby. Trošku tě upravíme a půjdeme, ano? Mí sourozenci neradi čekají. I já chci co nejdříve vidět ten zázrak. Ač mi ho sestra vlastně už ukázala. Avšak stejně jako spatřit na vlastní oči proměnu Axi v šelmu, i tohle bude určitě o dost působivější přímo. Mimochodem, ty řeči vůči ní byly jen v žertu. Ačkoli to vypadalo hrozivě, nějak cítím, že by ti neublížila. I tak se ovšem divím, že se jí nebojíš. Já z ní měl strach už kdysi. A nebyl jsem sám. Jenom Sir se jí nebojí. Ostatní mají

přinejmenším divný pocit. Ale ty už jako dítě…“ dumal nad onou záhadou Zpovědník, přičemž se snažil svého mladšího společníka přivést na jiné myšlenky.

„Musím hned k Rámu! Ten mi určitě prozradí, kde právě je,“ ožil náhle Angile, který dostal spásný nápad.

„To bych ti nedoporučoval. Stejně by tě k sobě nepustila. Chce být sama. A ty teď máš jiné starosti. Rada čeká. Zvykni si na to, že někdy má práce přednost před láskou. Copak jí nechceš imponovat? Uvidíš ji později, slibuji. Možná dřív, než bys čekal,“ krotil ho Alanbird.

Tvrdohlavý mladík si povzdechl, protože musel uznat, že má muž pravdu. Tak se ještě naposledy rozhlédl po místě, kam ho vzala milovaná žena. Loučil se s ním nerad, ač tam zažil i nepříjemné chvíle. Ale byly s ní, tak jich nelitoval. Utrženou růži tam zanechal s nadějí, že se pro ni žena třeba vrátí, ač na to nespoléhal. Uchopil Alanbirda za paži a přenesl je oba zpátky do bytu, kde se vzbudil.

7. KAPITOLA – INSPIRATIVNÍ OSOBA

Asirta ležela na boku v obrovské posteli. Křehkými pažemi si objímala kolena, přitisknutá k hrudi. Hleděla do prázdna a mlčela. Andraxela se vznášela kousek od ní. Její pocity byly ještě o něco horší, než u lidštější poloviny.

Nakonec už to nevydržela a zkroušeně k ní vyslala: „Selhala jsem. Měla jsem tě chránit, ale působím ti jen problémy. Zbav se mě a můžeš mít jeho i lásku. Zasloužíš si to."

Ležící žena se okamžitě probrala a prudce se posadila, aby vztekle vykřikla: „To snad nemyslíš vážně! Mám tě odhodit jako věc? Zrovna tebe? A co tvé city? Sice do tebe nevidím a možná mě opravdu vyděsilo, co jsi chtěla udělat, ale… Proč mám pocit, že ho taky…"

Zarazila se, protože to nedokázala vyslovit nahlas, ale věděla, že zná pravdu o jejích citech k mladíkovi, stejně jako si byla jistá svými úmysly vůči ní.

„Proto ho musíš ochránit přede mnou. Jako tvůj syn tvou dceru," potvrdila jí její domněnku nehmotná ochránkyně.

Asirtě hněvivě zablesklo v očích, když přímo vyskočila z postele a zasyčela: „Nesrovnávej mě se zbabělcem, který nedokáže nést následky svých činů! Mně je jasné jedno. Tak, jako vím, že většina lidí není schopna plně přijmout a dát skutečnou lásku jedné osobě,

stejně je mi jasné, že nikdo nedokáže milovat dvě osoby najednou. A rozhodně ne muž. I kdyby byl sebenádhernější a ještě dost mladý a naivní. Jednou to vždycky špatně skončí. To přece víš."

„I tak bys to měla risknout. Ne já, ale ty. Já jsem pro něj nebezpečná, můžu mu ublížit. Navíc jsem nikdy předtím nemilovala. Co když to cítím špatně? Ale ty můžeš. Zasloužíš si trochu štěstí. Nic ti nehrozí. Pohlídám tě zpovzdálí, ano? Jenom nesmím být poblíž něj. To štěně je moc roztomilé a voňavé," bránila se někdejší nelítostná bojovnice, přičemž ji nabádala k řešení.

Bohyně lásky se snažila přemýšlet. Pochodovala po své ložnici sem a tam za doprovodu úvah, které jí měly pomoci nějak vyřešit situaci. Také ji pochopit a správně pojmenovat fakta. Andraxela ji mlčky sledovala, včetně myšlenek. Po chvíli se Asirta zastavila a zoufale se na ni zadívala.

V očích se jí leskly slzy, když zaprosila: „Axi, buď ke mně upřímná. Obě víme, že jsi jiná, než já. Neříkám zlá, jen odlišná. Chci pochopit podstatu. Pověz mi, co cítíš, ať vím, která z nás…"

Lidská šelma se zachvěla, když si v její mysli přečetla zbytek, ale vyhověla jí a upřímně jí sdělila: „Chtěla bych ho chránit. Působí jako mládě, nevinně. Jeho krev tak voní. Jenže právě to mě přitahuje a provokuje k tomu ji pít. Nutí mě k oddanosti už jen tím, jak se dívá. Jako by byl král, či nějaká jiná autorita. Hrozit mu něco, dám za něj život stejně, jako bych to udělala pro tebe."

Hmotná dvojnice pozorně poslouchala slova své družky, aby se posléze úplně rozsypala a hlasitě vzlykala, když říkala: „Proč? Kéž bych to věděla předem! To ty bys měla mít tělo a ovládat ho! Ty si

to zasloužíš! Ne já, která už se bojím, že to nedopadne. Ty bys riskovala. Musím najít způsob, jak ti nechat tělo, abys mohla…“

„Na to zapomeň, Sir! Bez tebe se k němu ani nepřiblížím! Co potřeby tvojí duše a city k němu? Netvrď mi, že ho nemiluješ! Chránila jsi ho přede mnou! A jeho doteky a polibky na tebe působily jako nic jiného před tím, že ano? Buď ho budeme mít obě, nebo žádná! Nedovolím, abys mě upřednostnila. Pokud on to nezvládne, jeho problém,“ vyvolala v ní nejdříve radost a obdiv, ale na konci i hrůzu Andraxela.

Než stačily tuto záležitost dořešit, vyrušila je naléhavá žádost o kontakt. Byla od osoby, kterou nebylo možné nevyslyšet.

Angile se v doprovodu Alanbirda zhmotnil ve svém pokoji. Stále byl polonahý, jak mu připomnělo zrcadlo poblíž obývací stěny, v níž se skrýval Rám. Alanbird si to rovněž uvědomil.

„Nerad tě poučuju, ale měl by ses trochu upravit. Sice budeš pořád vypadat jako striptér nebo model z časopisu pro ženy, nicméně jde přece o to, upoutat svými znalostmi a vynálezem, ne tělem. Rada moudrých je spolek nesmírně rozumných a vlastně i starých lidí, nicméně krásu vnímáme i my. A jistě chceš, aby se mé sestry soustředily, ne s tebou chtěly začít randit. To by ti také mí bratři asi poněkud pocuchali fasádu. Už tak bude přinejmenším jeden žárlit. Čeká nás těžký den, ale jelikož je díky tobě budoucnost lepší, nějak to přežiju,“ zasmál se na konci řeči, která jemu samotnému nebyla příjemná, Zpovědník.

Angile jeho argumenty přijal a začal se před zrcadlem oblékat, aby podotkl: „Opravdu nerad poučuješ. Vždycky jsem měl ten dojem. Myslel jsem si však, že se v tom dospělí přímo vyžívají. Proč ty ne?“

„Možná že mi stačí to vyvolávání viny, které občas musím provozovat. Ale asi to mám po matce. Ta nás nerada k čemukoli nutila i poučovala. Nepřipadala si nikdy jako někdo, kdo má díky vyššímu věku navrch nad dítětem. Nějak jsem to zřejmě vstřebal. Navíc mám u tebe zvláštní pocit, že jsi něčím víc. Nevím, zda je to tím, že jsi náš Sarsadis, ale cítím cosi autoritativního. Nutí mě to být ti nápomocen, ale nejen to. I k úctě a submisivitě. Zvláštní…“ vyznal se mu ze svých pocitů zcela upřímně člen Rady.

Mladík si zrovna vytvořil elegantní černou košili, ladící s koženými kalhotami, jež se mu zalíbily, tak je měl stále na sobě, a pousmál se: „Autorita? Po moci fakt netoužím. Chci jen dát lidem šanci na lepší život. Ne vládnout.“

Starší muž k němu přišel a ještě poupravil jeho vzhled, což on poznal hlavně z vůně, jež se začala kolem něj linout, načež reagoval: „Neměla by snad být základní vlastností krále snaha pečovat o blaho svých poddaných? Také by měl být přirozenou autoritou, aby vůči němu cítili respekt. A ten máš, mně můžeš věřit. Dejme tomu, že o vládnutí něco vím. Byl jsem král.“

„Ty jsi byl král? Tak proto jsi tak moudrý! Jistě jsi byl dobrým vládcem, když si tě lidé zvolili. Já vůči tobě respekt vždy cítil. A to nejen proto, že ses ke mně choval jinak, než ostatní dospělí,“ užasl Angile.

„Nebyl jsem zvolen lidmi, ale dědičným právem. A příjemné to nebylo. Už o tom nemluvme, protože jsem zvědavý. Kde tu věc máš?“ zvážněl náhle muž a rozhlížel se kolem.

„Ráme?“ zvolal mladík a on bez dechu sledoval totéž, co předtím Anvivia.

„Mazané! Měli jsme to přímo před očima! Tak tohle tě uspalo a nechalo učit, zatímco ses vyvíjel? Zjevně to i zajistilo, abys po probuzení nebyl vláčný jako papír díky ochablým svalům. Asi je to užitečná věcička!“ hlesl ohromeně ten, který už za své životy leccos zažil a viděl.

„Co si přeješ, můj tvůrce?“ zeptalo se svým kovovým hlasem zařízení.

„Chci tě představit členům Rady moudrých. Jak to mám udělat? Pozvat je sem, či můžeš…“ vyptával se náhle zmatený mladík, který si nevěděl rady.

„To není problém. Stačí mě zavolat a já se přesunu na místo určení. Tvá mysl je propojená s mou, kdykoli přijdu na tvé zavolání. Jsi můj vládce, oddaně ti sloužím,“ šokoval ho svou další řečí kovový přístroj, v němž se točil vír, který fascinovaně sledoval i Zpovědník.

Ten si nyní neodpustil rýpnutí: „Jako bych to neříkal! I tahle úžasná věc, toto chytré zařízení, ti slouží a nazývá tě svým vládcem! Věř tomu, že až tohle předvedeš své milované… Alespoň doufám, že ji to skolí do tvé postele. Tedy vlastně… Nemáš prý sexuální pud. Nicméně viděl jsem, co jsi s ní prováděl, tak jsem trochu zmatený. Co se zeptat tady našeho kovového Všeználka? Nebo je ti to snad jasné? Pouč mě!“

Mladík se v rozpacích podrbal na nose a chvíli váhal, než prohlásil: „Copak jsi neslyšel o asexualitě a těch, kteří sice tyhle věci nepotřebují, ale když najdou tu pravou, touží ji potěšit? Ale je pravda, že nevím, zda bych mohl… Jako i to další… Jestli zvládnu…“

Zadíval se na něj tak zoufale, až si Alanbird načaté téma vyčítal, ale do toho se ozval opět Rám: „Neměj obavy, můj tvůrce. Všechny tvé tělesné funkce podléhají vůli. A ta tvá je stejně silná, jako fyzická a duševní síla. Pokud chceš, stačí snaha, a nikdy nezklameš. Tvé schopnosti jsou neomezené. Jen únava ti může zabránit pokračovat v činnosti, kterou zde probíráte.“

Po těchto slovech byl Angile sice potěšen, ale opět na rozpacích, zatímco jeho společník ho poplácal po rameni a bodře se rozesmál: „Tak o tomhle se před mými bratry raději nezmiňuj. A před sestrami už vůbec ne. Někdo se tu narodil pod šťastnou hvězdou!“

Angile se vnitřně zachvěl, jako by se ho náhle dotkla do hloubi mysli zasutá vzpomínka. Pak si opět připomněl své city k ženě s dvojí duší. Už se chystal zeptat Rámu na její totožnost, ale přerušilo ho, jak Alanbird přijal něčí volání.

„Je čas, chlapče. Tedy vlastně mladý muži se skvělou budoucností. Dva moji sourozenci už jsou netrpěliví. Zatím jen oni mají ponětí o tom, co se chystá. Pro zbytek je to překvapení. A já strašně rád překvapuji. No, možná ještě Viv něco tuší,“ pobledl náhle Zpovědník, protože si uvědomil, že by mohl dospělý Angile zaujmout i tu, která o něj tak dlouho pečovala.

„Viv, to je Anvivia? Ta žena, která tu byla, když jsem se vzbudil? Tvá sestra," vyděsil ho vzápětí ještě více on sám.

„Ano, ale vlastně to není má sestra. My všichni máme jednu společnou matku a jsme bratři a sestry, ale překvapivě tvoří většina z nás páry. Vždy je to však s někým, s kým jsme nikdy nevyrůstali. Anvivia nikdy nebyla mou sestrou v některém z mých životů. Takže bychom teoreticky klidně mohli…" objasnil mu horlivě, než se odmlčel a celý se schoulil do sebe.

Mladíka to upoutalo. Vycítil bolest a tajemství, aniž tušil, jak to poznal. Bylo mu muže líto. Ten se ale brzy zase vzchopil a vzal ho za loket, aby se ocitli někde úplně jinde. Ještě předtím si však Angile umínil, že pokud to bude jen trochu možné, pomůže mu od jeho trápení. To ovšem netušil, jaký šok čeká na něj v sídle Rady.

Když se Angile rozhlédl po velké hale, v níž se objevil, spatřil před sebou muže a ženu. Ta se přátelsky usmívala a její oči zvláštně zářily, což mu připomnělo něco, co si však nějak nevybavil. Muž se naproti tomu znepokojeně mračil.

„No to je dost! Zbývá jen pár dní a každá minuta je drahá. Co vás zdrželo?" přivítal je nevrle.

„Děláš, jako by ti nebylo známo, že kdyby to bylo nutné, tvá žena by nás varovala, ať si pohneme. Nebo snad v její schopnosti nevěříš? Ale abys věděl, našeho dnešního hosta omlouvá, že měl po cestě jisté potíže se zvěří," odsekl mu neohroženě Zpovědník.

„Tak to je fakt ještě dítě, když se bojí zvířátek. Copak neví, že jim může lehce uniknout? Nebo snad chytil blechy?" ušklíbl se

druhý člen Rady, který přísným a zároveň nepřístupným výrazem naháněl Angilovi poněkud strach.

„Ono to nebylo zvířátko, Arendaxeli, ale velká šelma s ostrými zuby, která si s naším mladým přítelem chtěla trošku pohrát. Naneštěstí pro ni jsem tam byl i já," ohradil se Alanbird a Axilea po něm hodila tázavým pohledem.

„Těch jeho ksichtů si nevšímej, Angile. Odkoukal schopnost přetvářky, ale je hodný jako beránek. Spíše naší sestry je třeba se bát. Vidí pravdu, která se vždycky vyplní," doplnil o chvíli později v reakci na výraz bratrovy tváře.

Axilein tázavý výraz znaléhavěl, zatímco Angile postoupil směrem k muži, co ho tak děsil, aby ho i přesto nadšeně oslovil: „Vy jste Arendaxel? Moc mě těší. Obdivuji to, co jste dokázal. Lidstvo už dávno toužilo po schopnosti létat. Ale i teleportace je velmi užitečná. Nepotřebujeme dopravní prostředky, ušetří to čas…"

„Jenom ho nepřechval, mladíku! Popravdě, naučil nás létat jen proto, že ho moc bavilo lézt po stromech a skalách, ale už méně dívat se na matčiny slzy, když jí ho nesčetněkrát přinesli polámaného. Tenhle tvrďák s maskou je totiž ohromně nerad, když matku něco trápí, víš? A teleportace? Řekněme to takhle. I na vlastní svatbu by přišel pozdě, kdyby ten objev neučinil. Proto na tebe tak vrčí. Někoho našemu bratříčkovi připomínáš," odtajnil pobaveně Alanbird.

„Ne nadarmo ti Andraxela říká starý provokatére," utrousil zmíněný muž, ale Angilovi potřásl pravicí a zatvářil se trochu přívětivěji.

„Ale pořád nejsem ten, koho označila za hlupáka a nešiku, když posté sletěl ze stromu, a komu hodila hůl, aby s její pomocí mohl pajdat za ní, zatímco ona mu řekla, že by se měl už konečně naučit létat," vrátil mu úder jeho bratr.

„Nevšímej si jich. Sourozenecké rozmíšky. To víš, i vědci jsou pod vlivem hormonů a mužské ješitnosti. Ale ty taky nejsi zrovna nenápadný! Tví rodiče asi měli v půdě dost hnojiva, krasavče!" přivedla Angila do rozpaků věštkyně Axilea, aniž by si všímala toho, jak Arendaxel znatelně pobledl.

„Musíš mi to připomínat? Zrovna ten den? A ty po něm? Jako bys nevěděl…" vyštěkl a celý zbrunátněl.

Alanbird zůstal klidný, když odvětil: „Už jsem ti přece vysvětlil, že nezemřela kvůli tobě. Kdybys tam byl, jen bys zbytečně zahynul s ní. Andraxela ji stejně pomstila dříve, než ses dobelhal domů. A její následná drsná vojenská výchova ti prospěla. Nebýt jí, zůstal bys tím nezodpovědným lezcem po stromech."

„Ale to památka na Asirtu mě přiměla stát se lepším. Přál jsem si vylétnout s ní nad les, aby měla nějakou radost. Aspoň jednou…" ztišil dojetím hlas muž, k jehož ramenaté a vysoké postavě toto chování mírně nesedělo.

Najednou se všichni vyděsili, protože jakmile se Axilea dotkla Angilovy ruky, ztuhla a zadívala se do prázdna.

„Lásko, co je ti? Co vidíš? Vždyť nespíš!" zatřásl s ní její partner.

Na tohle nebyl zvyklý. Alanbird vytušil, že má sestra vidění, ale zůstal v klidu a vyčkával. Po malé chvilce se žena skutečně probrala,

ale v očích měla slzy a s podivnou radostí se zadívala na Angila, aby ho následně objala.

„Hele, ale tohle…“ protestoval Arendaxel, kterého se zmocnila žárlivost.

„Sarsadis… Ty nepřinášíš jenom nový život a spásu! Děkuji! Neumím vyjádřit slovy, co cítím. Nemohu…“ zajíkala se proslulá věštkyně, než se začala chovat naprosto šíleně.

Všichni čtyři stáli poblíž onoho oltáře Bohyně lásky, k němuž ona nyní přišla a začala shazovat vázy s květinami i věcné dary, které recepční nestačila vzít. Doslova rozmetávala věci na všechny strany. U toho se hlasitě smála, tančila a jásala. Přítomní muži to nechápali. Ani mladá dívka z recepce, která přiběhla a spráskla ruce nad tou spouští.

„Nechte si svoje dary, vy zmetci! A běžte všichni do háje! Svoboda navždy! Už nikdy vaše podlézání, násilí a krutost! Už nikdy náhražky citů!“ vykřikovala.

„Co se jí stalo? Rozumíš tomu, Alanbirde?“ vrtěl hlavou Arendaxel, zatímco dívka si s obdivným pohledem prohlížela Angila.

Na její dotaz, kým je a co tam dělá, jí odsekl, že je pouhá návštěva, kterou tam vzal strýček. Ještě rychle dodal, že se jenom na chvíli stavil a pak půjde za svou partnerkou. Zpovědník ho u toho pobaveně pozoroval. Dívka se zklamaně odebrala pryč a ignorovala dokonce i nepořádek na svém oblíbeném místě.

„Tak to vypadá, že nejen má sestra umí zbořit oltář Bohyně lásky,“ zašklebil se po jejím odchodu, přičemž sledovali, jak se Axilea uklidňuje.

„Normálně tady není takový blázinec. Ale dneska je neobyčejný den," dodal ještě, ale Angile ho neposlouchal.

Lítostivě se zadíval na spoušť a poznamenal: „Škoda. Jistě jí to bude moc líto. Právě jsem uvažoval nad tím, že bych měl Bohyni lásky dát nějaký dar. Ona mi konec konců darovala tu růži, když mě kdysi viděla, ne? Tak je správné jí také něco věnovat, až se opětovně shledáme."

„Klid, naše matka na tomhle místě nijak nelpí. A darů není třeba. Bude stačit, že svého kmotřence zase uvidí," překvapil ho Alanbird.

„Kmotřence? Já jsem prošel křtem? Nic o tom nevím!" divil se mladík.

„Křtem přímo ne, ale když ti dala Bohyně lásky růži, něco to znamená. Také jméno ti vybrala. A jediná dokázala utišit tvůj pláč. V jejím náručí ses uklidnil. A to ses píchl o trn té růže. Matka je sice drsná žena, ale srdce má milující. Její objetí na tebe působilo konejšivě. Ale kdo ví, jak tomu bude nyní?" zatvářil se pro něj nepochopitelně poťouchle Alanbird.

„To pak není divu, že jsi zadaný. Však já to prorokovala, pamatuješ? A jak na něj bude působit Bohyně lásky, brzy zjistíme," zamrkala na bratra Axilea.

Arendaxel trochu naštvaně pozoroval jejich spiklenectví, ale byl na to zvyklý, stejně jako na fakt, že si občas musí počkat na odtajnění vidin své manželky. Všichni se raději odebrali ke dveřím zasedací místnosti Rady.

„Ničeho se neboj, Angile. Pokud budou nedůvěřiví, my tě podpoříme," šeptl mu ještě před otevřením dveří Zpovědník.

Jestliže Angile čekal vážně se tvářící skupinu lidí, sedících spořádaně za stolem, šeredně se spletl. Ani ticho tam nebylo. V místnosti vládla družná zábava za doprovodu hudby, ale i jídla a pití. V rohu dokonce pár lidí tančilo. Když vešel se svými třemi společníky, sice si jich všichni všimli, ale někteří se dále bavili mezi sebou, ač zpozorněli. Postupně totiž zaznamenali jeho výstavní vzhled.

Jedna z tančících žen se přiblížila k příchozím a zvědavě se zajímala: „Co je to za krasavečka? Že by striptér? Tak to si dám líbit!“

Zahihňala se a udivený Angile už se chtěl stydlivě a rázně ohradit, když tu se i přes hudbu zvučně rozezněl naštvaný mužský hlas, který zahřímal: „To snad nemyslíte vážně, provádět takové pitomosti pár dní před zkázou! Sešli jsme se tady snad kvůli tomu, abychom si hráli?“

Slova zazněla z úst extrémně svalnatého a nesmírně elegantně oblečeného muže, jenž se přemístil přímo před Angila, kterého rentgenoval nepříjemným pohledem, o mnoho horším, než byl před chvílí ten Arendaxelův. A překvapivě to byl právě on, kdo se postavil mezi něj a mladíka, jako by ho chtěl bránit.

„Uklidni se, Arilete. Nikdo si tady nehodlá hrát. Nemusíš hned vyletět, když se objeví někdo s většími svaly, než máš ty,“ peskoval bratra.

Vzápětí tam přišly dvě krásné ženy a uchopily osloveného za paže, aby se ho pokusily odtáhnout pryč. Jednu z nich láskyplně

objal, zatímco druhá se potom přivinula k o něco křehčímu a nenápadnějšímu muži. Všichni přítomni se začali stahovat do blízkosti skupinky, která je doplnila, až na chladně vypadajícího a černě oděného muže v koutě místnosti, který si tam zjevně něco četl.

„Jak už jsi slyšel, tohle je Ariletus. Jeho ženy jsi zjevně také upoutal. Tohle je Aberma, spřízněná duše našeho nejstaršího a nejsvalnatějšího bratra. Asilsea jeho ženou byla, ale k nesmírnému překvapení našeho svalovce dala posléze přednost Aisonovi," neodpustil si popíchnutí bratra Zpovědník.

Aberma byla Angilovi velmi sympatická. Mile a přátelsky se na něj usmívala. I druhá žena a její partner se mu hned zalíbili, ale nestihl je ani oslovit, když se k nim přiblížil další sympaťák.

Černovlasý a ve tváři velmi pohledný mladík mu sám podával ruku se slovy: „No a mě zase kvůli němu opustila Aberma. Jsem Anadir. Snad nám konečně také prozradíš, kdo jsi."

„Určitě ano, když ho tak pěkně prosíš, důvěřivý maminčin mazánku," zaryl do něj Ariletus.

„To víš, některé ženy mají rády máchání mečem, jiné spíš ocení zlato v hrdle. Nemůžu za to, že matka raději poslouchá můj zpěv, než aby se dívala na to, jak ty někomu podřezáváš krk. Ještě, že tě pak vychovávala Andraxela. Ač i ta dokázala ocenit můj talent. Jsem prostě roztomilý, barbare. Smiř se s tím," nedal se ten, který přátelsky přivítal Angila.

„Jmenuji se Angile a rád vás poznávám, vážení členové Rady. Velmi obdivuji vaše výzkumy a činy, vaši práci," zmohl se mladík

pouze na odtajnění svého jména, protože ho náhle přepadla tréma a netušil, jak má začít.

Axilea to vyřešila za něj, když oznámila: „Milí kolegové a sourozenci. Tohle je Sarsadis. Muž, který nám přináší naději na lepší život."

„Vážně? A to má být konkrétně co? Kým tento člověk v minulých životech byl? Ať víme, koho jste nám sem přitáhli bez varování," osopil se na ni Ariletus, který zjevně ještě nestrávil, že ho někdo předčil fyzickou krásou.

„Spasitel, bratře. On ale nemá žádné minulé životy. Narodil se před rokem," vyvolala dalšími slovy Axilea bouři mezi členy Rady.

„To si děláš srandu, ne? Vždyť nemůže nic vědět ani umět! Co nám přináší? Pohádkovou knížku s výčtem zázraků?" vztekal se svalnatý genetik.

„Vím toho dost. Například vaše objevy, Arilete. Genetické úpravy, které jste provedl. Jenom vy znáte jejich přesný princip, mám pravdu? Alespoň jste si to myslel. Řeknu vám, jak jste postupoval," obrátil se na něj zcela klidně Angile, který vzápětí využil získaných vědomostí.

Doslova užaslému genetikovi odrecitoval jeho pracovní postupy a detaily, jež mohl znát pouze on, nebo nanejvýš ještě Aison, či Anadir. Už v polovině jeho projevu si Ariletus musel sednout. Pak na něj pouze třeštil oči a lapal po dechu, aby následně kapituloval. Jeho žena ho raději pevně držela za ruku, protože se blížil kolapsu.

„Bravo, mladý muži! Povíš něco i mně? Třeba princip léčení, který využíváme všichni v praxi. Co víš o něm?“ zatleskal mu a projevil zvědavost Aison.

Angile pokračoval i tím, a následně zmínil i to, jak Aberma a Asilsea došly ke svým objevům. Brzy bylo znát, že je zběhlý v přírodních vědách jako málokdo. Pak postupoval dál rozborem toho, co dokázali Anvivia, Asinoisa, Arendaxel a Anadir. Těm rovněž odříkal to, co nemohl vědět nikdo jiný, než odborník.

„Tedy chlapče! Ty strčíš celou Radu do kapsy!“ konstatoval nakonec obdivně Arendaxel, který už také plně propadl sympatiím k němu.

Alanbird, tiše sledující situaci, si už stačil všimnout toho, že až na jako vždy rezervovaného Aidishe, od kterého po zkušenostech žádné bouřlivé projevy ani neočekával, a stále šokovaného Arileta, začali být jeho sourozenci k mladíkovi velmi přátelští. Moc se tomu nedivil, byli to hodní lidé, ale přišlo mu to podivné a vzpomněl si na jeho zvláštní gen.

„Já se to naučil, nic víc. Vy jste toho všeho tvůrci. Je úžasné, co jste dokázali. Asi jste také toužili po znalostech jako já, že? Tak jste studovali a bádali, až přišel úspěch,“ nesouhlasil s pro něj typickou skromností mladík.

„To byla až ta druhá část – práce a úspěch. Ale podnět pochází odjinud. Je tu osoba, která nás všechny inspirovala a pomohla nám tohle dokázat,“ opravil jeho názor Alanbird.

„Ano, to je pravda! Zvláště u některých to platí beze zbytku. Její láska, víra a síla vůle, ale i podpora a respekt i důvěra. To vše z nás

udělalo to, kým jsme," přisvědčila Anvivia, která Angila obdařila milým úsměvem.

Na jeho tázavý pohled doplnila Axilea: „Asirta. Naše milovaná matka. Když u mě začaly vidiny budoucnosti, vyděsila jsem se. Bylo těžké uvěřit, že zrovna já mohu mít schopnost vidět, co přijde. Pochybovala jsem jak já sama, tak každý, komu jsem to řekla. Ale když jsem se svěřila matce, podpořila mě. Prohlásila, že přijde budoucnost a ukáže pravdu. A skutečně. Zkusila jsem s důvěrou v její slova říct lidem, co se stane. Přišlo to a oni uvěřili. I já pak už nikdy neztratila víru v mé schopnosti."

„Ale nebýt zásahu Andraxely, upálili by vás obě na hranici," povzdechl si nad lidským přístupem v minulosti Arendaxel, jehož příběh už znal.

Než se Angile zeptal, kdo ta již několikrát zmíněná Andraxela je, přispěl svou troškou do mlýna i Zpovědník: „Mě inspirovalo, jak matka toužila po tom, aby si lidé uvědomili své hříchy a byli hodnější. A svět spravedlivější. Myslel jsem na to v jakékoli situaci, až se začaly dít divné věci. A já tudíž zjistil, že mám dar vyvolat i odejmout pocit viny. Lidé se mi svěřovali dokonce i sami."

Pousmál se a na jeho řeč navázala Asilsea: „Byli jsme strašně chudí. Otec se opíjel, byl sprostý a nedával nám peníze na věci. Co matka nevyžebrala nebo nezískala způsobem, který ji ponižoval, to prostě nebylo. Byla jsem malá, ona mi chtěla ulehčit dětství, tak hrála takovou hru. Dělala, že tvoří věci. Přinesla věc a udělala „kouzlo", aby se zdánlivě objevila. Jen tak, stvořená z ničeho. Já to později zjistila a moc jsem si přála tohle umět pro ni. Bohužel dřív…"

„Jako u mě. Umřela dřív, než jsem ji mohl vyléčit. Proto jsem to tak chtěl. A i mého otce, věčně ožralého slabocha, umlátila Andraxela za to, že jí nepomohl. A oba nás potom vychovala. Jenom každého v jiném životě, pochopitelně," dopověděl to za ni Aison, když se smutně odmlčela.

„Vždycky byla křehká a nemocná. Když neumřela při porodu, tak na nemoc. Ale se mnou se dožila stáří. To ji však děsilo. Sledovala jsem, jak přichází o svou pověstnou krásu a trpí. Tak jsem si přála, aby se stárnutí zastavilo. Taky měla problémy s některými jídly. Proto jsem si přála i to, aby nebylo nutné jíst a pít, ale energie se získávala z okolního prostředí. Moc mě potěšilo, když jsem jí pak mohla oznámit, že jsem to opravdu dokázala," usmála se při vzpomínání něžně Aberma.

„Já zase toužila odstranit jazykovou bariéru, abych jí dala naději na to, že ji někdo pochopí. Doufala jsem, že třeba beze slov… Že to bude lepší. A když ne, mohla skrýt svou identitu, aby ji tak nepronásledovali ti posedlí muži. Slaboši a tyrani, násilníci… Když neuvidí její krásu, neuslyší hlas… Bohužel, zrovna tohle se mi nepovedlo," svěřila se posmutněle Asinoisa, o níž už věděl, že je ženou Anadira, protože to byl všeobecně známý fakt, a která umožnila lidem telepatii spolu s ukrytím identity pomocí jistého světelného a zvukového efektu.

„Za to nemůžeš, sestřičko. To zpropadené svinstvo prostě působí přes cokoli. Já ji také neochránil. Odvlekli mi ji přímo před očima do otroctví. Opět skončila v harému. Nebyl jsem ještě dost velký, silný a zdatný, abych ji ubránil. Až po výcviku Andraxely jsem se ji

pokusil najít a osvobodit, ale víte, jak to bylo. Ta její vzpurnost a odpor k zotročení…“ zlomil se překvapivě hlas Ariletovi, jenž už rozdýchal Angilovy znalosti a nyní se na něj díval poněkud zranitelně.

„No vidíš, bratře. Dnes bys ji už ubránil. Ale ze mě udělala operního pěvce, ne válečníka. Ta neohrožená a tvrdá bojovnice se navlékla do korzetu, aby mohla jít do divadla. Měli byste ji vidět!“ rozchechtal se Anadir, ke kterému se ihned připojilo výbuchem smíchu několik sourozenců.

„A kdo je vlastně ta Andraxela?“ dostal se konečně k oné otázce Angile.

„Jak to říct? Její družka, nejlepší kamarádka, druhá polovina? Těžko popsat, když jsi je neviděl spolu. Vždycky se potkaly a ona ji chránila. Anebo alespoň nás. Pokud byl čas, zachránila ji. A když ne, aspoň pomstila a postarala se o děti. Sice je tvrdá, ale její výchova je něco, co opravdu zocelí. Hlavně na sebe je přísná. Projevy emocí od ní nečekej. Ale my víme, že je má. O některých věcech prostě není třeba mluvit. Poznáš je i bez toho. Lásku neskryješ, i když se snažíš,“ pokrčil rameny někdejší zpěvák opery.

„Ale všichni jste se nakonec dali na vědeckou dráhu. Museli na tom mít podíl i vaši otcové, ne?“ napadlo dále mladíka.

„Pche! Otcové! Většinou neužiteční trubci. Jejich podíl na své DNA nemůžeme popřít, ale fakticky většinou nestáli za nic. A přestože byli někteří dobrými otci, rozhodně ne partnery. A já si nenechám namluvit, že za to může jakýsi „vlivný gen“ naší matky.

Máme přece svobodnou vůli!“ vyplivl se zhnusením v hlase muž, sedící vedle ženy, která Angila označila za striptéra.

„A s těmi vědci to není tak úplně přesné. U nás dvou to asi moc neplatí. My stvořili zázrak. A je to také její zásluha. Chceš to vyprávět?“ upoutala pak jeho pozornost právě ona, která na něj koukala šibalsky i nyní, zatímco on v duchu procházel seznam členů Rady, aby zjistil, s kým má u této dvojice tu čest.

„Když za to nebudeš požadovat ten striptýz,“ zažertoval z jejich historek o matce už dost překvapený mladík, aby se dočkal z legrace varovně zdviženého prstu muže, u nějž si náhle uvědomil neuvěřitelný fakt.

„Vy jste Arandes! Muž, který přemohl smrt! Ale o vás se toho moc nepsalo. Podstatu neznám. Jak jste dokázal něco takového?“ hlesl ohromeně.

„To láska, milý Angile. Víš, my jsme měli přijít na svět spolu. Jako dvojčata. Jenže on se narodil mrtvý. Matka plakala, těžce to nesla. Ale nedala mi to nijak najevo. Myslím tím, že bych jí nějak nestačila, protože měla mít ještě syna. Tuto skutečnost mi však netajila. Neustále říkala, že mám někde svou druhou polovinu. Věřila a přesvědčovala mě o tom, že naše láska přemůže i smrt. A já vážně cítila nějaké pouto. Volal mě, posílal mi lásku a pozdravy v myšlenkách, vídala jsem ho ve snu… Když jsem pak dospěla a zemřela i ona, nezvládla jsem to a potácela se na hranici nevědomí. Jedné noci jsem myslela, že dlím mimo své tělo. A že všechno, co vidím, je pouhá fantazie. Výplod mé mysli. Ale tak to nebylo. Následovala jsem naše spojení a odešla za nimi. I s tělem. Našla jsem

podsvětí. Byli tam všichni mí blízcí i ostatní lidé. Brána, která se před mou vůlí vidět bratra a matku otevřela, a pak zmizela. V té chvíli se setřela hranice mezi živými a mrtvými. Všichni živí přestali dýchat a jejich srdce tlouci. A všichni mrtví byli náhle hmotní. Smrt neměla co na práci, tak od lidstva odvrátila svou tvář. A my byli zase spolu. No a potom nás Aidish ještě všechny „poslepoval" dohromady, jak víš. A pohádky je konec. Ač vlastně spíš začátek," vyprávěla mu fascinující příběh Anadria, která se při řeči mimo jiné obrátila i ke zmíněnému muži.

Aidish jen přikývl a vypadal nezúčastněně, zatímco Anadir přidal: „Můj Grál je také jejím dílem. Konkrétně jeho úchvatný třpytivý design. Ona sice tvrdí, že nemá žádný talent, ale kromě toho, že úžasně tančí a je empatická a chytrá, má skvělý vkus! A naprosto dokonalý sluch. Pozná každý falešný tón. Napadlo ji i to, použít krev coby konzervační médium. V ní se uchová DNA všech tvorů, které nemůžeme mít na těch lodích. Vždycky něco vymyslí, i když už je úplně nejhůř. Ze všeho se dostane."

„Chceš říct, ze všeho nás dostane. Sama kolikrát přišla o život, ale vždycky zachránila nás," upravil jeho sdělení nevrlým tónem Ariletus.

„Ne vždy, bratříčku. Mě nezachránila. A ani Andraxela to tenkrát nestihla. Ale nestěžuju si. Měla důvod. Snad kdybych vyrostla rychleji, mohla jsem prožít svůj život celý, dlouhý… Tohle mi řekla, než mi podřízla krk," zazněl náhle do ticha hlas Anvivie, která zjevně šokovala všechny přítomné.

Na jejich ohromené výrazy reagovala tím, že klidně pokračovala: „Jak víte, žila jsem předtím jenom jednou. Bylo to za vlády jednoho hodného krále, co se jí ujal po svém krutém otci. Asi sami uhodnete, že tím tyranem byl Sarsadax. A oním synem Sarsaish. Ten prý byl jako dítě unesen, či co. Prostě zmizel a po dvaceti letech se vrátil. Vzápětí jeho otec zemřel. Na uvítací hostině. Povídalo se, že ho skolila radost z návratu jeho jediného dědice. Každopádně, zemi se tím ulevilo. Přestaly například nesmyslné popravy nevinných. Jenže tento lidmi milovaný král měl nějaké potíže, které skrýval. Po dlouhých letech, kdy já už byla mladá holka, spáchal sebevraždu. A to byl problém. Po jeho smrti neměl kdo převzít vládu dědickým právem. Král se neoženil, ani levobočky neměl… Vlastně se nikdy nevědělo o nějaké ženě, kterou by si vzal do svého lože. Začal boj o moc. Žily jsme s matkou samy. Přišlo to náhle a my nestihly utéct. Blížilo se vojsko. Matce bylo jasné, co udělají. Nemohla mě před tím ochránit jinak, než smrtí. Řekla mi to upřímně. Vysvětlila mi, co by mě čekalo a proč by to bylo horší pro mě, než pro ni. Souhlasila jsem, aby mi podřízla krk. I sobě. Nedokázala zachránit mé tělo, ale ochránila mou duši. A dodnes jsem vlastně… Prostě mi to nebylo dáno. Partner, děti, láska…“

„A Andraxela? Kde tenkrát byla?“ ptala se po chvíli napjatého ticha Anadria, která se ze všech sourozenců vzpamatovala nejdříve.

„Nevím. Ale začala se objevovat až v matčiných pozdějších životech, jak sami víte. Mě nikdy nevychovávala,“ odpověděla jí lékařka.

„To ten královský bastard! Vlastně si vzpomínám, jak na něj nadávala, že byl srab, který nedokázal čelit následkům svých činů. Proto jsi zemřela, sestřičko!“ zaklel se zaťatými pěstmi Ariletus.

Najednou si všichni všimli toho, jak Alanbird silně zbledl a zapotácel se. Nebýt pohotové paže stále se poblíž něj zdržujícího Arendaxela, upadl by na zem.

„Bratře! Co je s tebou? Mám tě vyléčit?“ zapracoval okamžitě instinkt Aisona a jeho starost o nemocné.

„To nic, jen je toho na mě dnes už asi moc. Nevadí, když půjdu na chvíli ven a nadýchám se čerstvého vzduchu? Nic víc nepotřebuju. Brzy budu zpět. Ještě stejně nejsme v plném počtu, ne?“ vymlouval se pobledlý Zpovědník.

„Pravda, vždyť tu není právě matka! Hlavně, že o ní celou dobu mluvíme! A být by tady rozhodně měla! Konec konců, přinejmenším proto, že díky její DNA dokáže každý Anaphoxielan vyluzovat jakýkoli zvuk,“ vmísila se do toho Axilea, která k svému prohlášení měla důvod, o němž se jim nezmínila.

„Takže proto jí říkáte Bohyně lásky? Protože vás milovala a tak inspirovala, že jste toho tolik dokázali? Dokonce i zahnat od nás smrt. Už se moc těším, až ji poznám,“ rozjasnil nadšením tvář Angile.

„Ne, proto ne. Má to jiný, nepříliš pěkný důvod. Ale to je jen mezi rodinou. Ty to vědět nepotřebuješ. Povím ti něco jiného, co je pro tebe důležitější. Drž se od naší matky dál. Jinak budeš mít problémy,“ odrovnal ho nečekaně drsnou a nepřátelskou reakcí Ariletus.

Alanbird se mladíka zastat nemohl, protože se mezitím vypotácel na chodbu a zavřel za sebou dveře, zato Axilea se zamračila: „Nepřeháněj, bratře. Neděs ho zbytečně. Nemá se čeho obávat."

„To jsi tak naivní, nebo víš něco, co já nevím? Spíš se obávám, že jsem to já, kdo je tady znalý podrobností té věci. Rozhodně vím, co říkám," trval na svém Ariletus, ač se snažil neprozradit tajemství, které ho spojovalo s matkou, její ochránkyní a Aisonem.

„Pokud vím, tak to ani říkat nemusím, ne? Budoucnost vše vyjeví," nenechala se rozhodit věštkyně.

„Poslyšte, vaše příběhy jsou sice dojemné, ale všichni je známe. Zatím však nevíme, proč je zde tento mladík. Neměli bychom to už konečně zjistit? Nebo jsem jediný, kdo si tu uvědomuje ubíhání času?" uťal jejich hašteření prozatím zcela mlčenlivý Aidish.

Po jeho slovech se všechny zraky obrátily k Angilovi a jemu nezbylo, než se předvést. V duchu se pomodlil, aby neselhal, načež svou myslí zkusil přivolat Rám tak, jak se na tom se zařízením předtím dohodli.

8. KAPITOLA – MÝTUS A SKUTEČNOST

Alanbird sice skrze proud slz vůbec nic neviděl, nicméně její příchod se nedal nevnímat. Upozornila ho i pronikavá vůně parfému. Vzhlédl a utřel si oči, aby okamžitě žasl nad jejím vzhledem. Důvod mu byl jasný. Natolik ji znal. Necítila se po té scéně v modrém apartmá dobře a potřebovala se povzbudit úpravami svého zevnějšku. Nyní se však musel dát zase dohromady hlavně on.

„Sia… Proč jsi mi to neřekla? Zemřely jste… Moje milovaná Viv i ty. Jak s tím budu moci dále žít? Že kvůli mně…“ zašeptal zničeně.

„Právě proto jsem ti tohle neřekla. Ale nic si nevyčítej. Tak to kdysi bývalo. Jsme prostě oběti války,“ konejšila ho.

„Ne války, ale mé slabosti a hlouposti! Kéž bych to věděl! Kdybych se díval kolem sebe, všiml bych si tě! Vypadáš přece pořád stejně! Ale já byl utopený ve výčitkách za to, co jsem udělal. Viv o tom se mnou dokonce mluvila! Proč jsem ji nikdy neviděl?“ vyčítal si stále dokola Zpovědník.

„Třeba to nemělo být? Oba jste zklamali a nesete jistou vinu. Ale podívej se na mě. Víš, začínám tě chápat, můj synu. Také už nemám odvahu. Omlouvám se ti za to, jak jsem tě za tohle odsuzovala,“ přiznala se mu překvapivě Asirta, která byla příchozí ženou, již

k sobě v zoufalství zavolal a ona přišla, i když se sama necítila nejlépe.

To ho rozhodilo ještě více, ale vzpomněl si, že už na ně hodnou chvíli čekají všichni členové Rady a Angile. Uvědomil si, jak se mladík bude cítit, až uvidí ji. Věděl, že ho budou oba potřebovat. Vrozená síla ho přinutila vstát, aby poskytl pomoc potřebným. Zdědil ji právě po ní.

„Není zač se omlouvat, matko. Tím jsi mi jenom bližší. Ale stejně si myslím, že svůj názor změníš. Doufám v to, protože on je naprosto úžasný. Nejenom na tebe udělal dojem," objal ji s lehkým úsměvem její syn.

„Angila teď probírat nebudeme. Nemáme být na zasedání Rady? Proč to? Co se vlastně děje? V tom zmatku mi to úplně vypadlo," kousla se do rtu, když si i nyní opět vybavila chvíle v náručí toho svalnatého krasavce, na nějž neustále musela myslet.

„Rada má významného hosta. Muže, který svými znalostmi dosáhl na roveň těch našich a přináší důležitý objev. Axilea potvrdila, že tomu tak je. Jeho moc, inteligence i ostatní atributy jsou ohromující. I já jsem fascinován, jakožto i mí sourozenci," informoval ji tajemně Alanbird a doufal, že mu Andraxela nebude číst myšlenky, protože je stále ještě v šoku z toho, co se předtím stalo.

V duchu se musel pousmát. Znal matku i její dar velmi dobře. Věděl, že tohle ji zaujme a zapůsobí tak, jak si přál, aby oběma připravil moment překvapení. Bylo mu jasné, že jejich další setkání bude opět velmi zajímavé i díky tomu, že ani jeden neví, koho

znova uvidí. Nedokázal se tomu ubránit. Konal tak i proto, že sám potřeboval rozptýlení a nevěděl si rady. Doufal, že ho matčino chování inspiruje v tom, jak postupovat ve své vlastní záležitosti.

Účinek svého oznámení na ní spatřil okamžitě. Asirtě se zaleskly oči a potom ho o něco požádala. S úsměvem souhlasil, načež se přemístili dovnitř budovy. Tam se jim naskytl pohled na recepční, která se dívala do zrcadla, přičemž si zaujatě upravovala vzhled. Když si všimla Bohyně lásky, strnula. Ještě se totiž vůbec nezabývala spouští, jež zbyla po podivném řádění Axiley. Pobledla a už se to chystala vyřešit, když náhle všechno smetí zmizelo.

„A už to tady nechci, jasné?“ zavolala na ni ještě Asirta, mířící po boku svého syna tam, kde už je netrpělivě očekávali.

Dívka si oddechla a krášlila se dál, přičemž toužebně vzpomínala na mladíka, kterého předtím viděla, aniž tušila, že o mnoho let starší žena dělá totéž. Nyní se ale chystala vše potlačit a zabavit se flirtem s neznámým, údajně mocným a schopným mužem. Neměla ponětí o šoku, který na ni čeká.

Když se před členy Rady zhmotnil Rám, nebyli nijak uchváceni. Neměli proč. Podobnou kovovou konstrukci mohli kdysi vidět na kdejakém staveništi. Jenom Anvivia už to zažila přímo v akci. Spokojeně se pousmála. Věděla své. A Axilea s úžasem i nadšením pohladila věc, již spatřila ve své někdejší vidině. Právě ona zastavila pochybnosti kolegů a vyzvala je k trpělivosti.

„Musíme počkat na matku! Ona si také zaslouží u toho být!“ připomněla jim.

„Proč jen musí být ženy tak nedochvilné?“ zavrčel podrážděně Ariletus.

„Protože se stejně jako ty rády upravují, bratříčku. I tobě to trvá, než jsi se sebou dost spokojený, ne? Ona za svou marnivost aspoň nemůže. Ale ty by sis ty pohledy do zrcadla občas odpustit mohl,“ popichoval ho Anadir.

Někdejší bojovník ho sjel nepříjemným pohledem, aby si také rýpl: „Nemohl, protože v něm často vidím na svém těle i ruce ženy, která tě odkopla, ty náš umělče.“

„Taky byste toho mohli alespoň pro dnešek nechat, když je tak významný den!“ pokusila se je usměrnit Asilsea.

„Významný? Protože přišel nějaký kluk, který jenom díky našim genetickým úpravám spolkl knihovnu a ještě u toho mimoděk zvedal činku? To nás chce ohromit touhle plechovou prázdnotou? Kde jsou dveře? Je to snad základ pro dům, do kterého se máme schovat, až se Anaxia rozlétne na kousíčky? Co nám přináší? Ještě stále to neprozradil!“ ohradil se opět nejstarší bratr.

Angile shledal, že už si na jeho chování stačil zvyknout. Nerozhodilo ho. Věřil v schopnosti Rámu a povzbuzovala ho i očividná podpora Axiley a Anvivie, i sympatie dalších členů Rady. Snad jenom naprosto neutrálně se tvářící Aidish a výbušný Ariletus nepůsobili přátelsky. Genetika však chápal.

„Dveře? Dům? Proč tak skromně, náš odvážný bratře? Přináší planetu, na níž můžeme pokračovat v životě, na jaký jsme zvyklí. Tudíž nezdegenerujeme a nezeslábneme,“ ozvalo se ode dveří známým mužským hlasem.

Stál tam Alanbird a vypadal opět naprosto vyrovnaně a normálně, ačkoli si zejména někteří jeho sourozenci nemohli nevšimnout slabého třasu. Aison se k němu hned hrnul a obešel ho ze všech stran, přičemž zasvítilo modré světlo. Chtěl mít jistotu, že se bratr cítí fyzicky dobře. To také zjistil a pousmál se.

„Tak už ses vyblinkal, nebo co jsi vlastně dělal? Že jsi zpátky," skryl starost za posměšky stále napružený Ariletus, který tím zakrýval i ohromení z toho, že nějaký mladík svým objevem předčil všechny vědce na planetě.

„Vyplakal jsem se a utřel si nos do matčiných sukní. Stejně jako ty chodíš za Asinoisou, s níž jsi společně vyrůstal, když je ti úzko," dostal ho svou odpovědí Alanbird.

„Matka je blízko? Kdy přijde?" zajímal se Anadir, zatímco marnivý svalovec se zahanbeně odmlčel a se zamračeným výrazem se doslova vtiskl do křesla.

„Přátelé, mějte strpení a pochopení. Naše matka prožila těžký den. Vzala si poněkud velké sousto a málem se jím udusila. Nicméně už se blíží. A jelikož je zde takový významný host, přizpůsobila tomu Bohyně lásky samozřejmě i svůj příchod," oznámil Zpovědník.

„A jé! Tak to bude zajímavé," odtušila pobaveně Anadria a spolu s Arandem se pokoušeli ovládnout smích.

Angile nic nechápal, ale chování celé této skupinky mu bylo sympatické. Už jen láska k matce a přátelské popichování, hlavně však to, že nebyli nudní a škrobení. Rovněž ocenil, že upřímně projevují své pocity a názory. Pochopil, že je tak zformovala právě výchova již tolikrát zmiňované ženy. Pomyslel si, jak obdivuhodná

musí být. Jeho zvědavost na tajemnou Asirtu nestále rostla. Těšil se, až se s tou, která byla svým způsobem jeho kmotrou, setká. Hodlal ji také poprosit o nějaký zásah, či radu v oblasti lásky a vztahu k ženě, již miloval. Přitom si pomyslel, že ač je bezpochyby úžasná, jeho krásnou šelmu se dvěma dušemi určitě nepředčí.

Uvažoval nad tím, co asi bude po této schůzce. Kdy nevyzpytatelnou krásku s ostrým jazykem opět uvidí a jak zareaguje na oznámení jeho objevu. Zabral se do svých úvah tak, že přestal vnímat okolí. Jak tam však stál poblíž Rámu, jeho bystrý mozek něco neustále kombinoval. Náhle si vybavil svou milovanou v Alanbirdově náručí i ochranitelské chování šelmí poloviny této ženy, která na něj nezaútočila, ač ji vlastně urazil. Jako by mu nechtěla ublížit.

A potom to přišlo. Uslyšel již známý uchem nezachytitelný zvuk, nyní znějící poněkud triumfálně. Jako by fanfárami ohlašoval příchod někoho jedinečného. Pocítil zmatek a v té chvíli mu došlo, co to jeho mozek pořád řeší.

„Panebože… Asirta. Oslovoval ji přece Sir! A také Axi. Že by Andraxela? Je to možné?“ zauvažoval, ale odpověď už znal.

Sílila s každou vteřinou, stejně jako se blížil charakteristický vjem, aby se mu dostalo i potvrzení tím, jak ucítil na rameni ruku, načež mu telepaticky dorazilo do mysli upozornění: „Zachovej klid a ničemu se nediv, mladý muži. Hlavně nezapomínej na to, že pro mnohé je jistý fakt tajemstvím. A někteří jedinci zradu neodpouštějí. Také nevěř úplně všemu, co uslyšíš. Drž se.“

Autorem slov byl Alanbird, který ho ještě přátelsky poplácal po zádech tak, aby to ostatní neviděli, načež se místností rozlehlo jeho zvučné sdělení: „Moji drazí, přivítejme členku Rady moudrých a matku většiny z nás, Asirtu Sarsais, Anaxianskou Bohyni lásky!“

Pak otevřel dveře a vešla žena, která všem vyrazila dech svým vzhledem, ale jen jeden z nich měl důvod potlačit výkřik: „Tady jsi, moje krásná šelmo! Má lásko… Bohyně…“

Bylo mu slabo, zmateně i radostně. Jeho pocity se mísily a hlava se mu točila, jako by jel na horské dráze. Nevěděl, jak bude schopný cokoli vysvětlit nebo předvést, když jediné, po čem toužil, bylo pokleknout jí u nohou. Vypadala tak úchvatně a vskutku božsky, až zapomněl nabrat vzduch do plic. Vlasy zvolila zlaté, aby jí ladily se šperky, širokým páskem a sandály ve starověkém stylu, zatímco její tělo halila bílá říza s velmi rafinovaným výstřihem a rozparkem. Ta toho příliš neskrývala, přesto však její zjev nepůsobil vulgárně.

Asirta spolu s Andraxelou, dlící jí v podvědomí, měly chuť vraždit. Tak trapně a nepříjemně se necítily už dlouho. Kdyby tušily, že je tím mužem Angile, vůbec by se tam neobjevily. Bylo jim jasné, že to Alanbird předpokládal. V duchu mu spílaly, zatímco Asirta se pokoušela zachovat si kamennou tvář. V podstatě se divila tomu, co tam mladík dělá. Pohled na něj i vzpomínky na to, jak něžně se věnoval jejímu tělu, jí vehnaly krev do tváří. Zuřivě zamávala bílým vějířem, který doplňoval její stylové oblečení, ale z rukou jako by se jí naopak citlivost náhle nějak vytratila. Věci znalému odborníkovi

by bylo jasné, že je ve velkém stresu, díky čemuž jí pomůcka k ochlazení vypadla z ochromené ruky.

Angile okamžitě zareagoval a využil pádu vějíře k tomu, aby poklekl na jedno koleno, zvedl jej a podával ženě se slovy: „Moc rád tě opět vidím, ctná Bohyně lásky, jejíž dar pečlivě střežím a opatruji. Myslím růži, kterou jsi mi věnovala, když jsem byl hodně malý. Pamatuješ? Vzniklo z ní hned několik růžových keřů. Snad s potěšením uslyšíš, že vše, co jsem dokázal, bylo díky motivaci láskou. Studoval jsem a snažil se nalézt řešení proto, aby žena, kterou miluji, mohla dále kráčet lesem, tančit v trávě, dýchat čerstvý vzduch a dívat se na nebe nad hlavou. Obětoval jsem půl roku života tomu…“

„Aby se o růže staral někdo úplně jiný, vím. Je mi známo, co se stalo. Mě nic nepřekvapí, tak si ušetři cituplné projevy. Láska především bolí. Není to zase až tak obdivuhodná věc. A každý květ uvadne, stejně jako cit pomine. Květů je naštěstí nespočet, netřeba se tedy trápit pro jediný, který se nedá utrhnout,“ přerušila ho s ledovým výrazem v očích ona a chňapla po vějíři.

„Já už si ale vybral jeden jediný. A ačkoli se přiznám, že jsem tuto vzácnou a neobyčejnou květinu díky povinnostem zanedbával, nyní o ni hodlám pečovat. Trhat určitě ne, spíše zalévat láskou,“ vyznal se jí bez ohledu na to on a vstal, aby ji z výšky propaloval upřeným pohledem, před nímž se pokoušela ukrýt za zuřivé mávání vějíře.

Asirta se jízlivě zasmála: „To zalévání si umím živě představit. Jistě i všichni ostatní. Konec konců jsme bývali mladí. Jen je to na

rozdíl od tebe už hodně let. Celá staletí. Není nic naivnějšího a pomíjivějšího, než emoční stavy mužů. Stačí závan větru, či spíše parfému a tělesné vůně jiné samičky, obvykle o hodně mladší, než byla ta původní, aby „láska“ vyvanula.“

Angile pochopil, že ho odrazuje. A po nedávné zkušenosti s ní mu bylo jasné, že by je čekal nekonečný a k ničemu nevedoucí hovor plný ironie a sarkasmu, o což nestál. Rozhodl se tedy raději předvést, co dokázal. Argumenty by mohly zapůsobit a změnit ženin postoj, jak doufal.

„Když vzácná paní dovolí, rád bych konečně předvedl svůj vynález a objev, na který již všichni netrpělivě čekají. Pak se můžeme vrátit k lásce, co říkáš?“ navrhl tedy.

Žena nechala vějíř zmizet, zvedla ruce a zatleskala, aby teatrálně pronesla: „Dávejte pozor! Mladý sameček se chystá předvést! Tak si to užijme, přátelé. Snad to jeho ego uspokojí a my také neodejdeme s prázdnou, protože ne vždy to za to stojí. Někdy to třeba nestojí vůbec, že?“

Mladík byl z jejího chování na rozpacích, ale stačil si všimnout i toho, že jsou zaražené i její děti. Snad až na Alanbirda a Axileu, kteří se dobře bavili, ač to nedávali okatě najevo. Jenom těm dvěma bylo jasné, proč se matka tak chová, ale zbytek sourozenců se pouze z úcty k ní zdržel udivených poznámek. Čekali jinou reakci. Zvláště genetici, kterým to vůbec nešlo na rozum. Tak se raději soustředili na to, co předvede jejich host.

Anadir také neřešil matčino chování. Ve skutečnosti sice milovala všechny své děti stejně, ale právě on byl z jejích synů

nejcitlivější. Potřeboval podporu, aby vyrostl v silného muže. A té se mu od ní vždy dostávalo. Miloval matku tak nekriticky a intenzivně, že ho skutečně nemohla ničím zaskočit, ačkoli mu byl Angile velmi sympatický. Usoudil, že na něj brzy změní názor i ona. Vytvořil křeslo po své boku, vstal a s úsměvem jí nabídl, aby si přisedla.

„Vypadáš úžasně, matko. Jako bys přicházela rovnou z plesu. Alanbird nám tvrdil, že ses dusila jídlem. Potom asi skutečně jdeš z nějaké oslavy. Bavila ses tam aspoň dobře?“ vyptával se bez zlého úmyslu a s upřímným zájmem.

Asirta zbledla a snažila se nedat najevo rozpaky, když promýšlela, co poví i ostatním zvědavým potomkům, ale místo ní se rozhovořil Alanbird: „Řekl bych, že se naše matka bavila nadobyčej dobře. Zažila něco takového, jako kdysi po vyléčení civilizačních chorob všichni diabetici. Jen si to představte! Zatímco jiní si užívají sladkostí, vy jen postáváte před cukrárnou a nakukujete, vědomi si toho, že jsou vám požitky druhých nedostupné. A náhle spatříte dort, který mít už konečně můžete. Nesmírně lákavý a neobyčejný. Tak úžasně tvarovaný a zdobený i s lahodným vnitřkem, že prostě neodoláte a toužíte ochutnat. Jenže se objeví nevychovaný spratek, co vám ho oderve od úst dříve, než se do něj zakousnete jako hladová šelma. A oním narušitelem očekávané extáze smyslů naší milované matky jsem byl dnes já, jak pokorně a kajícně přiznávám.“

Matka členů Rady se po jeho dlouhé metaforické řeči, u níž věděla, že tím sděluje fakta pouze zasvěceným, vyděsila ještě víc. Naučila ho to ona, takže ji tato schopnost neudivila. Jen obsah slov ji děsil, protože zachytila šok v očích Arendaxela, jehož myšlenky jí

přečetla a tlumočila Andraxela. Napadlo ji, kdo další to ví, když se tato skutečnost vzápětí odtajnila sama.

„Však bude další příležitost se zakousnout do onoho lákavého objektu, bratře. Tak si z toho nic nedělej a vinou se netrap. Jenom je třeba dát pozor na oděv. Zvláště v případě bílých šatů. Nicméně, i kdyby došlo na skvrny, například od krve, stejně je to úžasná změna. Už nikdy víc ostré hroty šípů posedlých, nýbrž něžné pohlazení andělských perutí. Přeji ti příjemné mlsání, matko," uzemnila ji se šibalským pohledem Axilea, u které pozorně naslouchající Angile konečně viděl to, co ho předtím upoutalo, a uvědomil si, co to bylo.

Věštkyně měla stejný lesk v očích, jako jeho milovaná, která stroze odsekla: „Raději zůstanu u askeze. Je to dobré pro štíhlou linii."

„K čertu s linií, matko! Co duše?" nadhodila upřeně ji pozorující dcera, kterou v tom následoval i její partner, jenž už si dal dohromady Alanbirdovu narážku o Angilově střetu s šelmou s předchozím podivným chováním své manželky a její zmínkou o bílých šatech.

Asirta i Andraxela propadaly panice jak z důvodu toho, co viděly u potomků, tak pro znepokojující pocit přítomnosti něčeho, co nedokázaly identifikovat. Andraxela opět cítila podivnou moc, u níž netušila, odkud se bere. Zneklidněla. Oběma to připomnělo den, kdy Angila jako dítě spatřily duchem nepřítomného v té skleněné schráně, což je dost rozhodilo.

Zlatovlasá kráska už se chystala zamířit k nabízenému křeslu, aby jí poskytlo oporu, ale ještě si neodpustila pohrdavou poznámku: „Proč je tady tenhle kus ohavného plechu?“

Tady už jen ona věděla, proč to řekla. Snažila se odvést pozornost od sebe a pokusit se tak získat zpět ztracenou rovnováhu. Vzápětí se vyděsila. Když totiž pronesla ta slova, objevil se v Rámu vír čtyř živlů. To nečekala. Škubla sebou a o krok odstoupila. Chybělo málo, aby prchla z místnosti. Drželo ji tam jen to, že se nechtěla ztrapnit jak před svými dětmi, tak před mladíkem, který se jí až příliš líbil, ač to dovedně skrývala.

„Slyšíš to, Ráme? Dámě nepřipadáš dost atraktivní. Dá se s tím něco dělat?“ obrátil se na zařízení Angile, kterého se její poznámka bolestně dotkla i tím, jak si myslel, že stejně tak pro ni zřejmě není dost přitažlivý ani on sám.

„Vylepšení mého vzhledu je vskutku možné, můj tvůrce. Dovoluji si však říct, že zcela zbytečné. Je irelevantní, jak vypadám. Na mé schopnosti to nemá vliv. Poznámka Sirény se jistě odvíjí od faktu, že u ní má její vzhled na funkci daru vliv dosti podstatný,“ komentoval to naopak nevzrušeně Rám.

Žena strnula a viditelně pobledla, zatímco zařízení na mladíkův nechápavý pohled ještě doplnilo: „Siréna. Dle lidových tradic bájná mořská bytost s rybím ocasem, žijící na ostrově, kam nádherným zpěvem láká námořníky, jí jejich maso a pije krev.“

Nyní zbledl Angile, který si vybavil chování Andraxely, zatímco Ariletus prudce vstal, aby s cílem změnit i pro něj nepříjemné téma

záměrně vybuchl: „Neříkal jsem to? Hotová pohádková knížka! Chce nás krmit báchorkami, nic víc!“

„Je známým faktem, že lidová slovesnost pracuje s daty, vtělenými však do symbolů a metafor. U této bytosti je mořský původ metaforou pro hlubiny duše a rybí ocas zpodobněním schopnosti proplouvat jejími zákoutími, kde jiní bloudí a ztroskotají. Námořníci jsou symbolem nečistých hříšníků, kteří se vzdali cti, charakteru a vlastní vůle, aby podlehli volání pudů a lákadlům chtíče. Vzniká posedlost, při níž si sice uvědomují svou zbloudilost a hřích. Nicméně, jak je to vlastní všem zbabělým viníkům, svalují vinu na ni. Obracejí k ní svůj hněv a dopouštějí se násilí na bytosti, jež byla obdařena výjimečným talentem. Cena za něj však je strašlivá,“ upřesnil zcela klidně vířící přístroj.

„Vždyť je tady vina, ne? Kdo je nalákal na scestí?“ podotkl k tomu jinak stále nepříliš hovorný a i nyní zamyšleně působící Aidish.

Angilovi došlo, že si to celé nějak nedal do souvislosti s Asirtou. A že na rozdíl od jejích dětí něco neví. Vlastně ani netušil, jak to odhadl. Možná z napjatých tváří všech, s výjimkou netečného shromažďovatele duší. Ten zjevně vzal celý hovor o Siréně jako věc, která se nikoho z přítomných v podstatě netýká. A to i přes fakt, že tak Asirtu označil Rám. Očividně to nebral vážně.

„Není vinou mít vrozenou schopnost působit na své okolí. Talent, jehož původ s ohledem na oblast působení prý pochází od samotného Boha. Pokušení se dá odolat. Každý člověk má

svobodnou vůli, kterou může použít a čelit temnotě v sobě," poučilo chladně působícího mága stejně studeně znějící zařízení.

„Moje řeč! Vždycky jsem říkal, že se ničí sami," přikývl energicky Arandes.

„Ale co pití krve? To je symbolem čeho?" projevil zvědavost Arendaxel, který si to sice spojil s narážkami svých sourozenců, ale nesedělo mu to k matce, tak v tom chtěl mít jasno.

A nebyli to jen Ariletus a Aison, kteří napjatě poslouchali, jak Rám odpověděl: „Krev je nositelkou všeho. Je v ní i lidská duše. Její pití spolu s usmrcením oné hříšné osoby je symbolem zatracení toho, kdo byl příliš slabý a nečistý."

Odpověď oba genetiky pouze mírně znepokojila, zato Angile znervózněl a jeho hlavou proběhly pochybnosti o vlastním charakteru. Asirta a Andraxela ovšem zpanikařily totálně. Jen silou své přetvářky se udržely na nohou, jak se bály toho, co mohly provést Angilovi v modrém apartmá, kdyby nebyly vyrušeny. Arendaxel nechápavě pohlédl na svou ženu, ale vysvětlení se od ní nedočkal. Zato někdo jiný se o něco pokusil.

„Ráme, zmínil jsi pudy a chtíč jako to, na co působí zpěv Sirény. Ale co kdyby někdo sexuální pud postrádal? Jak by na Sirénu reagoval muž, který je v tomto směru neovlivnitelný? A byl by tu i jiný důvod k tomu, aby nějaký tvor pil krev lidí a nějak to souviselo s tím, co se povídá o Sirénách? S nevinností a duší… Je něco takového možné?" vyzvídal Alanbird.

„Muž bez sexuálního pudu je vůči volání Sirény zcela imunní. Neovlivnitelný a dobrý člověk její volání slyší, jako by to byl

skutečný zvuk. Vnímá totiž přesně to, co se v něm skrývá. Její záměry, nálady i vůli. Co se týče pití krve lidí, pokud by vznikla rasa s lidským vzhledem i původem, avšak živící se krví, pak by z ní také, jakožto vyspělejší a geneticky podobná, vycítila i stav duše. A jelikož mají ženy lepší a v něčem specifický čich, byla by nevinnost muže při setkání s nimi doslova zhoubná. Takového by žena této rasy vysála až k smrti a zmocnila se při tom i jeho nevinnosti," přivodil svými dalšími slovy několika z nich hrozný šok Rám.

Zvláště Andraxela v podvědomí Asirty byla bez sebe hrůzou, dokud však tím kovovým ženským hlasem svou řeč nedokončil: „Pokud by však byl nevinný i duševně, měla by jeho krev neodolatelnou vůni, která by ji přiměla k touze tu krásu sdílet, ne jí ublížit. A k ochraně této čisté bytosti, ač to nevylučuje ani touhu po fyzickém sblížení. Zvláště při nějakém spojení se Sirénou. A pokud by byl výjimečný a hodný obdivu i jinak, například vzhledem a inteligencí, vznikl by tu prostor i pro hlubší city. Už jenom s ohledem na to, s čím se tato žena, obdařená schopností odhalit lidské zlo, obvykle setkává."

Toto sice Asirtu i Andraxelu uklidnilo, ale z kradmého pokukování Angila moc nadšená nebyla a musela zarazit řeči Rámu dřív, než dojde k odhalení, z něhož by neměla radost už vůbec. Stačilo, jak se na ni podívala Anvivia, která si nyní spojila to, co věděla o Angilovi, s tím, co jí bylo známo o daru své matky. Tak na oba zírala jako na zjevení a do toho se radostně usmívala. I její mysl byla plná naděje, stejně jako u tří dalších, zatímco genetici dumali nad nebezpečím v souvislosti s genem Andraxely, neboť oba tušili, že

Rám hovoří o ní. Ostatním díky neznalosti všech faktů tohle připadalo jako pouhá teorie kvůli tomu, že už smrt nikomu z lidí nehrozila.

„Vznikl by tu prostor! Ta plechovka se tedy umí vznešeně vyjadřovat! A bájit, jak už zmínil Ariletus. Ale celá ta absurdní historka má jistý háček, ze kterého je jasné, že jsou to jen povídačky pro děti, postrádající logiku," napadlo Asirtu náhle něco, co by mu mohlo vzít vítr z plachet.

Zatímco však ona byla přesvědčená o tom, že má pravdu, zařízení se nedalo zviklat a nehnutě ji oslovilo: „Pokud tím háčkem myslíš to, že by čistý člověk, který by se dal nynějším jazykem nazvat anděl, odvrátil tvář od tvora, jehož talentem je vytahovat z lidí jejich temnotu, nemáš pravdu, mocná Siréno."

„Vskutku, Ráme? Že by? A co by tak asi lákalo temnotu více, než zkaženost? Jak zlý a prohnaný musí být tvor, přitahující to nejhorší z nejhoršího, ať už jde o kohokoli z lidí? I kdyby uplynuly roky, vždy to přijde a zraní. Pokaždé, byť by šlo o ty nejbližší, se to vynoří, a…" začala sebejistě a ironicky Asirta, než se jí zlomil hlas.

Angile vycítil obrovskou bolest, která mu skoro podlomila kolena, zatímco ona vypadala celkem klidně. Jen zpěv zněl stejně bolestně a vůbec neladil s tím, jak působila navenek. Ale v jejích argumentech to alespoň v náznacích bylo. Pocítil lítost a jeho zrak pohlédl do víru Rámu s nadějí, že ji vynález ukonejší. A ten ho nezklamal.

„Obvyklá mylná domněnka, že to, co vytahuje z lidí zlo, musí být samo také zlé. Přitom logicky není možné, aby temnota

zviditelnila jinou. Jak? Splynuly by v jedinou, zesílily a upevnily svou moc. Je to přesně naopak. To světlo k sobě táhne svůj protiklad. A jeho jas padne na temnotu, kterou zviditelní. Proto se i hněv hříšníků obrací vůči tomu, jehož nádhery oni nikdy nedosáhnou. Siréna je krásná bytost, ale nejenom navenek. Vyzařuje to, po čem marně prahnou i ti nejhorší. Nic menšího by je nenalákalo, než světlo, schopné největší lásky. A že vytahuje temnotu i z blízkých? Tím je motivuje k tomu, aby pracovali na své slabině a odstranili ji. Stali se lepšími. Stačí láska, podpora a tolerance. I chyb, jež zraňují. Čistý je také světlo, a proto vidí jasně totéž v této bytosti. On ji dokáže spatřit takovou, jaká skutečně je. A ocenit. Přitahují se proto, že spolu ozáří láskou celé své okolí. A jak zde již zaznělo, je to příležitost zažít už jen pohlazení andělských perutí místo ostří hrotů šípů posedlých povrchní krásou," odrovnalo ženu se dvěma dušemi zařízení, které tím potvrdilo i několika jejím potomkům to, v co doufali a mysleli si.

Ti se tvářili spokojeně, zatímco v ní by se krve nedořezal. Angile slova svého výtvoru také nadšeně vyslechl. Povzbudila ho jako muže, který usiluje o přízeň ženy. Navíc si ověřil, že miluje opravdu neobyčejnou bytost. Ta se však nyní chvěla hrůzou z toho, co se ještě dozví a kdy Rám prozradí její tajemství i ostatním přítomným, což si nepřála. Už tak jí vadilo, že před Angilem zmínil to, co u sebe tak strašně nenáviděla a způsobovalo jí to jenom problémy.

Nejraději by zařízení nakopala, ale zároveň mu byla vděčná. Strašně ji dojalo tím, co jim sdělilo. Skutečně si totiž celou dobu myslela, že chyba je v ní. Nyní se cítila očištěná. Spadla z ní

obrovská tíha. Div jí nevyhrkly slzy, ale nemohla si to dovolit. Najednou ji však polil studený pot, když ji napadla ještě jiná věc, která podle ní Rámem naznačenou idylku zbortí jako domeček z karet. Aby se vzpamatovala, přemístila se do křesla, nabídnutého jí Anadirem.

„Hezká řeč, pro někoho snad i vyloženě dojemná. Ale jak už říkal můj syn, je to pouze pohádka. Protože i kdyby to celé bylo tak, jak to vypadá, stále to má háček. A to velmi podstatný. Takový, že celou tu tvou slavnou teorii o sblížení anděla a Sirény odkazuje do říše fantazií," pousmála se navenek uštěpačně, ač uvnitř cítila obrovskou bolest a strach z potvrzení tohoto faktu, Asirta.

Angile byl nyní hrozně zvědavý, co Rám poví na tuto narážku. Neměl tušení, čeho by se to mohlo týkat. Rovněž se zpotil hrůzou z pomyšlení na to, že žena může mít pravdu a něco jim skutečně brání být spolu. Jeho mysl mu promítla obrazy milované ženy ve svatebním, jak jí navléká snubní prsten, nese ji přes práh společného domu, líbají se, shazují šaty, a potom…

„To přece… Vždyť prý nemám… Jak tedy můžu myslet na tohle a chtít s ní… Už vím! Nejsem to já. Ale mé jméno přece znamená anděl! A dala mi ho ona!" zoufal si v duchu totálně zmatený a opět prosil svůj výtvor o pomoc.

Nejvíc ho mátl zpěv, který slyšel z ní. Ač působila stále tvrdě a klidně, znělo to zničeně, vystrašeně a frustrovaně. Musela se přetvařovat, což nechápal. Pokud věřila svým dětem a Aidishovi, což byl její letitý kolega, kdo by ji nutil k přetvářce? Následně smutně

usoudil, že nevěří jemu. Než se zhroutil, přišla pomoc z již známého zdroje.

„Vím, co máš na mysli, slavná Bohyně lásky, jež však kromě zcela zasloužené adorace svých potomků znáš pouze povrchní obdiv nehodných tyranů, násilím ti vnucujících projevy své chlípnosti. Ne nadarmo se říká, že kovářova kobyla chodí bosa. Nicméně ponechme stranou vnímání okolní společnosti. Jistě by se mnou mnozí souhlasili, že si ten titul přesto zasloužíš. Ano, uvažuješ správně. Anděl je vskutku asexuální bytost, zcela prosta hříšných tužeb. Takový muž by se mohl ocitnout v obležení stovek roztoužených nahých žen a odejít středem. Odolá jakémukoli pokušení. Přesto si troufám tvrdit, že si pleteš pojmy s dojmy – při vší úctě k tvým zkušenostem. Právě ony k tomu ostatně přispěly," odvětil poněkud rozvláčně Rám, který zjevně zachytil Angilovo zoufalství a snažil se mu tím něco sdělit, jak mladík okamžitě pochopil.

Netrpělivá Bohyně však podrážděně zasyčela: „Mohl bys přejít k věci?"

„Zajisté. Chci tím říct, že si pleteš sex s láskou. Důvod je očividný a znáš jej i ty. Myslím, že nemusím upřesňovat a zmiňovat se o těch klečících a dary stále zasílajících setrvale chybujících ubožácích, jejichž metody, sloužící k tomu, aby ses bála, případně je obdivovala, tragicky selhaly. Ale čistý neselže nikdy. A co se týče toho, jak si myslíš, že není schopen fyzické lásky, uvažuješ špatně. Jak ti jistě potvrdí sezdané dvojice tvých dětí, jež jsou spřízněné duše, i fyzicky se dá projevit spojení duší. Potom lze zažít něco

neuvěřitelně krásného. Extázi, jíž nikdy nedosáhne ten, kdo vlastní vinou, nebo pouze nedostupností skutečného citu, nikdy nespojil své tělo s někým, koho by opravdu miloval. Stručně řečeno – ano, i anděl je schopen uspokojit po fyzické stránce ženu, kterou si vyvolil. A to dokonce plně, protože je bytostí dokonalou, jejíž vůle ovládá vše. I anděla přitahuje její vnější krása, ač jeho láska pramení hlavně z obdivu k její duši a osobnosti, k jejímu charakteru. A jak zde již zaznělo, Siréna…“ nezklamal Rám svého tvůrce, který po jeho dlouhém projevu viditelně pookřál.

Zatímco zachytil nenápadné spiklenecké pomrkávání Axiley, spolu s úsměvy Anvivie, Alanbirda a věštkynina partnera Arendaxela, který už si také dal dvě a dvě dohromady, již zcela vykolejená žena se dvěma dušemi, prožívající pocit, že se vše nějak vymyká její kontrole, na zařízení doslova vyštěkla: „Je bytost z bájí, zcela nedůležitá ve věci, kvůli které jsme tady. Nebo snad… Co vlastně? Angile něco objevil, ne? Kromě tvé přechytřelé kovové maličkosti.“

Zmatkovala už nyní, ale mělo být hůře, když zařízení přitakalo: „Máš úplnou pravdu, matko těch, kteří díky tobě vyrostli v úžasné osobnosti. Přišel čas na jiné záležitosti, než jsou Sirény, neboli krásné šelmy, jak byly také nazývány. Prozatím není třeba probírat ani ony zmíněné geneticky upravené bytosti, jež se živí krví lidí.“

„Prozatím? Tím chceš říct co? Že na té nové planetě takoví tvorové existují? Tak velkou hrozbu bych určitě spatřila! Navíc je to nemožné. Jak by se mohlo z člověka vyvinout něco, živící se krví? To je přece doménou nižších živočichů a naše rasa už stravu

nepotřebuje!“ znepokojilo jeho prohlášení Axileu, která si vybavila svou vidinu, jež přivedla Alanbirda do modrého apartmá.

Angile se podivil tomu, jak instinktivně nazval svou milovanou správně, aniž by tušil, jaké má schopnosti. Nyní vypozoroval neobvyklou a špatně skrývanou nervozitu na Ariletovi a Aisonovi. Asirtin zpěv zněl podobně bouřlivě a zoufale, protože odrážel hlavně pocity Andraxely, která už vyloženě šílela.

Na verdikt Rámu tedy čekalo napjatě hned několik lidí, aby se dočkali toho, že jim prozradil: „V tomto stavu vyspělosti lidské rasy není již nic nemožné. Ty klíče, umožňující lidem používat neobvyklé schopnosti, jsou výsledkem práce s geny, není-liž pravda? Stačilo by pozměnit jen jeden jediný gen a vznikla by nová rasa. A při jeho specifickém složení by ona rasa mohla mít potřebu pití krve. Pak stačí jedna žena, která by vzbudila zalíbení v lidském muži, a…“

„A nic. S nějakou krvelačnou stvůrou nikdo do postele nepůjde. Takže se už konečně věnujme tomu, proč jsme tady,“ uťal rázně proslov zařízení Aidish, aniž by kdokoli tušil, že se v duchu zabývá vážnými obavami.

Měl své vlastní utajené důvody k tomu, aby mu ta možnost naháněla hrůzu. Vzpomněl si na Ishtaru, která sice nikdy před jeho očima nikomu krev nepila, ba ani jemu ne, přesto si byl jistý tím, že jí to její podivný vzhled umožňuje. V této souvislosti mu blesklo hlavou, zda v budoucnu taková rasa opravdu nebude existovat. Věděl, že pokud je to v jejím zájmu, stane se tak. Napadlo ho, že by se takové varianty dožil velmi nerad.

„Aidish má pravdu. Nevím, jak vy, bratři, ale já bych se k ženské se špičatými zuby ani nepřiblížil," otřásl se tiše Anadir.

„Ale přiblížil, kdyby byla krásná a lákala tě k sobě! Už jsi přece jednu divokou měl, ne? Ještě bys to shledal příjemným. To není jako smečka vlků, která tě kdysi potrhala tak, až tě musela Andraxela dorazit," nesouhlasil bezstarostně Arandes, zatímco Angile se divil.

Poprvé si uvědomil, že všichni tito lidé už několikrát umírali. Sám si to zatím neuměl představit, a proto s úžasem naslouchal hovoru na toto téma, který se opět neobešel bez popichování.

„Asi tak příjemné, jako když tebe utopili coby dítě v ledové řece nebo našeho bratra Arileta připravili o jeho sílu a přinutili sloužit i charakterově pokřivenému slabému mrzáčkovi, který ho ponižoval," vztekal se očividně do citlivého místa zasažený tvůrce Grálu.

„Mě do toho laskavě netahejte, bratři. Rám tu jasně řekl, že co má genetické úpravy, to už není člověkem. A když navíc pije krev, je to nelidské a zákeřné monstrum. Kdo by chtěl asi množit něco takového? Já tedy určitě ne," snažil se od sebe odvrátit podezření Ariletus.

„Vzpamatujte se! Myslel jsem, že předsudky už jsme vymýtili. A nyní je vidím na vás, členech Rady? Copak jsme v dobách počátků lidstva, či v těch, kdy se každá odlišnost trestala smrtí, vyhnáním ze společnosti nebo posměšky? To je tedy elita národa! Přestaňte být zbytečně přecitlivělí, ano? Já chápu, že jste si hodně prožili a i jména máte mnohdy podle těchto věcí, ale to, že jsi služebník moci, Arilete, z tebe už dnes nedělá otroka. Sloužit

mocnému se dá různými způsoby a ne každá moc je špatná. Anvivia je taky zavražděná a nenávidí za to snad matku? Ano, Anadir je násilím připravený o krev, ale dnes už žádný vlk nedokáže nikomu smrtelně ublížit. Z mnoha důvodů. Mluvíte pohrdavě o lidské bytosti! O někom, kdo je původem jedním z nás, jen má delší zuby. A i kdyby se živila krví, stále má svědomí a inteligenci! Jen možná silnější instinkty, snad i divné způsoby. Ale co kdyby to byl někdo vám blízký? Koho znáte a kdo vám nesčetněkrát pomohl? Kdo vás miloval a chránil? Jen s touto odlišností. Stále však s lidským srdcem. Také byste ho zavrhli?“ rozohnil se náhle Alanbird, jenž divoce gestikuloval při zjevné obraně Andraxely, jak bylo jasné pouze několika přítomným.

Angile náhle pochopil, proč to žena jeho srdce před svými dětmi tají. Očividně se bála nepřijetí. A ne nadarmo.

„Tobě se to kecá, ty tak zvaný věrný příteli!“ utrousil zaraženě Ariletus, který si v duchu promítal zásluhy Andraxely na tom, kým se stal.

„Však ty se můžeš taky uklidnit, marnivý barbare. Stejně jako Alanbirdovi, či Anadirovi, ti nic takového po krku, potažmo krvi, nepůjde. Je tady roztomilejší svačinka pro zubaté dámy. Nebo jste snad nevinní chlapečkové?“ ušklíbla se pohrdavě Axilea a tón jejího hlasu jasně naznačil, co si myslí o jejich odvaze.

Mladý tvůrce Rámu vzápětí sledoval, jak svalnatý genetik zuřivě sevřel pěst, jako by v ní držel jílec meče a ostražitě přeskočil pohledem z věštkyně na něj. Jeho tvář byla nesmírně vážná a napjatá, jako u bojovníka před bojem.

„Nadto není jisté, že by se takovýto hybrid dokázal rozmnožit, ne? S odlišnou rasou. Nejsem sice genetik, ale pokud vím, zkřížení dvou ras je problematické. Jak víš, že by měla plodné tělo? Jsou i tací, kteří byli neplodní od počátku. Jako třeba Andraxela Phoenix Drakish," argumentovala a Angile se podivil.

Ariletovi už vyloženě ztvrdly rysy v obličeji, když sykl: „Nic není nemožné, jak prohlásilo to plechové zařízení. O plodnost tady ani tak moc nejde. Pořád se tu ale oháníte jakousi zubatou ženštinou, až mám starost, že se na onu zmíněnou novou planetu ani nedostaneme živí. Anebo nám to mládenec vůbec nedopoví, protože ho něco dříve sežere. Nebo spíš vysaje?"

„Já myslel, že to je to mýtus? Ale je fakt, že Angile znamená neovlivnitelný, jak vím. Ve starém jazyce Anaxie. Jsem i lingvista, protože my s hudebním sluchem na jazyky máme talent. Konkrétně ten s vůlí, neovlivnitelnou zlem, čili by se dalo říct, že…" hlesl udiveně Anadir.

Šokovaně pohlédl vedle sebe na matku, načež se zadíval na právě zmíněného muže, kterého povzbuzoval úsměvem i nenápadným gestem.

„Už bychom skutečně měli hovořit k věci. Hlavně on. Jinak umřeme nudou, ne zásahem nějakého upíra," upozornila s úšklebkem právě Asirta.

„Upír… No ovšem, je to přece od up ir, čili pít krev! Lidská šelma. Upírka, vlkota, šelmí žena… Zní to zajímavě, ale rád se bez ní a její lásky, jak o ní mluvil náš milý bratr Zpovědník, obejdu,"

zamračil se ještě Anadir, ale očividně si svá slova nedával do souvislosti s matkou.

„No, v podstatě se na planetu Zemi skutečně živí nedostaneme," šokoval je náhle všechny Angile.

Na tázavé pohledy, jimiž ho bez výjimky zahrnuli, okamžitě připojil: „Smrt je totiž pro Anaphoxielany v této situaci ideálním řešením."

9. KAPITOLA – IDEÁLNÍ ŘEŠENÍ

Členové Rady moudrých se konečně dočkali a záhadné zařízení jim promítlo nesmírně realistický model soustavy planet, jež obíhaly kolem slunce, aby poté viditelně označilo jednu z nich.

„Země. Planeta ve velmi vzdálené galaxii s vhodnou atmosférou pro uchování života. Vše je tam nesmírně podobné zdejšímu prostředí, avšak ona samotná je o mnoho mladší, tudíž není třeba obávat se jejího zničení. Má před sebou ještě hodně dlouhou existenci. Veškeré životní formy z Anaxie tam mohou dále pokračovat. Bez omezení," spustilo výklad.

„Ale? Dle slov toho tvého tvůrce je v tom háček přímo fatální. Jaký? Jak víme, smrt už pro lidský druh není ve hře. Proč tedy říkal, že se tam nedostaneme živí?" ozvala se Asirta dosti jízlivým tónem a stylem, za nímž Ariletus, Aison a Alanbird, kteří byli v obraze ohledně její zvláštnosti, jasně cítili Andraxelu.

„Musím podotknout, že pro jiné živočišné a rostlinné druhy bylo také v plánu nechat je napospas smrti. Pouze Anaphoxielané měli užívat pohodlí kosmických lodí v nezmenšeném množství," připomněl jí Rám.

„Chceš říci užívat si omezených podmínek kosmických lodí na orbitách planet, nevhodných pro život, s umělým světlem a atmosférou, způsobující degeneraci a neschopnou udržet naživu

i pouhých několik exemplářů živočichů a rostlin. My pro své rozhodnutí měli vážné důvody. Čím ty podpoříš navrhovanou smrt pro naši rasu, která je navíc zhola nemožná?“ opravila ho Bohyně lásky.

„Vzdáleností, skeptická krásná šelmo. Samozřejmě existuje více způsobů, jak se přesunout na onu planetu. Ale až na jeden všechny zaviní onu degeneraci a mají značná rizika. Tento je rychlý, efektní a naprosto bezpečný. Využívá již vynalezených prostředků a energie blížící se katastrofy,“ držel se svého i její protivník.

„Žádám o přezkoumání všech možností, aby je zde přítomné nejlepší mozky mohly prověřit a posoudit. Já mám jen logické myšlení, přesto se nenechám oblafnout nějakým trikem,“ požadovala nekompromisně a tvrdě Asirta, jejíž zpěv zněl poněkud neklidně a velmi vážně, jak zachytil Angile, který doufal, že ji Rám přesvědčí a zapůsobí.

Zatím to nevypadalo moc dobře, ale jeho vynález pokračoval: „Samozřejmě. Avšak tvá skromnost není na místě. Bude využit i systém, který jsi vymyslela. Uchování DNA všeho živého v Grálu nyní dostane nový rozměr. Zakonzervuje totiž i genetickou informaci všech Anaphoxielanů.“

„Lichotky si nechej od cesty, plechovko s iluzí. Chci ty varianty,“ nenechala se odbýt kráska a několik jejích dětí se polohlasně zasmálo.

Angilovi do smíchu nebylo, nicméně stále doufal v přesvědčivost Rámu, který vysvětlil: „Jednou možností je zadat souřadnice oné planety vyrobeným lodím. Pak jimi můžete plout k cíli. Pokud by

někoho bavilo plavit se takto za tebou před chvíli vylíčených podmínek stovky tisíc let a u toho degenerovat, prosím. Případně to může zkusit jako zhmotnělá duše, což by vypadalo následovně. Milióny Anaphoxielanů skáčou z místa na místo a u toho se snaží nesejít z trasy a neztratit cestou své blízké. Při schopnosti přemístit se jenom o pár kilometrů dále a potřebnosti spánku by tohle trvalo ještě o něco déle. Navíc při působení kosmického záření například na pleť není zaručeno, že by se vzhled vaši rasy nijak neproměnil. V lodích byste byli ve větším bezpečí, jinak je výsledek ovšem stejný. A nyní k té ideální variantě. Tou je počkat na výbuch Anaxie, jehož energie bude využito k vymrštění do prostoru, což zkrátí cestu k Zemi hned několikrát. Vše živé bude ve stavu genetické informace, konzervováno v tekutině Grálu, strážce života. Zapečetěno a zcela chráněno slitinou onoho nejenom na pohled úchvatného zařízení. A dále mnou jako navigátorem cesty. Trasu mám propočítanou."

„Vypadáš jako dveře. Nešlo by tebou projít na druhou stranu? Myslela jsem, že právě to jsem viděla?" podivila se vzápětí Axilea.

„Nejsem transportní zařízení. Rozhodně ne na velkou vzdálenost. Ano, je fakt, že průchodem mnou se dají provést určité věci. Ale ne přenos všeho živého do vzdálené galaxie. To, co jsi viděla, bylo spojování duší na Zemi způsobem, jaký jste už poznali, což dokážu zařídit," objasnilo zařízení.

„Takže vzorky poputují v Grálu. To chápu. Ale co naše těla, která neumírají? Budou v hypnokomorách a doputují tam, aby splynula? A uschovaná DNA nás pak „opraví"?" dotazovala se opět Asirta.

„Vaše těla budou zničena spolu se zkázou Anaxie," oznámil jí zcela klidně pro ni tak obávaný vynález.

„A naše duše pak budou bloudit kosmem a hledat tu planetu, či co vlastně?" ptal se nyní již také znepokojený Arandes.

„Ne. Tím, že se vaše rasa stane opět smrtelnou, obnoví se i podsvětí, kam se duše prozatím odeberou," informoval ho kovově znělý ženský hlas.

„Stále tu ve vzduchu visí nejdůležitější otázka. Jak to, že zemřeme?" dostala se k jádru problému s úšklebkem ve tváři stále tak nedůvěřivá Asirta, která to řekla samozřejmě i za Andraxelu.

„Smrtelnost vám navrátím já. Zhmotním smrt," šokoval je vzápětí přístroj.

„Jak? A proč vůbec, sakra?" neodpustil si zaklení ten, který je smrti zbavil svým poutem s milovanou ženou.

„Sice to není důležité, ale když to chcete vědět… Vytvořím smrt z těla osoby vaší rasy, postrádajícího duši. Stane se tak v den, kdy bude Anaxia zničena," zaznělo z Rámu záhadně.

Asirtě i Andraxele zatrnulo. Ostatní členové Rady byli na rozpacích. Tvářili se vážně. Několik se jich shromáždilo kolem projekce planetární soustavy, kde zkoumali Rámem předložené údaje. Chvíli se dohadovali, zatímco jejich matka doufala, že to vše je zlý sen, ze kterého se brzy probudí. Panikařila. Instinkty Andraxely se proti naznačenému řešení divoce bouřily. Zatím se však pokusila zachovat klid.

Pak se Ariletus konečně obrátil k těm, kteří napjatě čekali na jeho verdikt, a promluvil: „Pokud vím, kapacita Grálu postačí i pro

naši rasu. Vzdálenost k oné planetě je skutečně moc velká na to, abychom jí bez úhony dosáhli v lodích, či přenášením se v kosmickém prostoru, což už je z hlediska rizik úplně absurdní. Navrhované řešení se zdá být skutečně ideální, ovšem za předpokladu, že se podaří obnovit naši Rasu, včetně stávajících znalostí a stupně vývoje. Proto se ptám, jak bude vyřešeno tohle?“

„Až se Grál dostane na Zemi, objevím se tam také já a začnu řídit obnovení života spolu s prvním člověkem, který bude mít klíč k mému ovládání v DNA. Vyroste obvyklou rychlostí pod mou ochranou a spolu se svou družkou zplodí lidskou rasu. Obnova Anaphoxielanů bude chvíli trvat, ale čím více lidí se zrodí a bude se množit způsobem, jaký je zde obvyklý, čili působením své vůle a den po dni, tím rychlejší bude postup. I první pár se může množit neomezeně, čímž přispěje k urychlení procesu,“ měl i na tohle odpověď Rám.

Výrazně tím zaskočil Angila, který byl tím, kdo měl klíč k jeho ovládání, jak bylo jasné i Asirtě a Andraxele, jimž nyní ještě více zatrnulo. Arendaxel, Axilea, Alanbird a Anvivia si hned uvědomili, co to pro ně znamená. Ostatní Asirtiny děti však ne, tak je z jistého důvodu zamrazilo.

„Jak vidno, náš mladý objevitel, jenž prospal celé své dospívání, si brzy užije dosytosti jisté formy praktických zkušeností!“ nezdržela se komentáře Axilea, která se radostně zasmála nad vidinou toho, že se zrodí mezi prvními.

Anadir, který z mysli nějak vypustil nedávné zjištění a neměl žádné podezření ohledně možného vztahu matky s mladíkem, se ale

posmutněle podíval kolem sebe a hlesl: „Zato my si na prohlídku Země asi pěkně dlouho počkáme."

Ariletus a Aison si vyměnili vyděšené pohledy, když jim došlo, co by obnášelo jejich zrození. Bylo tu jednak trauma pro Asirtu, ale i možnost prozrazení jejich činu v případě, že by jí nějaký muž zase ubližoval. Dovedli si představit, co by mu mohla rozzuřená Andraxela udělat. Alanbirdovi bylo jasné, kudy se ubírá směr jejich úvah. Nevěděl, jak jim sdělit, že se nemají čeho obávat, aniž by prozradil celou pravdu, o což by matka i její ochránkyně jistě nestály.

Svalnatý genetik se s obvyklou prudkostí vyjádřil: „Jen se nezblázni, zpívající mazánku! Nikdo nemůže nutit naši matku opět rodit! Jen kvůli tomu si přece nebude brát do postele naše někdejší otce, či nějaké další posedlé chudáky! To si zapiš za uši! Jestli to někdo bude zkoušet, tak se mu jako duch zjevím já!"

Asirta se musela usmát, ač za tím vším cítila i synův strach z prozrazení činu, k němuž byl donucen jí a Andraxelou, upoutal ji však i Anadirův smutek, který se jí nelíbil a zapůsobil na její mateřskou lásku.

Naklonila se k synovi a štíhlýma rukama ho láskyplně pohladila, přičemž mu něžně a procítěně slíbila: „Neboj se, můj chlapečku. Já nedovolím, aby ses už nezrodil. I tví sourozenci. Vždyť mě znáš. Podstoupím jakoukoli oběť."

Anadir se usmál, vstal, uchopil ji za ruku, aby jí tím pomohl z křesla, a když stanula naproti němu, svou matku objal. Neřekl nic, jenom ji kolébal v náručí. Jeho žena i další sestry a bratři se usmívali

též. Až na Arileta, který znehybněl hrůzou při vzpomínce na jistý fakt. Přiblížil se k zařízení a překvapil Angila tím, jaké projevoval rozpaky. Mladík už ale začínal tušit, o co tady jde.

„Ráme ty… Vypadá to, že znáš i myšlenky zde přítomných. Mám dotaz, ale…“ lezlo z něj opatrně a sourozenci na něj překvapeně pohlédli.

I jeho vlastní žena, která ho rovněž znala jako nesmírně přímého, ničeho se neobávajícího muže. A najednou něco skrýval. Jen Aison se nedivil. On věděl, co ho trápí. Sám tohle neřešil, ale bylo mu jasné, že jeho bratr je v duchu bez sebe hrůzou a odporem.

„Ano, znám. Ale neprozrazuji nic, co si dotyčná osoba nepřeje sdělit přímo. Nyní mohu jen říci, že pokud byla změněna DNA a z jedné rasy vznikla osoba rasy jiné, bude mít její potomstvo rovněž pozměněnou genetickou informaci,“ potvrdilo mu nepříjemnou zprávu plechové zařízení.

Asirta, dlící v náručí Anadira, se od syna vzápětí odtáhla. Ariletus zavrávoral. Klesl na kolena se zoufalým pohledem, kterým vyhledal svou matku. Angilovi i její zpěv prozradil, že situace je vážná, zatímco Aison a Aberma spěchali na pomoc zhroucenému genetikovi. Ten se ale postavil na nohy sám. Pak ovšem šel ke zdi a udeřil do ní pěstí tak, až ji prorazil skrz. Vytáhl zkrvavenou ruku a tu si dlouho prohlížel. Vypadal, jako by přišel o rozum.

Kromě Aisona a Alanbirda nikdo nechápal situaci a ti dva ji nehodlali rozkrýt. Angile tušení měl a v duchu litoval Asirtu a Andraxelu. Co se jeho týkalo, bylo mu jedno, jaké je kdo rasy, ale pochopil, že Ariletovi tohle silně vadí. Možná kvůli tomu, co bylo

řečeno o ženách, pijících krev a ohrožujících nevinné. Než se stačil jeden ze členů Rady úplně zbláznit žalem, ukázal se v pravém světle charakter ženy, která do tohoto průšvihu všechny navezla. Na vlastní oči měl spatřit a plně pochopit význam slov přijmout zodpovědnost za svoje činy.

Zatímco v jejím nitru se vytrvale proklínala Andraxela a ona vnímala její slzy i prosby za odpuštění, Asirta pomalu přešla k Rámu. Byla smrtelně bledá, avšak odhodlaná. Alanbirdovi neušlo, že něco chystá a byl ve střehu. Ani on netušil, kam až je schopná zajít, protože tohle by ho určitě nenapadlo. Sám nepokládal možnou změnu DNA u sebe a sourozenců za žádnou tragédii. Hlavní bylo, aby je opět porodila žena, kterou všichni milovali.

„Ráme… Ty dokážeš hodně věcí změnit, mám pravdu? Třeba i ty dávno dané. Budou moje děti stejné, když… Dá se zachovat jejich jedinečnost, aniž bych já byla…“ zajímala se roztřeseným hlasem Asirta, která už v této situaci neuměla skrýt silné pohnutí.

Alanbird konečně pochopil, přiskočil k ní a uchopil ji za ramena, aby matkou prudce zatřásl a rozhodně její řešení odmítl: „Ne, Sia! Tohle udělat nesmíš! Já to přijímám a určitě nebudu sám. A on se s tím smíří, uvidíš. Ty jsi naše matka a jinou nechceme, rozumíš?“

„Ano, mohu zajistit, aby se DNA tvých dětí nezměnila, pokud se narodí jiným ženám. Jestliže si to tak přeješ,“ odpověděl jí na nevyslovenou otázku Rám.

Oči všech jejích dětí se v šoku upřely směrem k ní. Arileta i přes odpor k oné představě sebe s genetickou informací Andraxely, zamrazilo. I Angila, který zoufale přemýšlel. Avšak ne o tom, jak se

stát otcem jejích dětí, jakkoli si to přál a děsil se pomyšlení na to, že by je s ní zplodil někdo jiný. Soucítil s ní a obdivoval ji za to, čeho by byla schopná pro blaho svých potomků. Po chvíli ho něco napadlo.

„Počkat chvíli! Ráme, zmínil jsi, že klíč ke tvému ovládání bude mít v DNA ten první, kdo se zrodí na Zemi. Myslíš tím opravdu kdokoli? A dalo by se to určit?“ vznesl dotaz na své zařízení.

„V současné době vlastníš klíč k mému ovládání ty, můj tvůrce. Avšak je-li to tvé přání, můžeš určit někoho jiného, kdo bude mít v mysli po zrození na Zemi informaci o tom, jak mě využít,“ podal mu důkaz o správnosti jeho domněnky naštěstí Rám.

„Výborně! V tom případě si přeji, aby byl tento klíč vložen do DNA této ženy. Neuvěřitelně obětavé matky, které si nesmírně vážím. A jelikož si myslím, že by právě členové Rady měli být prvními obyvateli té planety, spojuji tuto věc i s podmínkou, že právě ona opět porodí své děti. Protože pokud jsi schopen zajistit neměnnost jejich DNA v případě zrození z jiné matky, neměl by být pro tebe problém zařídit, aby se jejich DNA neměnila vůbec, je to tak?“ překvapil posléze všechny přítomné mladík.

„DNA dětí Asirty se při zrození Asirtou a zplození jakýmkoli mužem nezmění,“ zmátl několik z nich vynález, než do toho možná trochu vnesl světlo Arandes: „Matka rodí vždycky nás dvanáct. Aby se narodil někdo jiný, muselo by nás být nejméně o jednoho více. Netuším sice, proč spekulujete o nějaké odlišné rase, ale tohle je známý fakt. Takže přestaň tak podivně panikařit, Arilete. Dnešek je nějaký zvláštní. Něco je ve vzduchu? Snad nepřijde zkáza Anaxie?

Co musíme stihnout do toho dne, aby ten plán, nastíněný Rámem, vyšel?“

Očividně se přestal zabývat budoucí obnovenou smrtelností lidské rasy, když ho uklidnilo zjištění, že se narodí stejné matce. Asirta však byla ohromená a vstřebávala fakt, který ji neuvěřitelně šokoval. Nějaký muž s ohromnou mocí jí ji předal, aniž za to něco požadoval. Alespoň neříkal nic o tom, že by chtěl být otcem jejích dětí. To ji ale na druhou stranu i štvalo, ač nevěděla, jak by na to před nimi reagovala.

Zatím to ignorovala a mimoděk sledovala Aisona, který konečně ošetřil ránu již klidnějšího Arileta. Pohledu na Angila se vyhýbala, ale jeho slova i činy se dotkly srdcí obou žen. Jenom netušily, jak se zachovat ohledně jeho nabídky. Najednou jim došlo, že mají vlastně dvě DNA, což může být problém. Ale jak odmítnout, aby neprozradily své tajemství zbytku Rady?

Dumaly nad tím, zatímco Rám osvětlil: „Dnešek ještě není oním dnem. Času na přípravy je dost. Stačí pouze celou věc oznámit a požádat Anaphoxielany o to, aby přišli sem. Každý musí projít mnou a jeho DNA bude přenesena mým prostřednictvím do Grálu. Já si vytvořím evidenci tak, že se nikdo neztratí. Ničí DNA nebude opomenuta. A na Zemi se poté každému tělu dostane té jediné a správné genetické informace. Narodí se opět se svou jedinečnou DNA, jež patří jeho tělu a osobě.“

Aranda tato odpověď zjevně uspokojila, zatímco Ariletus, Aison a Alanbird se zarazili. Angile vyloženě ztuhl a Asirta s Andraxelou byly dnes už poněkolikáté hrůzou bez sebe.

„Říkáš s jedinou DNA? To zní, jako by musela být opravdu jen jedna jediná, bez výjimky. Je to tak?“ vyslovil to mladík nakonec místo ní.

Ariletus a Aison na něj překvapeně pohlédli. Vrtalo jim hlavou, proč se na to ptá, protože to vypadalo, jako by přišel na princip toho, co provedli u matky a její ochránkyně. Nechápali, jak mu tohle mohlo dojít a co o tom asi ví, když to vypadalo, že se spolu vůbec neznají. Oba nesmírně inteligentní muži si už ale pomalu spojovali věci řečené Rámem s Angilovými znalostmi a náznaky svých sourozenců, z čehož se jim v hlavě rodil jistý zatím ne zcela jasný obraz.

„Ano. Každé tělo, které se na Zemi zrodí, bude mít jedinou DNA,“ přisvědčilo zařízení, čímž oba genetiky spíše uklidnilo, zato dost znepokojilo Alanbirda.

Zpovědník se zachmuřeně obrátil k zaraženému Angilovi, kterého sledovaly dva páry očí těch, kteří spojili obě duše jeho zatím tajné lásky do jednoho těla. Stav mladíka ovšem nebyl nijak dramatický proti tomu, co prožívaly právě obě tyto ženy. Tohle už na ně bylo opravdu moc. Za celý den prožily nespočet šoků a hrůz, ale až nyní to plně vygradovalo.

Mohl za to vlastně sen. Asirta ho mívala od narození a Andraxela ho znala též díky přenosu obrazů z její mysli. Neviděly toho moc, ale působilo to hrozivě a obě z toho vnímaly jakési poselství a varování. Braly si to dost osobně, hlavně Asirta. Vidina se týkala dvou malých děvčátek, novorozeňat. Byly spojeny těly k sobě, ale pak je někdo rozdělil. Vzal nůž a rozřízl těla plačících dívek. Jedna to

nepřežila a druhá zoufale plakala nad její ztrátou i strachy z téhož osudu.

Asirta si až teď uvědomila, co pro ni znamená spojení s Andraxelou. Jako by hrůzu z toho snu částečně zahánělo. Však se jí ode dne jejich splynutí nezdál. Nyní však pochopila, že plán Rámu zahrnuje něco nepřijatelného. A i kdyby to znamenalo, že se vše vrátí do stavu, který byl předtím, mohlo to způsobit jiný problém.

Angile. Jejich společný miláček zůstane v jednom jediném těle. Pokud budou mít ony těla dvě, kterou z nich si vybere pro společný život? Měly tušení, že je monogamní. Ostatně, choval se k nim, jako by byly jedinou ženou. Obě děsilo pomyšlení na to, že by si vybral jedinou a ta druhá musela přihlížet štěstí své družky. Jen jedno jim nebylo jasné. Zda je víc trápí jeho možná ztráta nebo to, že ho nebude mít ta druhá. Obojí vzbuzovalo nesmírně nepříjemné pocity.

„Fajn, takže už to stačí jen oznámit a můžeme začít shromažďovat DNA. Ale budou s tím lidi souhlasit? Přece jenom je v tom zahrnuta smrt, což by mohli někteří jedinci nelibě nést," napadlo Anadira, který to bral jako svůj úkol, když pracoval v podstatě na tomtéž, avšak doposud s vyloučením lidstva.

„Pokud to oznámí můj tvůrce, k žádnému nesouhlasu nedojde. Má vrozený dar ovlivnění. Za vhodných podmínek mu nikdo nic neodepře. Od zítřka může začít shromažďování veškeré existující DNA do Grálu. Komu nebyla zničena, či pozměněna, ten se přemístí na Zemi," přibyla se slovy Rámu poslední kapka do poháru všech dnešních hrůz již zcela vyděšené Asirty.

Její emoční stav alespoň částečně prožívali Ariletus, Aison a Alanbird, o hodně více pak Angile, kterému se hrůzou prudce rozbušilo srdce. Zalapal po dechu, zatímco Andraxela ztuhla, když jí plně došel význam sdělení. Asirtě selhalo její jindy dokonalé sebeovládání na plné čáře. A bylo jí to jedno. Před jejíma očima se mihl ostrý nůž a krev, zalévající opuštěné tělíčko holčičky, bezradně plačící vedle mrtvé sestry.

„Vrahu! Tohle já nedovolím, slyšíš? Nevěřte tomu plechovému krámu! Je to zlo! Nejsnadnější řešení přece vždycky pochází od Ďábla! Učila jsem vás to, vzpomínáte? Tohle nám celou dobu lže! Jdi k čertu, ty plechová zrůdo! Mé děti nezabiješ! Nerozdělíš mě a mé milované! Já na to řešení nikdy nepřistoupím! Protestuji! Proklínám toho, kdo to vymyslel! Tohle ti posílám, zmetku! Chytej! Doufám, že dostaneš pěknou ránu!“ křičela a v záchvatu vzteku do víru Rámu hodila na ni nezvyklou silou jedno z křesel.

Předmět v Rámu zmizel, aniž by se však objevil na druhé straně. Ale zatímco se žena za doprovodu šokovaných pohledů svého okolí vydýchávala, opět ho spatřili. Vyletěl z Rámu zpátky do místnosti tak prudce, že by na to nestačili zareagovat. Až na ni, která stále zírala dovnitř. Překvapená byla také, jenže vzápětí se stalo něco, co ji přinutilo jednat. Křeslo totiž mířilo přímo na Angila a očividně nabralo velkou rychlost. Při jeho hmotnosti bylo jasné, že mladíka těžce zraní. Na toto zjištění nemusela být fyzik. Její instinkt pracoval naprosto automaticky. Skočila před milovaného muže, aniž by o tom vůbec přemýšlela.

„Matko!“ vyjekla nahlas Asilsea a ona i Aberma vyskočily z křesel.

Angile strnul hrůzou a vyčítal si, že nezareagoval anebo nedostal ránu sám. Mrzelo ho, že ji jeho Rám zranil. Nechápal důvod. Vyslala k němu přece přání! Bránil se snad? Proto na ni zaútočil? Nad příčinou ovšem nepřemýšlel dlouho. Asirta byla zkrvavená a v bezvědomí. Jedna ruka jí bezvládně visela a kost čouhala ven z těla. Břicho měla zhmožděné a zkrouceně ležela na podlaze, s bílými šaty, nasáklými uprostřed důkladně krví. I přítomní lékaři byli v šoku, protože šlo o jejich blízkou příbuznou.

Angile ji hned chtěl začít léčit, ale Ariletus ho hrubě odstrčil stranou a začal s ošetřením sám. S pomocí vážně se tvářícího Aisona, který po něm všechno kontroloval, se podařilo dát Asirtě ruku i ostatní části těla do původního stavu. Aberma a Asilsea se pak postaraly o obnovení vzhledu ženy, která se brzy poté probrala. Zjistila, že se dívá do tváře znepokojeného Angila. Po malé chvíli se pokusila vstát. Bylo znát, že si všechno pamatuje a její emoce se nezměnily.

„Mrzí mě, že tě Rám zranil, Asirto. Jistě se to již víckrát nestane. Stále ti chci předat jeho ovládání. Najdeme rovněž i řešení pro to, co tě trápí,“ omlouval se zkroušeně Angile, ač si nebyl moc jistý tím, že je možné to, co říká.

Vypadalo to, že ona jeho nejistotu vycítila, protože mu odsekla: „Ty naivní blázne! Věříš něčemu, co neznáš a má to moc. Nechal sis do hlavy nasadit bludy, aniž bys používal vlastní mozek. Chtěl jsi toho moc najednou, štěně. A místo tvrdé práce a úsilí jsi naletěl

nějakému prolhanému démonovi, či přímo Ďáblovi. Já z něj cítím zlo. Ale jak to tak vypadá, oklamalo to i mé vlastní děti. Vzalo mi to vše, na čem mi záleží. Mě to však nepřinutí tomuhle věřit. Nikdy! Užij si slávu podvodníka, co zahubí celou svoji rasu. Gratuluji. Ale ještě se neraduj. Já vždy bojuji do posledního dechu. I kdyby ten boj byl předem ztracený. Takže se nejspíš ještě střetneme, služebníku pekel."

Její pohrdavý pohled ho ničil a slova se Angilovi zařízla do duše jako nůž. Cítil se tak mizerně, až se úplně rozklepal. Zatvářil se hrozně lítostivě. Kdyby se Asirta tak nebála ztráty Andraxely a nebyla sama úplně zničená, neodolala by mu a konejšivě mladíka objala. Nyní ji to však podnítilo k dalšímu útoku. Právě to, jak ji šíleně přitahoval, zvláště v tomto stavu, zapůsobilo jako roznětka.

„A aby bylo jasno, mou DNA necháš na pokoji! Nic mi do ní cpát nebudeš. Já o ovládání té plechové lhářky nestojím. Užij si tohle i plození dětí s nanynkou, co se před takovým proradným manipulátorem bude jistě plazit a porodí tupé ovce, aby mu měl kdo přikyvovat a věřit bludům tohohle prohnaného zařízení. Snad mé děti ještě prohlédnou. Klidně si tu plánujte zkázu všeho živého sami. Já u toho být nemusím," dorazila ho ještě s vražedným pohledem žena, jejíž zpěv zněl tak zoufale, až mu to téměř podrazilo nohy.

Pak, než se z toho všichni kolem vzpamatovali, prostě zmizela. Většina jejích dětí tím nebyla příliš překvapená, i když se divily jejímu výstupu a nechápaly přesně všechny okolnosti. Nicméně znaly ji, a to včetně výbuchů hněvu, takže to příliš neřešily. Přesto se jejími slovy alespoň někteří potomci zabývali.

„Ďábel? Opravdu je možné, aby existoval a ovlivnil naše myšlení Rámem?“ pronesl zaraženě Anadir.

„Klid, bratříčku. Stále je tu jedna neměnná a ověřená jistota. Mé vidiny. A ty mi jasně říkají, že Angile je Sarsadis a anděl, kterému můžeme věřit. Kromě toho to cítím. Je dobrý. Nevím, co matku rozhodilo, ale nechovala se normálně. Viděli jste to sami. Neříkám tím, že je blázen, musela k tomu mít samozřejmě důvod. Ale obvykle se lépe ovládá,“ dumala Axilea.

Podařilo se jí alespoň uklidnit Angila ohledně Rámu. Po Asirtiných slovech o něm už málem začínal mít pochybnosti. Smutný byl ovšem stále. Takto si její reakci na svůj objev nepředstavoval ani v nejhorším snu.

„Asi bylo záhodno uvést, že všichni, na kterých jí záleží, budou i na Zemi, což však bylo v nastalé situaci obtížné,“ potěšil nejen mladíka náhle jeho vynález, jako by cítil, že to potřebuje.

„Stejně by mě zajímal ten Ďábel. Vzpomněl jsem si totiž na jednu legendu. Jisté ženě se tak prý kdysi dávno říkalo. Co když jím skutečně je?“ nadhodil do již trochu klidnější atmosféry Arandes.

„Jistě zase myslíš Leginu Peklotus, že? Tvoje fascinace nebezpečnými ženami už mě začíná znepokojovat, miláčku! Co na té příšerné legendě pořád vidíš?“ zavrtěla hlavou jeho žena Anadria.

„Ty jsi přece taky divoká, moje lásko. Nemáš se čeho bát. Já jen, že pověst té ženy je fascinující. Nikoho se nebála. Velela armádě mužů. Okrádala kruté a nelítostné vládce, kteří ubližovali lidem. Povídá se, že i králi Sarsadaxovi vzala pokladnici a další cennosti. Navíc se ve stejné době ztratil i králův dědic a jeho královna, která

ho porodila. Mizela jako pára nad hrncem, duch nebo přízrak. Kdo to v té době dokázal? Která žena?“ upřesnil její partner.

„Třeba Andraxela Phoenix Drakish. Vliv její výchovy je na tobě patrný, milý bratře,“ přivolal Angilovi vzpomínku na tu, o jejíž osud se před krátkou chvílí oba báli, Alanbird, který však netušil, co způsobí zvědavost Anadrie.

Ta se obrátila na Rám s požadavkem: „Tak schválně, Ráme! Já to risknu, jo? Snad mi miláček s tou hrozivou ženskou neuteče. Pověz nám, kdo v současné době nosí DNA té ženy. Leginy Peklotus. Uvidíme, zda je to jenom legenda. A byla fakt Ďábel?“

„Co se týče legendy o Legině Peklotus, pojmenování Ďábel souvisí s názvem Peklotus, znamenajícím moc z podzemí, což je rovněž jiný termín pro podsvětí. Legina je pak výraz pro čtení mysli, čili vyjádření, že šlo o telepata. Všechno je založeno na lidové slovesnosti a pověstech o děsivé ženě, která byla bojovnicí a lupičkou, avšak čestnou ženou. Neubližovala bezbranným a chudým, brala jenom bohatým. Obvykle se v takových legendách vyskytují muži, proto je jedinečná. Ale DNA osoby jménem Legina Peklotus neexistuje. Nikdo z žijících osob ji nevlastní,“ zarmoutilo zařízení již předem natěšeného Aranda.

Jeho žena jen pokrčila rameny a škádlivě se na něj usmála, zatímco Alanbird si nenápadně oddechl a přestal si vyčítat předchozí neopatrné sdělení. Tušil, že to Rám pojal tak, aby neprozradil, co si on nepřál. To mu do konceptu nástroje zla rozhodně nezapadalo. Věděl, že ani matce ne, ale tušil, proč to řekla.

Angile nebyl v nastalé situaci nadšený, že musí přiznat veřejně svůj vynález a představit se lidem. Ačkoli se na to původně těšil, všech radostných pocitů ho zbavilo zranění Asirty i její reakce na vše, co s Rámem souviselo. Ostrá slova milované ženy ho bolela a její odchod zamrzel. Přesto se snažil být silný před elitou národa. Rám překvapivě trval na tom, že nesmí použít maskování ani skrytí skutečného hlasu. Měl naopak být na co největší obrazovce a dívat se sledujícím do očí, až je bude přesvědčovat o tom, že našli nejlepší řešení. Tak si jen rezignovaně povzdechl a pokusil se soustředit na svá slova.

I Asirta a Andraxela sledovaly mladíkův projev, který byl přenášen všemi dostupnými prostředky. A ačkoli většina lidí jistě přičítala jeho bledost a výraz utrápené laně nervozitě a vážnosti situace, ony z něj cítily velkou bolest. Jako by ji s ním sdílely. I přes hrůzu z toho, že Andraxela zanikne, a zmatek i strach z podivného zařízení, které znalo jak její tajemství, tak mnohá jiná, cítily také triumf z toho, že je to muž, který je miluje.

Objevitel životaschopné planety a mocného zařízení, jehož ovládání položil k nohám své Bohyni, byl jenom její. Toto poznání však ztrpklo pomyšlením na tisíce dalších žen, které z něj musí být rovněž unešené. Vnímala neobyčejnou přitažlivost, sálající ze smutného a už na pohled nesmírně sladkého muže. Bylo jí jasné, že konkurence vyrazí co nevidět do útoku. Znala z minulosti šílenství okolo celebrit. I členy Rady by tak pronásledovali posedlí jedinci, kdyby svou totožnost povětšinou neskrývali.

Po několikátém opakování této zprávy pro Anaphoxielany, vyzývající je také k tomu, aby se brzy všichni dostavili do sídla Rady k převedení DNA do Grálu, Asirta s povzdechem její sledování ukončila, aby pohlédla na svou nehmotnou společnici. U toho si hrála s růží, již jí ten obdivuhodný muž přinesl a ona si ji i v tomto rozrušeném stavu vyzvedla v modrém apartmá. Přála si mít jeho dar stále u sebe. Dodával jí sílu a jistotu.

„Já se s tím prostě nesmířím, Axi! Nemůžeš přece zaniknout! Co se mnou bez tebe bude? Chráníš mě a zahnala jsi i tu nejhorší noční můru. Vychovala jsi mé děti. A ty se nyní děsí pomyšlení na to, že by se narodily s tvou DNA. To není fér, kruci! Proč ani mé vlastní potomstvo nedokáže odhodit předsudky? Snad až na Alanbirda, dál nevím," rozhodila zoufale rukama.

„Hlavní je, že přežiješ ty, tvé děti a Angile. Slyšela jsi toho plecháče. Pokud má pravdu, jedině on ti dá pravou lásku. Drž se poblíž a hlídej si ho," odběhla od tématu vlastní zkázy Andraxela.

„Myslela jsem, že tomu nevěříš, Axi?" divila se Asirta.

„Věřím, Sir. Jen tomu nedůvěřuju. Cítím z toho moc. A co je mocné, to bývá nevyzpytatelné. Navíc mě logicky napadá otázka, která tam nepadla. Co je za těmi jeho znalostmi? Tohle přece není žádný počítač nebo robot! Má to vědomí. Ale jaké a čí? Za svůj osud si ovšem mohu sama svým rozhodnutím. Netrap se tím, Sir. Nikdy jsme přece neměly mnoho času. Ale ten společně prožitý stál vždycky za to," pravila ta odvážná bojovnice, přičemž ovšem skrývala smutek i strach, který cítila.

„Potom bychom si měly užít čas, který nám zbývá. Ty možná i něco víc, Axi," navrhla s významným pohledem křehčí a ženštější hostitelka.

„Víš, že nemůžu. Ne takto. Nevezmu si s sebou do hrobu, že jsem ho zranila a ublížila mu na duši. Už tak utrpí ztrátu," protestovala lidská šelma.

„Stejně si myslím, že jim bude líto, až se dozví…" začala Bohyně lásky, které však stažené hrdlo nedovolilo dokončit větu.

„Pojď, Sir. Teď není čas plakat. Máš jiné potřeby," krotila ji věrná družka, aby posléze obě zmizely z ložnice své prostorné vily.

Zamířily na jim velmi dobře známé místo, kde hodlaly na chvíli zapomenout na žal a mizérii budoucnosti a odreagovat se po náročných zážitcích toho dne.

10. KAPITOLA – VNITŘNÍ HROZBA

Po Angilově projevu k veškerému lidstvu opravdu nikdo nevznesl námitky, jak zjistili při pohledu z oken budovy na ulici, kde ho rovněž sledovali nějací lidé na obřích obrazovkách. Ihned propukl jásot a všichni se začali radovat. I členové Rady moudrých plánovali oslavu. Shlukli se do nadšené skupiny, která hlučně projednávala její průběh. Nikdo se nedivil tomu, že se Aidish omluvil a zmizel. Na takové chování u něj byli zvyklí. Stranou však tentokrát zůstal i Alanbird, který se vydal za skleslým Angilem.

„No tak! Seber se trochu! Tohle je přece tvá chvíle slávy! Něco, po čem jsi už od malička toužil, ne? Chtěl jsi hodně vědět a dokázat, objevit planetu, na níž by pokračoval život… Co ti chybí?“ povzbuzoval ho i položením paže kolem jeho mohutných ramen Zpovědník, jenž mu chtěl dopřát možnost se svěřit.

„Co třeba láska a důvěra ženy, která si myslí, že jsem propadl zlu? Slyšel jsi sám, jak mě nazvala, ne? Možná mě vyloženě nenávidí, když si myslí, že kvůli mně přijde o Andraxelu,“ zhrozil se na konci své řeči mladík.

„Milý mladý příteli, ve svém zcela pochopitelném duševním pohnutí, za které jistou měrou mohu bohužel i já, zapomínáš na pár podstatných maličkostí. Já ti je s dovolením trochu přiblížím. Za prvé tu máme člověka se zvířecím genem. Jak asi zareaguje, když se

dozví, že hrozí smrt těm, které miluje? Jako zvíře, zahnané do kouta. A posléze Asirta zjistí, že ztratí Andraxelu. Upřímně, divím, se, že jí neruply nervy už mnohem dříve, když to tvoje brilantně slovíčkařící zařízení kroužilo kolem věcí, o nichž nerada mluví. A to je ještě slabý výraz. Pár lidem tady navíc jistě došla možnost, kterou by rovněž nerada odhalila jako velmi reálnou. A jak možná víš, člověk, zasažený do slabiny, bývá agresivní," promluvil dlouze jeho starší společník.

„Spíše jí vadí můj zájem. Obtěžuje ji. Jasně mi naznačila, abych jí dal pokoj," nesouhlasil s ním zničený Angile.

„Byl jsi snad násilnický a vnucoval se jí jako muž? Ne! Pouze jsi jí nabídl moc, jaké není rovno. Ale soudím, že v duchu řešila svou dvojí DNA, která asi bude problém. A když si pak myslela, že přijde o svoji Axi, bylo jí tohle ukradené. Znám matku i její metody dobře. Pokud nemá o nějakého muže zájem, tak ho umí odradit klidně. Agresivní je v sebeobraně, na násilníky. Tohle vůbec nebylo odhánění nechtěného nápadníka, ale strach z prozrazení tajemství a zoufalství z očekávané ztráty. Navíc bys neměl dát až tak na slova a sledovat spíše činy. Pokládat tě za otravného otrapu, lháře a služebníka zla, těžko se nechá místo tebe zranit. Přestože to křeslo hodila po Rámu ona sama. Klidně by se dívala, jak tě to porcuje na malé kousky, věř tomu," ujišťoval ho stále tak optimistický Alanbird.

Angile však znejistěle nadhodil: „Ale co když je Rám opravdu zlo? Provokoval ji těmi věcmi, které říkal, ne? Rozrušil ji."

„Ano, rozrušil ji. Tak to s pravdou bývá. Bolí, ale osvobozuje. Nicméně jsem přesvědčen o tom, že to udělal záměrně. Poskytl jí

jiný úhel pohledu na to, co ji trápilo. Cítila neustále vinu za to, jaká je, což nebylo správné. Ale nikdo jí to nevymluvil. Dělala, jako by nejméně spáchala vraždu. A přitom to ubližovalo nejvíce jí. Rám jí to ukázal v odlišném světle, což jí pomohlo. Přát si tohle já, mám smůlu, ale co už. Ona mi také nepoděkuje. Chtěl jsem ji trochu poškádlit, a proto jsem jí neřekl, o koho jde, když jsem hovořil o návštěvě v Radě. Tohle jsem ovšem nečekal. Teď abych sekal dobrotu, jinak mě Andraxela rozsápá svými drápy," zasmál se Zpovědník, ale oči měl smutné.

Mladík si díky tomu vzpomněl na svůj slib, že mu pomůže s jeho trápením, ale než se stačil rozhoupat k činu, objevila se u nich Anvivia. Laskavě se na něj usmívala a on si uvědomil další věc.

„Tobě jsem vlastně ještě nepoděkoval! Byla jsi u mě po celou tu dobu, hlídala mé tělo a pečovala o růže, jak připomněla Asirta. Zasloužíš si nějaký dar nebo odměnu za svou dobrotu!" probral se na chvíli z chmur objevitel Rámu.

„To je pravda. Viv si zaslouží jen to nejlepší. A chránit před zloduchy. Matka se zachovala správně, když ochránila její duši před utrpením a traumatem, co sama nesčetněkrát prožila. Přesto je smutným faktem, že někdo jiný selhal. A kdyby ne jeho chyby…" přitakal Alanbird a narazil na velmi osobní věc, u které už díky zkušenosti Arileta věděl, že ji Rám neprozradí.

Zařízení ho přesto nečekaně přerušilo: „Vy lidé máte sklony k tomu, vidět vše černě. Avšak i zlé věci mohou zabránit ještě horším. Například vražda tyrana je schopna zastavit další utrpení nebo úmrtí stovek, ba i tisíců lidí. Případně se zapříčinit o zrození

těch, kteří by jinak neměli žádnou šanci. Je pak zlé, když ji například vykoná jeho syn, aby se po něm ujal vlády a změnil svět k lepšímu? Všechno je relativní. A jak jsi sám řekl, na věci se dá hledět z různých úhlů."

Nyní si Zpovědník nade vši pochybnost ověřil, že se v Rámu nemýlil. Zařízení skutečně znalo mnohá tajemství, avšak neprozrazovalo je nepovolaným. Když šlo ovšem o to, sdělit věci tak, aby pochopil zasvěcený, bylo nepřekonatelné. Jeho slova jej zaskočila, aniž tušil, že přijde větší šok.

Anvivia rovněž se zájmem vyslechla kovově znělý hlas i jeho sdělení, aby se zařízením souhlasila: „To jsi vyjádřil přesně, Ráme. Připomíná mi to Sarsaishe, jak už jsem dnes hovořila o jeho vládě a jejím konci. Ono se totiž povídalo, že je možné, aby ve smrti jeho otce měl někdo prsty. Moje babička tvrdila, že je dost podezřelé, jak brzy po princově návratu Sarsadax zemřel. Ale nikdo to neřešil, protože byl opravdu tyran, zvláště k ženám. Ostatně, nebýt jeho smrti, nenarodila jsem se! Babička byla v jeho vězení a po oné oslavě ji chtěli dát do králova harému. Povídalo se, že hrátky s tím surovcem některá z žen občas nepřežije. Už čekala mou matku, jistě by přinejmenším potratila. A kdyby se nenarodila Asirta, já pak také ne. Možná už nikdy. Takže pokud Sarsaish zabil svého otce, vykonal tím dobrý skutek. Zachránil spoustu životů. Nebo se v tom mýlím, Ráme? Ty, zdá se, víš všechno. Je to tak, že princ Sarsaish zachránil život mé babičky a zajistil zrození mé matky, potažmo mou existenci?"

„Ano. Je to přesně tak. Princ Sarsaish otrávením svého otce jedem vskutku zajistil existenci ženy, která se do něj posléze zamilovala, ač byl již v letech. Ale pravou lásku věkový rozdíl neodradí. Taková trvá navěky," zmátl Anvivii koncem svého projevu Rám, přičemž jí i Angilovi prozradil neznámý fakt.

Naštěstí netušili, o koho jde, zatímco dotyčný ztuhle poslouchal, jak Anvivia říká: „Neměl by tohle vědět? Už mi začíná být jasné, proč se asi zabil. I důvod toho, že se svou totožností nikdy nevyšel na veřejnost. Výčitky svědomí. Ale to přece mohl řešit s Alanbirdem, ne?"

„Ano, zabil se kvůli výčitkám svědomí. Přitom byl k tomuto činu přemluven a nebyl to jeho nápad. Ale ne každý unese následky něčeho, co pokládá za zlé, bez ohledu na okolnosti. Navíc neznal tu nejvíce pozitivní stránku této věci. To, co by ho přesvědčilo o tom, že jeho čin měl nějaký hlubší smysl. A i když to již ví, musí si odpustit nejdříve sám. Až pak může hledat odpuštění u druhých," přitakal vynález, aby připojil i významné poučení.

Anvivii se v očích objevily slzy, aby tiše hlesla: „Kéž bych mu mohla pomoci! Vždycky jsem cítila, že je velmi dobrý. Nezasloužil si trpět, mít výčitky a být na to sám! Kdybych jen přišla dříve a pomohla mu s tím! Moci ho tak najít dnes! Mít já Alanbirdův dar…"

Žena se usedavě rozplakala. Angile nevěděl, zda ji má konejšit objetím, nebo to nechat na Alanbirdovi, který tam ale stál jako zařezaný. Jindy tak pohotový Zpovědník se náhle neměl k ničemu, co by pomohlo. Už tohle bylo podezřelé, mladík se však hlavně

zabýval žalem sympatické lékařky, jež se o něj půl roku zajímala, a i toto její chování svědčilo o tom, že je dobrá.

Nyní se ovšem ukázalo i jak je chytrá, protože i přes žal dokázala o celé věci přemýšlet, aby z ní posléze vypadlo: „Mám nápad! Rám přece hodně ví! Určitě musí znát i současnou totožnost Sarsaishe! Dokáže ho najít, abych mu mohla odpustit a prozradit pozitiva jeho činu!“

Anaxianský Zpovědník ztuhl a zpanikařil. I přes jistotu toho, že Rám nezradí, se cítil nepříjemně. Stále nebyl připravený na prozrazení a vyřešení situace. Vynález mohl ženu i mladíka k něčemu navést a odhalit jim pravdu i bez něj. Zasáhl proto, aniž tušil, jakou bouři tím vyvolá, protože Anvivia byla vždycky hodně klidná a málokdy se na někoho hněvala.

„Obávám se, že tě Rám v této věci zklame, Viv. Neprozrazuje tajemství, jak jsem pochopil. Proto tě za Sarsaishem nenavede. Ostatně, proč bys chodila za takovým individuem? Kdo jednou spáchal tak těžký zločin, může to udělat i v budoucnu, ne? Sám bych nerad zažil, aby ses dočkala zklamání. Padouch pro tebe není vhodný partner, na tom trvám,“ pokoušel se ji zdánlivě neutrálním tónem odvrátit od jejího úmyslu Alanbird.

Vzápětí čelil zuřivému pohledu ještě stále mokrých a zarudlých očí Anvivie, která zuřivě vyštěkla: „Ty jsi snad hluchý, nebo co? Jasně zde zaznělo, že čin Sarsaishe byl prospěšný mnoha lidem! Dokonce zachránil životy! Ten muž trpí pocity viny možná ještě dnes! To je mi jasné z toho, že kdybys ho znal, tak bys řekl, že už si nemusím dělat starosti. Odkdy nechceš někomu pomoci zbavit se

pocitu viny za dávno promlčenou věc, když jde o něco takového? Máš vůbec srdce? Myslela jsem, či spíše doufala, že ti utrpení vadí! Zřejmě marně."

„Co se to tady děje?" vmísil se do toho náhle Ariletus, následovaný zbytkem svých kolegů a sourozenců, přivolaných jejím hlasitým slovním projevem.

Už jeho znechucený pohled jasně vyjadřoval názor genetika na bratra, který pohrdal láskou výjimečné ženy, jak si mezi sebou sourozenci říkali. Nechápali ho i díky tomu, jak šťastní byli se svými protějšky. Bylo až podezřelé, že jedině on a Anvivia nejsou spolu, přičemž na ní bylo zřetelně vidět, jaké city k němu chová.

Nyní se žena s mírnými obavami z bratrovy prudkosti ujala líčení té záležitosti a všichni sledovali, jak tvář někdejšího válečníka vyjadřuje stále silnější hněv. Po malé chvíli na vstřebání informací se svalovec děsivě ušklíbl a konal.

„Ráme, byl bys tak laskav a přenesl tady náš detektor hříchů za Sarsaishem v dnešní podobě, aby ho zbavil pocitu viny a naše sestra mu mohla říct, co by měl vědět? Pokud je k tomu nutné, aby tebou prošel, není problém. Velmi rád ho prohodím skrz, a jestli se vrátí jako to křeslo a přistane na mně, dostane i nějakou tu ránu pěstí. Však on už dobře ví, za co to bude," doprovodil úšklebek i ráznými a nepříjemnými slovy.

„To, co žádáš, však není možné provést, ctný člene Rady," překvapilo zařízení kromě Alanbirda úplně všechny v místnosti.

„Nechápu! Ten člověk přece musí někde být a žít! Všichni žijeme! Nemělo by tomu nic bránit! A pokud to je tak, že tohle

nesmíš dopustit, tak já stále mohu jedno. Rozmlátit tady tomu srabovi jeho zbabělý ksicht!“ rozzuřil se genetik.

Ariletus už měl také všeho po krk a utrpení Anvivie mu dlouho zvedalo žluč. Po napjaté situaci, kdy byl v podobném stavu jako jeho matka, nebylo divu, že se zachoval stejně. Než ho stačili zadržet, vrhl se k Zpovědníkovi se zaťatými pěstmi. Zareagovat stihl akorát Angile, stojící hned vedle něj. Postavil se před muže, kterého měl rád a jemuž věřil, aby ho před bratrem bránil. Než se však stačil dostat k tomu, aby zachytil letící pěst, svalnatý útočník ji stáhl sám.

Všichni pak nevěřícně sledovali, jak se pokoušel o stále stejný pohyb, či spíše úder. Ale ať zkusil udeřit Angila kamkoli, neuspěl. Byl to on sám, kdo se vždy zarazil a zatvářil zmateně. Ostatní taky nic nechápali, včetně mladíka.

„Gen, jímž Angile disponuje, vylučuje útok na něj ze strany zvířat, případně dobrých lidí. Má tuto ochrannou funkci. Proto ho nikdy žádné zvíře nepokouše, nepoškrábe nebo nebodne. Dobří lidé ho zase vnímají jako autoritu, jíž si přejí sloužit a chránit ji. Proto se toto děje,“ objasnil jim situaci opět Rám.

„Takže ten chlapec, který mě v dětství napadl, byl zlý?“ zeptal se ho Angile, silně konsternovaný tím, jak Ariletus vzdal své pokusy o úder a zahanbeně se stáhl do objetí své krásné manželky, která se ho snažila konejšit, protože tohle těžce zasáhlo jeho psychiku, jak dobře věděla.

„Ne vědomě, leč chyběla mu zkušenost s projevem zla vůči vlastní osobě. Což následně bravurně zajistila Andraxela Phoenix

Drakish. Zde přítomný Alanbird může potvrdit, jak moc tohoto činu chlapec posléze litoval a v jakém šoku byl," vysvětlil Rám.

„A dnešní útoky drápy a snahu o kousnutí vysvětlíš jak?" zajímal se, protože mu to nedalo, ač riskoval, že někdo něco vytuší.

„Tak, že existují dvě osoby, na které nemá schopnost Alanbirda vliv. U jedné je to proto, že nemá svědomí, ta druhá je neovlivnitelná dobrem, a tudíž i jeho darem. K zmíněnému incidentu chci ovšem říci, že útokem vlastně nebyl. Spíše zmateným činem v rozrušení. Chci také podotknout, že není třeba Alanbirda brát jako viníka a zlo, ani se zabývat Sarsaishem, který měl výčitky svědomí. V Radě, přímo mezi vámi, je skutečně zlý člověk, jenž spáchal zločin a výčitky necítí," šokoval všechny kovově znělý ženský hlas.

„Naprostý nesmysl. Všichni se dobře známe! Jak by se mezi námi mohl léta skrývat nějaký zločinec bez skrupulí? Vždyť by to Alanbird odhalil! Nechceš tu snad tvrdit, že jeho schopnost nefunguje?" protestoval prudce Arendaxel, ač i na něm bylo vidět velké znepokojení, stejně jako na ostatních, kteří s hrůzou hleděli jeden na druhého.

„Alanbirdův dar funguje. V tom to není. Tato osoba má tajemství. Její mysl a emoce jsou skryté v podvědomí těla, jež si propůjčuje, když je mezi vámi. Aby se projevily její záměry, názory a emoce, musela by být ve svém těle. A na to si dává pozor," odtajnil vynález, čímž úplně odrovnal Arileta a Aisona, kteří si ihned spojili jeho slova s Andraxelou.

Alanbird ztuhl snad ještě víc, protože mu došlo, že to Andraxela být nemůže. On si byl jistý tím, že svědomí má, a to velmi silné. A věděl, že jeho dar na ni pouze nefunguje. Musel to pak být někdo jiný. Ale kdo?

„To nic nemění na tom, že naše sestra potřebuje něco dořešit a Alanbird jí v tom zjevně odmítá pomoci. Jsem toho názoru, že vinu má odpustit ten, koho se to týká. Proto jsme se do toho doposud aktivně nemíchali. Ale nyní slyším o nějakém zlu mezi námi, což mě znepokojuje a jistě nejsem sám. Není toho už snad dost? Upřímně, jestli se Anvivia bude i nadále trápit, asi se neudržím a ani Angilova obrana ho nezachrání. Není nakonec tím zlem on sám? Protože je to přece on, kdo umí odejmout vinu, ne? Ale kdo odňal jeho prohřešky z něj?“ vyjádřil se do tísnivého ticha přísně Arendaxel, který byl právě spolu s Ariletem odjakživa velkým ochráncem Anvivie.

„Pochopte, bratři a sestry, že Anvivii jen chráním před otcovrahem! Je to tak těžké přijmout? Já poslední bych jí chtěl jakkoli ublížit! Možná to neumím dost jasně a srozumitelně vyjádřit, ale mám ji rád. Jsem však toho názoru, že není každému určeno mít právo na lásku. Tím samozřejmě nemyslím ji! Ale…“ začal zmateně rozrušený Alanbird.

Samotná Anvivia si díky slovům Arendaxela připomněla své někdejší úvahy o Alanbirdovi a jeho vlastních prohřešcích. Pak také to, co jí prozradil Rám, že přijde. Najednou jí to do sebe zapadalo. A uvědomila si toho i víc. Své city, jež se neměnily s osobou. Milovala sice dva muže, ale úplně stejně. Věděla, že to tak není, když

jde o dvě různé osoby. Sourozenci jí o svých láskách vyprávěli a shodli se na tom, že tu osudovou člověk pozná. Vycítí. Pochopila.

„Ty už raději mlč a něco dělej, zbabělče! Okamžitě jí vyhovíš, slyšíš? Nějak ho najdeš, i kdybys měl čmuchat s nosem u země u každé cesty na této planetě!“ utrhl se na Zpovědníka opět rozzuřený Ariletus, který ještě nestrávil myšlenku, že do vlastní matky zasadil zlo v podobě krajně nebezpečné Andraxely.

Aberma se ho marně snažila udržet na místě a Axilea zase krotila Arendaxela ze strachu o svého nejlepšího přítele, když se do toho vložila nečekaně Anvivia se zoufalým výkřikem: „Ne! Nechejte ho být! Není třeba nic dělat! Rám řekl, že se to brzy vyřeší a já mu věřím, jasné? A je to má věc, takže vám děkuji, ale běžte se bavit. Já půjdu domů.“

Na ostatních bylo vidět, že s tím nejsou spokojeni, ale opravdu se stáhli. Jen bylo jasně slyšet Ariletovo skřípění zubů a z Arendaxelových očí málem šlehaly plameny, když oba pozorovali nepřátelskými zraky svého bratra. Angile stále znepokojeně sledoval oba, připraven Zpovědníka bránit, ale přistoupila k němu pouze Anvivia. Natáhla ruku a zmateného muže pohladila po tváři.

„To je v pořádku. Už rozumím. Řekl, že si odpustíme navzájem. Odpouštím ti. Snad můžeš taky. Víš, že nemáš pravdu? Neexistuje právo na lásku. Je jenom láska. Jsem ráda, že vím… Kéž mohu pomoci. Budu čekat,“ zašeptala tak, aby ji slyšel pouze on.

Vzápětí žena zmizela a v místnosti se rozhostilo ticho, do nějž se opět ozval Rám: „Mimochodem, asi vám to není známo, ale můj

tvůrce má sílu deseti mužů. Takže i pokud byste plánovali hromadný útok na něj, neuspějete."

„Fajn. Tohle mi ještě chybělo! Po letech výzkumu a snahy být co nejsilnější za účelem ochrany mé rodiny se objeví takový holobrádek a triumfuje jen proto, že dostal sílu už do vínku. Navíc mě něco nutí se mu klanět! Čeho jsem se to jen dožil? A do toho jakési zlo přímo mezi námi! Co když ho to ohrozí? Doufám, že jsi připraven zakročit, když už tě vymyslel!" zaryl do zařízení znepokojený Ariletus.

Všichni v místnosti tušili, že se o Angila bojí, ač by to nepřiznal. Bylo to jasné už z jeho slov. I mladíka samotného tento fakt potěšil. Jenom si říkal, že pokud je tím zlem Andraxela, klidně se ohrozit nechá. Ani sdělení Rámu ho nepřimělo k tomu začít se jí bát a přestat tu nebezpečnou ženu milovat. Nikdo jiný ho nenapadl. Určitě ne Alanbird, který tam stál jako solný sloup, šokovaný slovy Anvivie.

„Když dovolíte, také se vzdálím," vypravil ze sebe po chvíli stísněně.

„Moment, bratříčku! Ještě jsme nedořešili to zlo, což je tvá parketa! Pokud to nejsi ty, měl bys rychle odhalit, kdo je to!" připomněl předchozí téma stále tak nabroušený Arendaxel, ale Axilea okamžitě namítla: „Jestli myslíš, že bych byla tak hloupá, abych z něj nevnímala něco takového, tak mě podceňuješ. Kdysi jsme spolu vyrůstali a byli si hodně blízcí, to přece víš. Jestli tu má někdo fakt silné svědomí, pak je to on. Litoval i rozšlápnuté žížaly, která se mu připletla sama pod nohu."

„Ale neříká se náhodou, že kovářova kobyla chodí bosa?“ oháněl se známým rčením její partner a nedůvěřivě na ni pohlédl.

„Skvěle! Teď budeme všichni paranoidní a podezírat jeden druhého z toho, že je vtělené zlo!“ vyplivla znechuceně Anadria.

„Uvažujte logicky, lidi! Vzpomeňte si, co říkal Rám o matce! Že pouze světlo odhaluje zlo, ne temnota! Ta s druhou splyne a více se rozšíří. A čí má Alanbird gen, ha?“ vstoupil do řad obránců Zpovědníka i Anadir.

„A neříkala snad právě naše matka, že je zlem Rám a Angile jeho služebník? Už jen ta jeho schopnost čelit útokům…“ zapochyboval už také dost zmatený Arandes, zatímco poznámka o splynutí dvou temnot rozhodila oba genetiky.

„Angile má Gen zpěvu Sirény jako naše matka. Proto má ochranu proti útoku a možná i zabití. Jenže matka umí koncentrovat myšlenky útočícího muže na jinou oblast, což někdy není příliš dobré. Jejich gen má trochu jiné účinky, ale v podstatě je tu velká podobnost. Já bych ten jeho nazval Gen Spravedlivého vládce, když působí jako autorita. Alespoň víme, že zvíře na něj nezaútočí,“ hájil nyní pro změnu Zpovědník mladíka.

„O zvíře jako takové tady přece nejde, jak dobře víš. Každopádně ho dneska i po zbytek času na této planetě důkladně pohlídáme. Ale i tak by nám měl Rám odtajnit totožnost toho zlého člověka dříve, než se ho pokusí zabít. Vyloučíme ho z Rady a přinutíme neokupovat cizí tělo,“ pronesl vážně doposud mlčenlivý Aison, ač si byl vědom rizika následků takového zjištění.

„Není třeba pátrat po totožnosti této osoby, ani ji odhalovat. Prozradí se brzy sama pokusem o násilí na jiném členu Rady, načež dojde i k jejímu opuštění," dorazil je nejenom neochotou k prozrazení děsivého faktu vynález.

„Tohle se mi snad jenom zdá! To máme klidně čekat, až si ho naporcuje těmi svými drápy?" vybuchl opět až příliš nápadně Ariletus.

„Lásko, o čem to mluvíš? Ty něco víš, že? Pověz nám to!" naléhala jeho žena, zatímco Axilea se zatvářila znepokojeně.

Doufala v novou vidinu, která však nepřicházela. To celé jí nedávalo smysl a rovněž by uvítala nějaké informace.

„Není třeba mě chránit. Nebojím se. Nic mi nehrozí. A nějaký ten škrábanec určitě snesu. Rád bych šel ven mezi lidi, kde může být i žena, kterou miluji. Nějaký nápad? Alanbirde?" vyhrkl v panice Angile.

„U Sarsais je to přepychové a komorní! Známe personál i stálé hosty. A mají tam krásné holky, co tančí doslova jako bohyně. Konečně si užiješ, až možná zapomeneš na tu svou!" navrhl nadšeně Anadir, na kterém bylo jasně vidět, že už by se rád bavil.

„Já jdu každopádně domů. Myslím, že o mou společnost už dnes nestojíte. Ale jsem rád, že je Angile mezi námi v Radě. Gratuluji ti, mladíku. A nyní mě omluvte," vytratil se konečně Alanbird, který se potřeboval vzpamatovat a nejen to.

„To má sakra pravdu! Já taky nejsem nadšený z toho, tahat s sebou chlápka, co mě předčí vzhledem i intelektem. Co bych ale

neudělal pro budoucnost své rasy a jiných živých tvorů, že…“ zachmuřil se Ariletus.

„Ale stále jsi nejvášnivější, moje lásko! A určitě mi to u Sarsais dokážeš, až se vytratíme do soukromí! Co říkáš?“ provedla pokus o to vytrhnout manžela z chmur Aberma a škádlivě mu přejela rukou po svalnaté hrudi.

Na muži bylo vidět, že ho nastíněná představa láká, ale při pohledu na Angila zaváhal, načež se po chvilce přemýšlení otočil k Aisonovi se slovy: „Pokud ho nebudu hlídat já, ručíš mi za to, že na něj žádná kočička nevytáhne drápky, je to jasné? Nezapomeň, že v tom jedeme spolu!“

Angilovi konečně naplno došlo, kdo je za genetickými úpravami Asirty a její věrné družky. Soucítil s oběma muži a chápal jejich pocity, ale měl obavy, že i přes to, že jim nechce způsobit problémy, neodolá blízkosti své milované, jestli se tam ona objeví.

„Nejraději bych tohle mládě viděl uložené doma v posteli a v bezpečí, ale je členem Rady a hlavně vynálezcem a objevitelem neuvěřitelných věcí. Musí si vychutnat slávu, kterou to přináší,“ přiznal neochotně ustaraný Aison, kterého se držela za paži Asilsea, jíž už také leccos připadalo divné.

„Do tvůrcova domova se s dovolením odeberu já. Čekat, až mě bude nutno použít. Ještě připomínám, že ráno začíná shromažďování a převádění DNA lidí do Grálu. Tak si užívejte, ale nezaspěte. Bude tu fronta. Přeji příjemný večer,“ uzavřelo celou schůzku plechové zařízení, aby vzápětí zmizelo.

Členové Rady ve složení pěti svázaných párů a jednoho nováčka, se přemístili na úplně jiné místo, přičemž Angilovi to svým doprovodem umožnil stále tak přátelský a nyní rovněž možným nebezpečím znepokojený Anadir. Možná jen Axilea s Arendaxelem tušili, jak ochotně se mu vydá vstříc, pokud dorazí ta, jež ho měla představovat.

„Ishtaro! Slyšíš mě? Potřebuju tě vidět! Hned!“ vřeštěl Aidish, sotva vystoupil z těla svého klonu, který se poklidně usadil do křesla v rohu místnosti, aniž by se zabýval tím, že jeho fyzický dvojník pobíhá po své ložnici jako šílenec.

Tentokrát ho žlutooká kráska skutečně nenechala čekat a vzápětí se zjevila v blízkosti rozběsněného mága, který okamžitě stejně zuřivě doplnil: „Co to má znamenat? Objevil se jakýsi mladík se zařízením, které…“

Žena ho umlčela mávnutím popelavě zbarvené ruky s dlouhými zlatými drápy a svým sladce znějícím dívčím hlasem dokončila: „Bude jednou tvoje, Naxiat.“

„Opravdu? Zatím to je tak, že mě už nepotřebují ani ke slučování duší! Jsem v Radě k ničemu! A do toho je tam ten svalnatý krasavec, který může okouzlit Asirtu, když já se ještě ani nevyjádřil!“ bědoval dále zdrcený muž.

„A bránil ti v tom někdo?“ pokrčila nevzrušeně rameny Ishtara.

„Ty jsi mě pořád nabádala k trpělivosti! A co když mě teď nebude chtít? Ten krasavec Angile bude díky svým objevům nesmírně populární. Sice se netvářila nadšeně, dokonce hrozně zuřila

a připadalo mi, že ho popichovala, jenomže on má to zařízení a s ním tudíž i moc! Jak ho vlastně získám já?“ staral se mág.

Rohatá návštěvnice si založila paže kolem spoře oděného bujného hrudníku a se zavrtěním hlavou si posteskla: „Spekulace, pochyby, dohady… To jsi chlap? Čekáš, že tě budu neustále vodit za ručičku? V přírodě je konkurence běžná. Poraď si! Chceš ji? Tak ji získej! Když to nepůjde jinak, použij někdejší typický mužský způsob.“

„Jaký?“ nechápal pán domu.

„Násilí přece, ty můj zmatený hlupáčku,“ zasmála se kráska.

Aidish si povzdechl, ale než si to stačil probrat v hlavě, ocitl se jinde. Bylo to pro něj naprosto neznámé místo. Velmi pestré, útulné a diskrétní. Seděl v rohu místnosti u stolu, odkud měl výhled na celé okolí, aniž byl vidět on sám. Stále s ním byla Ishtara, spokojeně svýma žlutýma očima sledující dění kolem nich. Bylo zjevné, že se jí tam velmi líbí a dobře se baví.

Zato někdejšího mága zaskočila už jen barevnost, povzbuzující smysly. Hned mu došlo, co všechno se zde může dít. Taková místa nevyhledával. Jeho mysl byla plná strohých myšlenek, ambicí a temných úmyslů, zatímco prostředí, kde se nyní nacházel, působilo svou krásou, teplem a světlem na duše lidí, kteří se od něj značně odlišovali.

Přesto ho lákalo a přitahovalo tím, že se tam jistě objeví ona. Asirta. Žena, po níž toužil už po celá dlouhá staletí. Vysněná trofej, na kterou měl černý mág zálusk a nyní ji chtěl získat za každou cenu. Jen litoval toho, že to nezkusil už dříve. Ještě než se objevil

krasavec Angile se svým skvělým vynálezem a nadto i s objevem, kterého se nepodařilo dosáhnout jemu ani komukoli dalšímu.

Asirtu prozatím nikde nespatřil, zato se tam už po chvíli objevili členové Rady, včetně Angila. Chyběli jen Alanbird a Anvivia, ale u těch usoudil, že dorazí též, jen se opozdili. Neměl z přítomnosti kolegů radost, ale cítil se jistý díky tomu, že ho sem vzala ona. I samotným faktem, že je po jejím boku. Ishtara ho však hned vzápětí rozhodila tím, jak vstala a vydala se pryč.

Ještě se však otočila k němu a prohodila: „Tak dobrý lov, Naxiat!“

S údivem sledoval, jak prochází mezi lidmi i skrze ně, pokud jí stáli v cestě. Očividně nebyla viditelná jiným než jeho očím, a snad i nehmotná. To neuměl posoudit, ale jelikož měl důvod věřit, že dokáže cokoli, vůbec se nedivil. Když míjela jeho kolegy, zastavila se u Angila, rozhlížejícího se s nadšením po okolí. Pohladila mladíka po tváři a šokovala Aidishe proměnou na Asirtu. Přitulila se k jeho tělu a chvíli tam tak stála s výsměšným pohledem, upřeným na něj. Na sobě měla velmi provokativní oděv a s ním sladěnou i barvu vlasů.

Potom se od mladíka odtrhla a změnila svůj vzhled zpět na ten démonický, přičemž se i přes hlasitou hudbu donesl až k němu její smích. Provokovala ho, to mu bylo jasné. Angile se náhle zmateně rozhlédl, ale to už byla žena pryč. Aidish se raději ještě více schoval za jeden z pestrobarevných závěsů, aby ho mladík nezahlédl. Hodlal být nenápadný. Seděl tam dál a číhal na svou kořist, přičemž pozoroval i to, jak se kolegové z Rady dobře baví.

Alanbird se objevil u sebe doma v obývacím pokoji. Ihned se sesypal do svého oblíbeného křesla. Po tvářích se mu koulely slzy hanby a šoku z toho všeho. Stále viděl před sebou zaťaté pěsti Arileta, kterého se přece jenom bál. Navíc ho bolel bratrův hněv a pohrdání. Pak si vybavil pláč Anvivie a její prosby i to, jak ho bránila a očividně pochopila, kým kdysi byl. Nyní nevěděl, co dělat. Po chvíli vstal a rázoval po pokoji sem a tam. Klid mu to nepřineslo. Věděl, že by měl nejspíš jít uklidnit matku přinejmenším ohledně Andraxely, ale nemohl. Na to by musel být klidnější on sám.

Ještě naléhavější však byla potřeba jít za Anvivií, aby se uklidnila ona. Měla právo na to, aby jí potvrdil, že se nemýlila. Na vysvětlení i jeho pocity. Viděl v duchu svůj tehdejší život, kdy nevěděl, že je někde žena, která ho miluje a mohla by mu pomoci nést ono břímě. Nyní však ano. A přinejmenším ona si zasloužila lásku. Problém byl pouze v tom, že si nebyl jistý tímtéž u sebe. Jeho dar ho však naléhavě nabádal k tomu, jít vyřešit následky činu viníka, kterým byl tentokrát on sám. Rovněž opět pocítil silně i svou letitou osamělost. Také si vybavil její sdělení ve smyslu toho, co jí nebylo dopřáno. A tato nevinná a čistá bytost, která taková byla po všech stránkách, milovala jeho.

Celou dobu tomu nemohl uvěřit, ale když nyní znal všechny okolnosti, musel to přijmout. Konečně měli budoucnost, která dávala smysl. Usoudil, že by tudíž měly být takové i oba jejich životy. Vzpomněl si i na matku, které by měl jít příkladem, aby se také rozhodla opětovat Angilovy city. To nakonec rozhodlo, spolu s touhou nebýt už srab. V neposlední řadě i touha po samotné

Anvivii, ač by s ní rád hlavně mluvil. Nepřepokládal, že se hned stane cokoli intimního. Povzdechl si a vyrazil nejdříve na místo, o němž věděl, že tam sežene něco, co nyní nutně potřeboval.

Anvivia byla rovněž dost neklidná. Na oslavy neměla ani pomyšlení. Neustále si v duchu přehrávala věci, které zjistila, aby pokaždé došla k témuž výsledku. Alanbird byl nepochybně tentýž muž, jakého kdysi milovala. Byla Rámu vděčná za to, co jí svými náznaky poskytl. Pochybovala však o tom, že Alanbird to cítí stejně. Tohle nic neznamenalo. Podstatné bylo, co udělá on. Nepočítala s ničím převratným, přesto jí v hlavě stále znělo to, že se brzy dočká toho, po čem její srdce touží. Každopádně měla radost aspoň z vyhlídek pro celé lidstvo a z toho, že se chlapec, kterého tak dlouho hlídala, konečně probral a je v pořádku.

Po chvíli už trochu klidnější seděla ve svém, předtím tak dlouho opuštěném bytě a o samotě se radovala z toho, co oslavovala celá planeta. Na to, jít ven, se však stále necítila. Dala by přednost něčemu jinému, ale netroufala si o tom třeba jen začít snít. Říkala si, že Alanbird tak jako tak potřebuje čas, aby to vstřebal. A ten mu hodlala dopřát. Nakonec vstala a procházela bytem. Zjistila, že se na spoustě věcí usadil prach. Postarala se proto o nápravu.

Za několik minut bylo všechno zase v pořádku, což u ní vyvolalo další pocity spokojenosti. Usmála se a z pohodlí svého gauče sledovala překrásný západ slunce, přerušovaný efekty ohňostrojů slavících lidí. V jejím obývacím pokoji se kromě praskání ohně v krbu nic neozývalo. Vychutnávala si ten klid, když tu ji z něj vytrhla žádost o vstup, která prudce změnila její náladu. Rozbušilo se

jí srdce a přemístila se ke dveřím, aniž by věděla, co má čekat. Nicméně i přes rozporuplné pocity tomuto muži vždy věřila a nikdy se ho nebála.

Když Anvivia otevřela dveře, spatřila kytici. Obrovskou masu pestrobarevných a druhově rozmanitých řezaných květů, zcela zakrývající osobu za nimi. Až po malé chvíli se objevila hlava Alanbirda, snažícího se o přátelský úsměv. Ona se o nic nesnažila, protože jí pohled na tu krásu vzal dech. Proto mu jen pokynula rukou, aby šel dovnitř. Brzy již stavěl obrovskou kytici na konferenční stolek do vytvořené vázy.

„To je neuvěřitelná nádhera! Opravdu jsou pro mě? Děkuji," vydechla, když se dostala do jeho blízkosti a v duchu si blahořečila za nápad uklidit.

Alanbird se ale příliš nerozhlížel, spíše zpytavě sledoval ji, když mávl rukou se slovy: „Malý dárek."

„Malý? Zřejmě v královském pojetí," poznamenala se smíchem a neubránila se ani narážce na nevyřčené, ačkoli jí bylo jasné, jak nesvůj musí být.

Zpovědník měl stále vážný výraz, když reagoval: „Být králem je pochybná výsada. Stále je to však člověk. A třeba i hříšník. Zaslouží si snad hodná a moc krásná žena…"

„…lásku muže, kterého miluje? Já si myslím, že ano. Co ty, králi Sarsaishi?" uzemnila ho svou ženskou logikou ona.

„Promiň. Možná ji nemá až tak v oblibě on, takže… Odpusť mi. Vyčítala jsem ti to a trápila se. Měla jsem s tím přece počítat! To nevadí, já…" znejistěla však poté a sklopila oči k zemi.

Stažené hrdlo jí nedovolilo pokračovat, ale slova se překvapivě ujal on: „Víš, Viv, říkal jsem si, zda tě mám zasypat zlatými šperky a diamanty. Ale poklady tohoto druhu dnes již nejsou cenné. Mou zbabělost navíc nic neodčiní. Ničím už nesetřu slzy, které ti pro mě tekly po lících. Matka měla celou dobu pravdu, když mě nabádala k vyjádření. Jenomže já pořád viděl svou vinu, cítil ji… Bál jsem se a styděl k sobě připoutat tak nesmírně čistou bytost. Necítil jsem se tě hoden, to je celé. A teď bych dal cokoli za to, moci to vrátit zpět. Nevím, zda si vůbec zasloužím tvou pozornost. Pochopím, jestli nebudeš chtít…“

„Chci. A hodnou holkou nemusím být navěky, ne? Co když už brzy zhřeším?“ uchýlila se k provokaci, čímž mu připomněla Asirtu.

„Tak to máš smůlu, protože z tebe hodlám udělat počestnou ženu. Pokud mě tedy budeš chtít. A opravdu to není proto, aby na mě bratři už neútočili. Chtěl jsem to jako šílenec, po celou dobu, co tě znám. Jsi úžasná, Anvivio. Miluji tě. Jestli vedle sebe sneseš hlupáka, tak…“ vyznal se konečně ze svých citů.

„Jistěže, Vaše Veličenstvo. Dokonce velmi blízko,“ provokovala ho znova jeho vyvolená, aby se posléze objevila v pootevřených dveřích ložnice, hodila po něm mnohoslibným pohledem a zmizela uvnitř.

Když tam celý rozechvělý dorazil, našel ji sice ve svůdném nočním kompletu košilky se župánkem, ale poněkud rozpačitou, když mu připomínala: „Snad ti moc nevadí, že jsem… Však jsi slyšel, že jsem nikdy…“

„Já taky nejsem žádný protřelý svůdník, Viv. Na to jsem měl dost jiných věcí k řešení. Vynasnažím se ti nezpůsobit žádnou bolest. Už nikdy nesmíš trpět," uklidňoval ji, přičemž se k ní pomalým krokem blížil.

Když ho s důvěrou objala kolem krku a přitiskla se k němu, poznal Alanbird jasně, že se ve svém odhadu nemýlil. Opravdu byla jeho spřízněnou duší. Při jejím prvním polibku pocítil něco, co sám nepoznal. Úlevu z přiznání pravdy a odpuštění, daného milovanou bytostí. Anvivia už nadále necítila žádnou křivdu. Neměla proč. Její nejdražší ji držel v náručí. Touha jejího srdce byla naplněna tak, jak jí slíbil Rám.

11. KAPITOLA – TANEC SARSAIS

Angile se užasle rozhlížel kolem sebe. Něco takového ještě nikdy neviděl. Byli v podzemí, jak mu prozradil Anadir. Nejprve šli tmavou chodbou, osvětlenou loučemi, což mu připomínalo filmy z dávných časů, které viděl v době svého vzdělávání. Podlahu i zdi pokrývaly koberce v živých barvách, žlutou počínaje, přes oranžovou a zlatou, až k různým odstínům červené. Chladné barvy se zde vůbec nevyskytovaly.

Chodbu lemovaly jakési výklenky, zakryté stejně zbarvenými těžkými závěsy a zjevně sloužící jako soukromé prostory pro intimní hrátky, jak bylo jasné ze zvuků, provázejících jejich tiché procházení chodbou. Po chvíli se ocitli ve velké místnosti, kde hrála hudba, nacházel se bar, po obvodu stálo několik stolků a uprostřed, na stejně laděném koberci, byl taneční parket. Tam už se vlnili lidé do rytmu skladby, provozované živou kapelou. Členové Rady tam zjevně nebyli poprvé, ale častými a vítanými hosty.

Mladík si náhle všiml změny ve vzhledu svých společníků, k níž došlo v době jeho zaujatého zkoumání okolí. Jejich nynější oděvy byly starodávné a velmi neformální. Šaty toho navíc mnoho nezakrývaly. Muži byli v podstatě polonazí, pouze přes bedra měli zdobený pruh bílé látky, sahající do půl stehen. Ženy na sobě měly rovněž jen jakési závoje. Zato šperky se ověsily důkladně.

Ariletus zaujal místo na jakémsi zvláštním rudém trůnu s drakem. Aberma se mu usadila na klíně a zálibně se přitiskla k jeho svalnatému tělu. Další členové Rady si posedali na křesla a polštáře poblíž těchto dvou.

„Neměl by to být Angile, kdo dnes usedne na čestné místo?“ nadhodil Anadir, jenž stále postával vedle mladíka.

„Ať je rád za mou kamuflážní akci! Protože až si ho všimnou ženy, nedají mu pokoj,“ hájil se genetik.

„To je v pořádku. Nechci sedět na trůně,“ mávl nad tím rukou Angile, který se stále rozhlížel kolem sebe v naději, že se tam objeví Asirta Andraxela.

„A o to snad jde, ne? Obklopen mnoha lidmi bude v bezpečí. Hlavně ženami. Stejně si ho všimnou. S touhle tváří a tělem nenápadný prostě být nemůže. Ještě ke všemu takhle…“ nesouhlasil Aison, který posledními slovy narážel na změnu, již na mladíkovi mezitím provedl Anadir.

Angile s hrůzou zjistil, že je také skoro nahý. Měl na sobě totéž, co Ariletus, čímž došlo k tomu, že mohli všichni jasně porovnat jejich tělesné proporce. To se velmi marnivému a na svou fyzickou krásu a velkou sílu nesmírně pyšnému někdejšímu válečníkovi, rozhodně nezamlouvalo.

„Já vážně nechápu, proč jsem tě už dávno neuškrtil! Asi jsem to neřekl dost jasně, ale jde tu o nebezpečí s dlouhými zuby. Takovými, jaké mají vlci. Takže by mu více prospělo brnění, ptáčku zpěváčku,“ sykl podrážděně svalovec na trůně směrem k bratrovi,

který si neodpustil popíchnutí: „Protože by tvá žena plakala, kdybych zemřel?“

„Brnění není třeba, ale kalhoty bych uvítal. Nebo musím zůstat takhle?“ děsil se možného trapasu stydlivý mladík, snažící se stáhnout si jediný kus oděvu co nejvíce dolů, aby náhodou nevykoukly nejintimnější partie jeho těla.

Bál se i usednout, ale další hovor uťalo něco, co ho přimělo problém neřešit a přimrazilo jej na místě. Objevila se tam skupinka tanečníků, které doprovázela žena, jejíž oblečení i vlasy barvami připomínaly ladění celého místa. Možná by ji díky žlutozlatému závoji přes obličej ani nepoznal, kdyby ne známé melodie, která ho přinutila na skupinku upřeně zírat. S nelibostí sledoval, jak se směje a baví s těmi svalnatými muži, načež spolu zahájili divoký tanec.

Téměř všichni lidé v místnosti začali tleskat do rytmu a sledovali parket, aby mnozí z nich i skandovali: „Sarsais, Sarsais, Sarsais!“

To Angilovi nedávalo smysl, ale pak ho napadlo, že Asirta musela mít za své životy mnoho jmen a občas používá některé z nich, aby ji lidé nepoznali. Už si totiž stihl i všimnout, že jeho společníky oslovila odlišnými jmény servírka, co jim přinesla pití. A to, že si členové Rady střeží své soukromí, bylo všeobecně známým faktem. Navíc si po chvíli vzpomněl na to, že ji tak představoval také Alanbird, když se objevila na schůzi.

Po chvíli divoký tanec skončil a začala mnohem pomalejší exotická melodie. Na tu se do živých barev laděná žena jala dráždivě vlnit svým spoře oděným tělem, což bylo velmi působivé. I Angilovi

to přišlo svůdné a cloumalo to s ním. Jenže u něj to bylo proto, že ji miloval.

„Ó ano, krásko! Jsi jako vždycky nejlepší! A nejkrásnější tanečnice ze všech. Tohle tělo poznám kdykoli. Dobře ho znám i zevnitř. Stejně jako všichni z nás. Že, bratři?“ halekal z trůnu již i alkoholem povzbuzený Ariletus, který dostal vzápětí herdu do hrudi od své manželky, až mu z toho zaskočilo.

Vyjádřil se tak, že nebýt zpěvu Sirény, Angile by nepochopil, jak to myslí a byl šokován. Nedošlo by mu, proč se Aberma náhle směje a bere to shovívavě. Jeho bratři a sestry jen vrtěli hlavami, až na Anadira, který se odvážil víc.

„A když jsi tam uvnitř byl, cucal sis tak akorát palec. Ještě můžeš dodat, že ses jí přisál k prsu, ale my víme, že to bylo proto, aby z něj teklo mléko, náš válečný hrdino,“ pošklebovaI se bratrovi.

Možná by se pošťuchovali dál, kdyby se nestalo něco zvláštního. Angile však byl jediný, kdo to dokázal vnímat. Zpěv Sirény se totiž změnil. Místo neutrální, ač svůdné melodie, nyní obsahoval poselství. Mladík zachytil sdělení, obsahující podnět ke sblížení se svým protějškem, namířený na přítomné muže. A zjevně se to neomezilo pouze na členy Rady. Všechny páry v místnosti se začaly dle toho chovat. Někteří lidé se spolu líbali, jiní překotně odcházeli pryč, nejspíše do těch soukromých částí objektu.

Než se Angile vzpamatoval, i část členů Rady zmizela. Trůn osiřel, protože se Ariletus odebral do soukromí s Abermou. Jeho protivník Anadir s Asinoisou též vyklidili pole, stejně jako Anadria s Arandem. Na Aisonovi bylo znát, že se dle domluvy snaží hlídat